

ДОРЪНС БЛОК

УБИЙСТВА
ПО
СШИСЪК

„Шеметна, забавна...
убийствено добра книга!“
— *Сиатъл Таймс*

ПРОЗОРЕЦ

ЛОРЪНС БЛОК УБИЙСТВА ПО СПИСЪК

Превод: Илиана Петрова

chitanka.info

„Шементна, забавна... убийствено добра книга!“

Сиатъл Таймс

Келър е обикновен човек. Ходи на кино и се занимава с колекцията си от пощенски марки. Призовават го за съдебен заседател и той се отзовава. От време на време му се обаждат по телефона и той отлита нанякъде да убие някой напълно непознат.

Келър е професионалист и си върши работата перфектно. Ала поръчките започват да се объркват. Присъдата се стоварва бавно, но е неопровержима — някой се опитва да убие убиеца. Келър е включен в нечий списък за убиване.

Бог да му е на помощ.

„Блок е ненадминат майстор на жанра. Успява да превърне един опасен социопат в страхотна компания за няколко часа.“

Вашингтон Поуст

На Джъстин Скот

1

Келър слезе от самолета и последва стрелките към зоната за получаване на багажа. Той не беше чекирал багаж — по принцип никога не го правеше — но надписите на летището предполагаха, че всеки го е сторил, защото до изхода се стигаше само през тази зона. Не можеш да се надяваш, че ще има поредица от табели с надпис: „Оттук можеш да се измъкнеш от това проклето място“.

Към изхода се слизаше с ескалатор, в подножието на който чакаха десетина души, някои от които в униформи. Повечето държаха табелки с ръчно написани имена. Един унил тип с кожено яке и панталони в цвят какви привлече вниманието на Келър. Той е, реши Келър, и погледът му се насочи към табелата в ръцете на мъжа.

Но не можа да разчете проклетия надпис, затова се приближи и примига. Дали пишеше „Арчибалд“? Кой знае.

Обърна се и пред очите му попадна табелка с името, което търсеше. Държеше я по-висок и едър мъж с костюм и вратовръзка. Келър се отдръпна от мъжа с нечетливия надпис — какъв е смисълът от табела, която никой не може да разчете? — и отиде до мъжа с надписа „Арчибалд“.

— Аз съм господин Арчибалд — представи се той.

— Господин Ричард Арчибалд?

Какво значение имаше? Понечи да кимне утвърдително, но си спомни името, което му даде Дот.

— Нейтън Арчибалд — отговори той.

— Право в десетката — каза мъжът. — Добре дошъл в Луисвил, господин Арчибалд. Да ти помогна ли с багажа?

— Няма нужда.

Келър задържа малката си пътна чанта и последва мъжа навън към паркинга за временен престой.

— Що се отнася до името — обясни мъжът, — според мен всеки може да прочете табелка с име. Някой селяндур ще си каже: „Защо да хващам такси, като мога да кажа, че съм Арчибалд, и да пътувам

безплатно?“. Мисълта ми е, че не ми дадоха твоя снимка и никой не знае как изглеждаш.

— Не идвам често тук — каза Келър.

— Е, градът е много хубав, но ставаше въпрос, че искам да съм сигурен, че взимам правилния човек. Затова нарочно подхвърлям погрешно име: „Ричард Арчибалд?“ Човекът казва: „Да, аз съм Ричард Арчибалд“, и моментално разбирам, че дрънка врели-некипели.

— Освен ако наистина не се казва така.

— Да, но какъв е шансът двама мъже, слезли току-що от един и същ самолет, да се казват Арчибалд?

— Само единият.

— Как така?

— Истинското ми име не е Арчибалд. — Келър прецени, че с това признание няма да издаде държавна тайна. — Така че само единият се казва Арчибалд. Каква е вероятността тогава?

Мъжът стисна челюсти.

— Някой, който твърди, че е Ричард Арчибалд, не е моят човек. Без значение дали наистина се казва така.

— Тук си прав.

— Но ти каза Нейтън и всичко е точно. Случаят е приключен. Ето я колата ми, синята тойота. Качвай се, ще отидем до паркинга за продължителен престой. Твоята кола е там, с пълен резервоар и документи в жабката. Когато приключиш, само я върни на същото място и пъхни ключовете и квитанцията за паркиране в пепелника. Някой ще мине да я прибере.

Колата се оказа тъмнозелен олдсмобил, среден размер. Мъжът я отключи и подаде на Келър ключовете и квитанцията.

— Ще се наложи да платиш някой и друг долар — каза извинително той. — Докарахме я тук снощи. На пътническата седалка има карта на града. В нея са отбелязани две места — къщата и офисът. Нямам представа какво са ти казали.

— Името и адреса — отговори Келър.

— Какво е името?

— Не е Арчибалд.

— Не искаш да кажеш? Не те виня. Виждал ли си снимка?

Келър поклати глава. Мъжът измъкна от вътрешния си джоб малък плик и извади от него картичка със семейна снимка — мъж,

жена, две деца и куче. Всичките хора се усмихваха. Изглеждаха така, сякаш се усмихват от дни наред, докато чакат снимачия да схване как се работи с фотоапарата. Кучето, голдън ретривър, не се усмихваше, но имаше доста доволен вид. Под снимката пишеше „Честита Нова година...“.

Келър отвори картичката и прочете: „... от семейство Хършхорн — Уолт, Бетси, Джейсън, Тамара и Поухатан“.

— Сигурно Поухатан е кучето.

— Поухатан? Какво е това име, индианско ли?

— Така се казва бащата на Покахонтас.

— Необичайно име за куче.

— Доста е необичайно и за човек — отвърна Келър. — Доколкото знам, е използвано само веднъж. Само тази снимка ли дадох?

— Че какво ѝ е? Хубава, ясна снимка. И мога да потвърдя, че мъжът изглежда точно така.

— Браво, че си ги накарал да ти позират.

— Това е новогодишна картичка. Макар че снимката сигурно е правена през лятото. Виж им дрехите и фона. Мога да се обзаложа къде са се снимали — той има лятна къща до езерото Макнийли.

Където и да се намираше това.

— Така че трябва да е направена през лятото. Което прави колко? Преди петнайсет месеца. Той си е същият, така че какъв е проблемът?

— На снимката е цялото семейство.

— Точно така — съгласи се мъжът. — О, разбирам накъде биеш. Не, само него, Уолтър Хършхорн.

Така знаеше и Келър, но беше добре да чуе потвърждение. И все пак би предпочел портретна снимка само на Уолтър Хършхорн с присвити очи и сериозно изражение. А не заобиколен от най-близките му същества, всичките със застинали усмивки по лицата.

Цялата тази история изобщо не му харесваше. Още откакто слезе от самолета, имаше неприятно чувство.

— Не знам дали ще ти трябва — каза мъжът, — но в жабката има едно парче.

Парче от какво, зачуди се Келър, и в следващия момент осъзна какво има предвид мъжът.

— С разрешително. Само дето всъщност не е регистрирано. Хубаво, малко, автоматично, дващсет и двойка, с резервен пълнител. Не че ще ти трябва. Пълнителя имам предвид. Дали парчето ще ти трябва, не е моя работа.

— Добре — отвърна Келър.

— Това харесват момчетата като теб, нали така? Дващсет и двойка?

Ако застреляш човек в главата с пистолет 22-ри калибър, куршумът обикновено остава в черепа и нанася доста големи поразии. Смяташе се, че убийците, които се гордеят с майсторството си, биха избрали именно него, защото малокалибреното оръжие е по-точно и има по-малък откат.

Келър не отделяше много време на размисли за оръжията. Когато му се налагаше да стреля, взимаше каквото има подръка. Защо да усложнява нещата? Беше като фотографията. Можеш да научиш всичко за отвора на блендата и скоростта на затвора или да вземеш японски фотоапарат и само да го насочиш и да снимаш.

— Използвай го и го захвърли — продължи мъжът. — А ако не го използваш, просто го остави в жабката. Иначе заминава в кофа за боклук или канавка. Но защо ти обяснявам всичко това? Ти си професионалистът. — Той стисна устни и подсвирна беззвучно. — Трябва да призная, че ти завиждам.

— О?

— Идваш в града, правиш каквото правиш и си отиваш. Е, излиташ, но ти схващаш идеята. Идваш и си отиваш без разпавии, без усложнения, без да се занимаваш с едни и същи кретени всеки божи ден.

Всеки път си имаш работа с различни, помисли си Келър. Дали това беше за предпочитане?

— Но аз не бих могъл да го направя. Мога ли да дръпна спусък? Сигурно. Може би някога съм го правил. Но при теб е друго, нали?

Дали?

Мъжът не дочака отговор.

— Ти не ме видя веднага при изхода. Тръгна към друг човек.

— Не можех да разчета надписа, който той държеше — обясни Келър. — Буквите бяха слети. И останах с впечатлението, че чака някого.

— Всички чакат някого. Мисълта ми е, че те наблюдавах, преди ти да ме забележиш. И си представих, че вода твоя живот. Не че в действителност знам нещо за него, но такъв, какъвто си въобразявам, че е. И осъзнах нещо.

— О?

— Той просто не е за мен — заключи мъжът. — Не бих могъл да правя това.

Келър плати осем долара да изкара колата от паркинга за продължителен престой, което му се стори приемливо. Качи се на междуцатската магистрала в южна посока, слезе при „Истърн Паркуей“ и намери заведение, където да се подкрепи с кафе и сандвич. Наричаше се семеен ресторант — понятие, което Келър така и не разбираше напълно. Изглежда, то предполагаше ниски цени, храна за средната класа и непринудена атмосфера, но къде се вписваше семейството? Този следобед тук не се мяркаха никакви семейства, а само хора, които се хранеха поединично.

Като Келър, който седеше в сепаре и изучаваше картата. Лесно откри офиса на Хършхорн в центъра на града (на Четвърта улица между „Мейн“ и „Джеферсън“, само на няколко преки от реката) и дома му в Норборн Истейтс — предградие на двайсетина километра в източна посока.

Можеше да потърси хотел в центъра, близо до офиса на мъжа. Или — той погледна картата — да продължи на изток по „Истърн Паркуей“ до пресечката с междуцатската магистрала. Там със сигурност щеше да намери цял куп мотели. Така щеше да си осигури лесен достъп до жилището на Хършхорн и след това до летището. Освен това без проблеми можеше да стигне до центъра на града. Но имаше вероятност изобщо да не се наложи да ходи дотам, защото сигурно щеше да е по-лесно да се справи с Хършхорн в дома му.

Само да не беше тъпата снимка.

Бетси, Джейсън, Тамара и Поухатан. Би предпочел да не им знае имената и най-вече как изглеждат. Да разполагаш с някои основни факти за набелязаната жертва беше полезно, но всичко друго, всякакви лични щуротии само пречеха. Можеше да се окаже ценно да знае, че мъжът има куче — от тази информация зависеше дали да реши да се

промъкне в къщата — но не е нужно да знаеш породата, камо ли името на животното.

Това правеше нещата лични, а по правило не трябваше да са такива. Да речем, че най-подходящото място да го направиш, е стая в къщата на мъжа, например кабинет в сутерена. Все някой щеше да го намери там, най-вероятно член на семейството. Така ставаха нещата. Не можеш да убиваш хора, ако ще се торМОЗИШ за евентуалната травма, която ще изживее човекът, открил трупа.

Но ако не знаеш твърде много за хората, е по-лесно. По-лесно можеш да живееш с представата за съкрушена съпруга, ако не й знаеш името или пък че има къса руса коса, светлосини очи и сладки малки закръглени бузки. Не се иска кой знае какво въображение, за да си представиш това лице, когато жената се натъкне на тялото.

Затова беше жалко, че мъжът с табелата „Арчибалд“ му показва точно тази снимка. Но това нямаше да му попречи да си свърши работата в къщата на Хършхорн, нито пък щеше да го откаже от задачата. Макар да не се интересуваше какъв калибър оръжие използва и да не се гордееше с майсторството си, той все пак беше професионалист. Използваше каквото му попадне подръка и изпълняваше поръчката.

— Мога да ви предложа няколко варианта — каза рецепционистката. — Пушачи или непушачи, горе или долу, отпред или отзад.

Мотелът беше от веригата „Супер 8“. Келър избра стая за непушачи на първия етаж, в задната част на сградата.

— За леглата няма варианти — каза служителката. — Всичките са еднакви. Две двойни легла.

— Това пак ми дава избор.

— Защо смятате така?

— Мога да избира на кое легло да спя.

— Изборът е ясен — отвърна жената. — Първото нещо, което ще направите, е да оставите куфара си на едното.

— И?

— Така че ще спите на другото. Ще имате повече място.

В стая 147 действително имаше две двойни легла. Келър ги огледа, след което остави чантата си върху тоалетката.

Запазвам си възможностите за избор, каза си той наум.

Обади се на Дот в Уайт Плейнс от уличен телефон.

— Я ми освежи паметта. Не спомена ли нещо за инцидент?

— Или естествена смърт — отвърна тя, — макар че в днешно време кой може да каже какво е естествена смърт. Като изключим задушаването с органичен морков, бих казала, че ти си възможно най-естествената смърт.

— Осигурили са ми пистолет.

— О?

— Автоматичен двацет и двойка, защото това предпочитали момчетата като мен.

— Нищо общо с органичния морков.

— „Използвай го и го захвърли.“

— Хм. Явно има проблем в комуникацията. Човекът, който е осигурил оръжието, не е знаел, че трябва да изглежда като естествена смърт.

— Тогава какво се иска от нас? Все още ли трябва да е естествена?

— Никога не е *трябвало* да бъде, Келър. Беше само предпочитание, но щом са ти дали оръжие, бих казала, че няма да имат нищо против, ако го използваш.

— И го захвърля.

— В този ред. Винаги е плюс да угодиш на клиента, така че ако можеш да уредиш инфаркт или разкъсване на гърлото от семейното куче, действай. От друга страна...

— Как разбра за кучето?

— Какво куче?

— Това, което току-що спомена.

— Беше само пример, Келър. Не знам дали той има куче. Не знам и дали има сърце, но...

— Голдън ретривър.

— О?

— Казва се Поухатан.

— Всичко това е новост за мен, Келър, и то не най-прекрасната, която съм чувала. Откъде идва?

Той обясни за снимката на новогодишната картичка.

— Ама че кретен — каза тя. — Толкова ли не е могъл да намери портретна снимка, такава, каквато пускат във вестниците, когато те повишат или те арестуват за незаконно присвояване? Мили боже, с какви хора се налага да работиш. Благодарни се, че са ти спестили писмото към картичката, защото щеше да научиш как леля Мери се възстановява от операция на апендикса и малкият Тими е направил първата си татуировка.

— Малкият Джейсън.

— Боже, знаеш и имената на децата! Е, няма да напишат името на кучето и да пропуснат хлапетата, нали така? Ама че бъркотия.

— Мъжът държеше табела с името Арчибалд.

— Поне това са свършили както трябва.

— И аз казах, че съм аз. А той попита: „Ричард Арчибалд?“.

— И?

— Ти ми каза, че са казали Нейтън.

— Като се замисля, да. И това ли са оплескали?

— Не точно. Беше проверка да се уверят, че не съм някой хитрец, който си търси безплатен превоз.

— Ако си забравил първото име или просто не си искал да всяваш смут...

— Той щеше да ме помисли за мошеник и да ми каже да се разкарам.

— Става все по-хубаво — отвърна тя. — Слушай, искаш ли да забравиш за цялата тази работа? Мога да кажа, че имаш лошо предчувствие. Само си ела и ще им кажем да вървят по дяволите.

— Вече съм тук. Може да се окаже лесно. А и не знам за теб, но парите ще ми дойдат добре.

— Винаги мога да им намеря употреба, ако ще и само да си ги държа. Доларите трябва да са все някъде, а Уайт Плейнс е чудесно местенце за тях.

— Това прозвуча, сякаш го е казал той.

— Вероятно го е казал.

Говореха за стареца, за когото двамата работеха преди — Дот живееше с него и се грижеше за домакинството, а Келър вършеше

същото като сега. Стареца вече го нямаше — първо малко по малко си отиде разсъдъкът му, а после и тялото му, изведнъж — но нещата в общи линии си вървяха постарому. Дот приемаше поръчките, определяше хонорара, правеше уговорките и разпределяше парите. Келър отиваше на мястото, проучваше терена, изпълняваше задачата и се прибираще у дома.

— Работата е там, че платиха половината предварително — каза Дот. — Мразя да връщам пари, след като са ми били в ръцете. Пак са същите пари, но усещането е различно.

— Знам за какво говориш. Дот, те не бързат, нали?

— Ами, кой знае? Не споменаха да е спешно, но също така казаха естествена смърт, а са ти дали оръжие, за да се доближиш до естественото. Що се отнася до въпроса ти, не, не виждам защо да не се помотаеш. Ходи ли при търговци на марки, Келър?

— Току-що пристигнах.

— Но си проверил, нали? В „Жълти страници“?

— Това е за убиване на времето. Май досега не съм бил в Луисвил.

— Е, възползвай се от престоя си. Качи се на покрива на Емпайър Стейт Билдинг, изгледай представление на Бродуей, повози се на лифта, разходи се с лодка по Сена. Изпълни цялата туристическа програма. Защото кой знае кога пак ще отидеш там.

— Ще поогледам наоколо.

— Добре. Но, Келър, не си и помисляй да се местиш там. Темпото, трафикът, шумът, хората — всичко ще те подлуди.

Когато говори с Дот, беше късно следобед, а докато стигне до „Уайндинг Ейкърс Драйв“ в Норборн Истейтс, вече се здрачаваше. Улицата изглеждаше типична за предградие — с прилично големи едно- и двуетажни къщи, разположени сред просторни зелени парцели. Явно беше благоустроена достатъчно отдавна, защото растителността беше избуяла и дърветата бяха пораснали. Ако човек възнамеряваше да създаде семейство, помисли си Келър, вероятно това беше подходящо място.

Къщата на Хършхорн беше двуетажна, в колониален стил. От двете страни на входа имаше симетрично разположени растения, които

според него бяха рододендрони. Отляво растяха няколко брези, а отдясно имаше алея за коли, която водеше до гараж с баскетболно табло над вратата. Келър забеляза, че гаражът е за две коли и половина. Което сигурно беше полезно, ако случайно имаш две коли и половина.

В къщата светеше, но не видя никого и това го устройваше. Обиколи с колата квартала, поизгуби се в плетеницата от лъкатушещи улички, но се измъкна без особени затруднения. Мина още два пъти покрай къщата и се отправи обратно към „Супер 8“.

По пътя се отби да вечеря в ресторант за стекове, наречен на наскоро починала звезда от каубойските филми. Сигурно в Луисвил имаше и по-хубава храна, но не му се търсеше. Върна се в мотела малко преди девет часа и като пхна ключа в ключалката, се сети за пистолета. Дали беше добра идея да го оставя в жабката? Реши, че не, и се върна до колата да го вземе.

В стаята всичко си беше както го беше оставил. Прибра пистолета в отворената чанта и издърпа фотьойл пред телевизора. Дистанционното беше малко по-различно от неговото вкъщи, но нима това не беше едно от удоволствията на пътуването? Ако всичко е абсолютно същото, защо да ходиш някъде?

Малко преди десет на вратата се почука.

Реакцията му беше светкавична. Грабна пистолета, вкара патрон в цевта, дръпна предпазителя и се прилепи към стената до вратата. Изчака с показалец върху спусъка, докато чу повторно почукване.

— Кой е?

Мъжки глас отговори:

— Сигурно съм сбъркал стаята. Ралф, ти ли си?

— Объркали сте стаята.

— Да, вие със сигурност не звучите като Ралф. — Гласът на мъжа беше плътен и някои от съгласните бяха леко завалени. — Къде, по дяволите, е Ралф? Съжалявам, че ви обезпокоих, господине.

— Няма проблеми — отвърна Келър.

Той не беше помръднал и пръстът му още беше върху спусъка. Ослуша се и чу отдалечаващи се стъпки. После те спряха и той чу мъжа да чука на друга врата — тази на Ралф, да се надяваме. Келър издиша продължително и си пое въздух.

Втрени се в оръжието в ръката си. Изобщо не беше в негов стил да грабне пистолет и да се прилепи към стената. А току-що го беше

направил, без дори да се замисли.

Много странно.

Извади патрона, върна го в пълнителя и завъртя пистолета в ръцете си. Предполагаше се, че в това е предпочитаното оръжие в неговия занаят, но то беше по-полезно за нападение отколкото за защита, удобно да пуснеш куршум в тила на нищо неподозиращ човек, но не толкова удобно, когато очакваш някой да насочи пистолет към теб. В подобна ситуация ти трябва нещо с възпираща сила, нещо, изстрелващо голямо тежко олово, което събаря човека и го застопорява на място.

От друга страна, когато най-голямата ти заплаха е пияница, търсещ Ралф, всяко по-стабилно нещо от навит на руло вестник е сигурно средство за унищожение.

Но защо беше тази паника? Защо бяха пистолетът, затаеният дъх, учестеният пулс?

Защо наистина? Изчака пулсът му да се поуспокои, съблече се и си взе душ. Докато се подсушаваше, си даде сметка колко е изморен. Може би това обясняваше нещата.

Легна си веднага. Но преди да се пъкне в леглото, провери дали вратата е заключена и сложи пистолета на нощното шкафче.

2

Първото нещо, което видя, като се събуди, беше пистолетът върху шкафчето. Докато се бръснеше, се опита да измисли какво да прави с него. Реши, че не е добра идея да го остави в стаята, където камериерката можеше да си направи определени изводи, но какви бяха другите възможности? Не искаше да го носи със себе си.

Единственият вариант, който оставаше, беше жабката и когато подкара към „Уайндинг Ейкърс Драйв“, го пъкна точно там. В мотела предлагаша безплатна континентална закуска — чаша кафе и поничка, и Келър не беше съвсем сигурен кой точно континент имат предвид — но я пропусна, за да стигне до къщата на Хършхорн възможно най-рано.

И усилието му беше възнаградено — видя самия мъж да разхожда кучето си.

Келър ги приближи отзад. Мъжът можеше да е всеки, но кучето без капчица съмнение беше голдън ретривър.

Преди време Келър имаше куче — австралийски кетълдог на име Нелсън. Нелсън отдавна го нямаше — една млада жена, чиято работа беше да го разхожда, накрая си тръгна с него — и той нямаше никакво намерение да замени когото и да е от двамата. Но продължаваше да е кучкар. Всеки февруари гледаше изложбата на Американския киноложки клуб по телевизията и си представяше момента, когато ще отиде до „Медисън Скуеър Гардън“ и ще я види с очите си. Той познаваше породите, но дори и да не беше така, трудно ли е да познаеш голдън ретривър?

Разбира се, на улица като „Уайндинг Ейкърс Драйв“ можеше да има повече от един златен ретривър. Породата, глуповато гальовна и добронамерена към деца, се ползваше със заслужена популярност, особено в предградия с големи къщи сред обширни парцели. Така че само защото това куче беше голдън ретривър, не означаваше непременно, че е Поухатан.

Всички тези мисли се въртяха в главата на Келър, докато той задминаваше мъжа и кучето. Мина покрай тях и само един поглед беше достатъчен. Мъжът от снимката разхождаше кучето от снимката.

Келър стигна до къщата и след малко мъжът и кучето го последваха. Келър паркира през няколко къщи от отсрещната страна на улицата и ги проследи как вървят към входната врата. Хършхорн отключи и пушна кучето да влезе. Самият той остана навън и след миг при него дойдоха децата.

Джейсън и Тамара. Келър се намираше твърде далеч, за да ги разпознае, но можеше да събере две и две. Мъжът и двете деца отидоха при гаража и влязоха през страничната врата. Келър запали колата и мина покрай алеята на Хършхорн точно когато вратата на гаража се вдигна. Вътре имаше две коли — джип „Чероки“ и седан комби, чиято марка Келър не успя да определи.

Хършхорн остави джипа за жена си и закара децата на училище с комбито, което се оказа субару. След като мъжът остави хлапетата, Келър продължи да кара след него и когато се качи на междуцатската магистрала, го заряза. Защо да го следи до работата му? Вече знаеше къде е офисът и нямаше смисъл да се затормозява с натоварения трафик към града, за да отиде да го огледа точно сега.

Намери друг семеен ресторант и си поръча портокалов сок, омлет с картофени кюфтета и чаша кафе. Портокаловият сок трябваше да е прясно изцеден, но от една глътка моментално ставаше ясно, че не е. Келър си помисли да повдигне въпроса, но какъв беше смисълът?

— Носите си каталог?

— Използвам го като списък за справка — обясни Келър. — Удобно е, отколкото да разнасяш куп листа.

— Някои използват тефтер.

— Мислех си за този вариант, но реших, че ще е по-лесно да отбелязвам в каталога всяка закупена марка. Лошото е, че е тежък и се захабява.

— Поне носите само единия том. Този на Скот, нали? Какво колекционирате?

— Марки от цял свят преди 1952 година.

— Доста е амбициозно да колекционираш от цял свят — отбеляза мъжът.

Той беше около петдесетгодишен, с тънки ръце и крака, тесни рамене и огромно шкембе. Седеше във фотьойл на колелца и двете модерни алуминиеви патерици, подпрени на стената, подсказваха, че става от стола само когато е наложително. Келър намери адреса му в „Жълтите страници“ и без никакви проблеми откри магазина в търговски център на „Бардстоун Роуд“. Казваше се Хай Шафнър, а мястото — „Магазинчето за марки на Хай“. Явно Шафнър беше сигурен, че има с какво да заинтригува Келър.

— С кои държави бихте искали да започнете?

— Може би Португалия — отвърна Келър. — Португалия и колониите.

— Ангра и Ангола — напевно поде Шафнър. — Кионга, Мадейра, Фуншал, Орта, Лоренсу Маркеш. Тете и Тимор. Макао и Келимане.

Той си прочисти гърлото, завъртя стола си наляво, взе три малки черни класьора от един рафт и ги подаде на Келър през тезгяха.

— Разгледайте ги. Пред вас има пинсета и лупа. Цените са отбелязани, освен ако не съм пропуснал някоя. Вървят на около една трета от каталожните, повече или по-малко в зависимост от състоянието, и колкото повече купите, толкова по-голяма отстъпка ще ви направя. Оттук ли сте?

Келър поклати глава.

— От Ню Йорк.

— Градът или щатът?

— И двете.

— Предполагам, че ако сте от града, сте и от щата, нали така? Тук сте по работа ли?

— Просто минавам — отвърна Келър. Това не беше точно отговор на въпроса, но, изглежда, задоволяваше Шафнър.

— Е, не бързайте — каза мъжът. — Отпуснете се и се наслаждавайте.

Мозъкът на Келър заработи. Трябваше ли да каже, че е от другаде, а не от Ню Йорк? Трябваше ли да измисли по-конкретна причина за престоя си в Луисвил? После се вгълби в разглеждането на марките и целият този мисловен диалог приключи.

Много отдавна, като дете, той събираше марки и оттогава почти не се беше сещал за колекцията си, докато един ден не се замисли за пенсия. По онова време старецът в Уайт Плейнс още беше жив, но видимо губеше форма, и Келър се зачуди дали не е време да спре да работи. Опита се да си представи как ще прекарва дните си и се замисли за хобита. Тогава се сети за марките.

Разбира се, момчешката му колекция отдавна я нямаше, както и останалата част от младостта му. Но следите от хобито бяха останали. Беше удивително колко много неща си спомня. Порази го и фактът, че много от разнообразната информация, с която беше пълна главата му, бе попаднала там покрай колекционирането на марки.

Затова пообиколи, поговори с търговци, разгледа списания — така да се каже, топна пръст във водите на филателията, след което си пое дъх и се гмурна в нея. Купи една колекция и я пренареди в луксозни нови албуми. Това занимание му отне по няколко часа всеки ден в продължение на месеци. Купи някои марки директно от търговци в Ню Йорк и поръча други от реклами, поместени в „Линс Стемп Нюз“. Имаше и търговци, които му изпращаха ценоразписи или селекции за подбор. Посещаваше филателни сбирки, където десетки търговци предлагаха стоката си на маси, участваше в аукциони по пощата или лично.

Беше забавно. Колекционирането на марки беше занимание, с което да запълва времето си, когато се пенсионира, но той го прегърна с такъв ентузиазъм и вложи в него толкова много пари, че пенсионирането вече не беше на дневен ред. Докато беше на филателен аукцион в Канзас Сити, старецът умря. Дот реши да остане и да продължи да движи нещата от голямата къща на „Тонтън Плейс“. Келър пое поръчките, които тя му намери, и изхарчи сериозна част от постъпленията за марки.

Филателните ветрове бяха ту горещи, ту студени. Имаше седмици, в които изчиташе всички статии в „Линс“, друг път едва поглеждаше корицата. Но не изгуби интерес и работата — той вече не възприемаше колекционирането като хоби — не спираше да го забавлява.

Днешният ден не беше изключение. Прегледа трите класъора от Португалия и колониите, после разгледа албуми от Британската общност, след което се прехвърли на Латинска Америка. Всеки път

щом попаднеше на марка, която не притежаваше, оглеждаше центровката, преглеждаше лепилото отзад, поднасяше я на светлината да провери за изтънявания. Изучаваше образците от трийсет и пет цента също толкова усърдно, колкото и тези от трийсет и пет долара. Да купи ли този използван екземпляр, или да изчака за нов, но по-скъп? Да вземе ли пълната серия, макар че вече имаше двете марки с ниска стойност? Тази марка липсваше в колекцията му, но беше близка разновидност на друга и в албума му нямаше място за нея. Трябваше ли да я купи въпреки това?

Минаха часове.

След като си тръгна от „Магазинчето за марки на Хай“, Келър прекара няколко часа в безцелно шофиране из покрайнините на Луисвил. Зачуди се дали да не отиде до центъра да огледа офиса на Хършхорн, но реши, че не му се занимава с това точно сега. Защо да си прави труда? Хършхорн можеше да почака.

Освен това щеше да се наложи да остави колата на паркинг, и то от онези, в които сам паркираш и заключваш автомобила си. В противен случай трябваше да даде ключа на служител и ако той отвореше жабката само да погледне какво има вътре? Можеше и да не търси пистолет, но точно това щеше да намери, и Келър нямаше никакво желание да поема подобен риск.

Да имаш пистолет е голямо удобство. Отклонява вниманието ти от проблемите. Посвещаващ цялото си време на мисли къде да го държиш.

Той беше пропуснал обяда, затова вечеря рано и се прибра в стаята си в „Супер 8“. Изгледа новините и седна зад бюрото с каталога и марките, които беше купил. Прегледа каталога и ограда номерата на всички марки, с които се беше сдобил този ден. Така поддържаше описа актуален.

Можеше да свърши тази работа и вкъщи, докато ги подрежда в албумите, но ако междувременно отидеше при друг търговец? Като нищо можеш да купиш една и съща марка два пъти, ако описът ти не е верен.

Той с готовност се захвана със задачата и я вършеше спокойно, без да бърза. В това занимание имаше нещо почти съзерцателно. А и бездруго нямаше какво по-интересно да прави.

Почти беше приключил, когато отгоре се разнесе шум. Боже, какво можеше да е? И да продължава толкова време? Какво правеха там, горе?

Потърпя малко, накрая посегна към телефона, но размисли. Излезе от стаята, заобиколи сградата и влезе във фоайето, където завари на рецепцията младок с рядка руса брада и очила с телени рамки. Той погледна приближаващия се Келър с извинително изражение.

— Съжалявам, но всичко е заето. И отсреща нямат места. В „Клариън Ин“, при следващата детелина на север, преди половин час още имаха стаи и с удоволствие ще им се обадя веднага, ако желаете.

— Вече имам стая — каза Келър. — Не е това проблемът.

На лицето на младока се изписа облекчение, но само за миг. *Не е това проблемът* — щом не беше, значи имаше нещо друго и сега щеше да го чуе и да му се наложи да се справи с него.

— Тъъ...

— Аз съм в сто четирийсет и седма и в стаята над мен — предполагам, че е двеста четирийсет и седма...

— Точно така.

— Май правят купон. Или колят добиче.

— Колят добиче?

— Е, сигурно не точно това — призна Келър, — но каквото и да правят, вдигат шум. Много силен шум.

— О.

Служителят сведе поглед към плота на гишето и явно намери нещо извънредно интересно върху няколкото инча пластмаса между ръцете си.

— Няма други оплаквания.

— Не обичам да съм пръв — каза Келър, — но сигурно съм единственият гост със стая под тяхната и това може да има нещо общо с този факт.

Момчето zakима.

— Стените между стаите са бетонни и през тях не се чува даже и пиукане. Но не мога да кажа същото за подовете. Ако горе има шумен

купон, част от звука се процежда през пода.

— Това е шумен купон. Няма да е пресилено, ако го нарека вилнеене.

— О.

— Или нарушение на обществения ред. И в случая „процежда“ не е правилната дума. Звукът минава непроцеден, ясен и силен.

— Вие... тъъ... говорихте ли с тях?

— Реших да говоря с вас.

— О.

— И вие можете да говорите с тях.

Служителят преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Двеста четирийсет и седем — каза той и прехвърли регистрационните карти в една кутия, след което кимна и пак преглътна. — Така си и мислех. Имат кола.

— Това е мотел — каза Келър. — Кой идва пеша?

— Искам да кажа, че като ги видях, ги помислих за мотористи. Като „Ангелите от ада“. Но са дошли с кола.

Младежът замълча и Келър разбра колко гореше от желание да помоли банда мотористи хулигани да не вдигат шум.

— Вижте — каза той, — не се налага някой да говори с тях. Просто ме преместете в друга стая.

— Не ви ли казах, като влязохте? Всичко е заето. И надписът „Няма свободни места“ свети от часове.

— О, добре.

— Така че не знам какво да направим. Освен ако...

— Освен ако какво?

— Ами, освен ако не искате да подадете оплакване в полицията. Може би тези момчета ще обърнат повече внимание на ченгетата, отколкото на вас или на мен.

Точно това му трябваше. Господин полицаи, може ли да кажете на типовете от „Ангелите от ада“ на горния етаж да намалят децибелите? Имам спешна работа във вашия град и се нуждая от почивка. Името ми ли? Ами, не е това, с което съм се регистрирал. Каква работа ли? Е, по-добре да не казвам. А пистолетът на нощното шкафче не е регистриран и затова не го оставих в колата. И не ме питайте чия е колата, но талонът ѝ е в жабката.

— Малко е грубо — каза Келър. — Помислете как ще се чувствате, ако някой прати ченгета при вас без предупреждение.

— О.

— И като разберат кой им се е обадил...

— Мога да звънна в „Клариън“ — предложи служителят. — На следващата детелина. Но вероятно и при тях вече всичко е заето.

Беше малко късно да обикаля в търсене на стая. Реши, че е по-добре да се примири, и каза на младежа да не се притеснява.

— Може да си легнат рано или пък аз да свикна с шума. Дали случайно нямате тапи за уши в някое от тези чекмеджета?

Мотористите не си легнаха рано, нито пък Келър постигна голям успех с привикването към шума. Служителят нямаше тапи за уши и не знаеше къде може да има. Най-близкият магазин беше затворил и той нямаше представа къде може да се намери отворен. Дали в „7-Илевън“ продаваха тапи за уши? Не знаеше. И Келър не знаеше.

След още един час мотористка дандания Келър беше склонен да провери сам. Беше приключил с отбелязването на новите марки в каталога си, но заниманието не му се стори толкова забавно като друг път. Шумът отгоре продължаваше да му пречи. Прибра марките и каталога, намери някакъв филм по телевизията и усили звука докрай. Това не заглуши врявата, но поне разбра какво казва Уилям Холдън на Дебра Паджет.

Установи, че няма смисъл да изключва звука по време на рекламите, защото шумът от телевизора му беше нужен да противодейства на мотористите. А каква полза от телевизията, ако не можеш да изключиш звука на рекламите?

Гледа филма колкото успя да издържи и си легна. След известно време стана, навлажни няколко къса тоалетна хартия, смачка ги на топчета и ги напъха в ушите си. Усещането беше странно, а и какво друго да е, за бога? Но свикна и подобие то на тишина му се стори почти трогателно.

3

Келър се събуди от тихото звънене на телефон в съседния апартамент. Странно, помисли си той, защото обикновено не чуваше нищо в съседното жилище. Сградата беше отпреди войната и стените бяха солидни и дебели и...

Седна, отърси се от пелената на съня и осъзна, че не е в апартамента си, а тихият звън долита от телефона на нощното шкафче. При всяко позвъняване светваше малка червена лампичка. Какъв е смисълът, зачуди се той. За да могат глухите гости да разберат, че телефонът звъни? И каква полза? Какво можеха да направят? Да вдигнат слушалката и да забарабанят с пръсти по микрофона?

Вдигна слушалката и не чу нищо.

— Говорете по-силно. Ало, има ли някой? — Тогава осъзна, че в ушите му има малки топчета тоалетна хартия. — По дяволите! Изчакайте малко.

Той остави слушалката до пистолета и извади хартиените тампони от ушите си. Разбира се, те отдавна бяха изсъхнали, бяха станали като папиемаше и му костваше известни усилия да ги измъкне. Помисли си, че който и да звъни, вече е затворил, но не, човекът още беше на линия.

— Извинявам се за безпокойството — каза жената, — но сте записан за смяна на стаята. На втория етаж. Току-що почистиха новата ви стая и реших, че може да искате да вземете ключа и да си преместите багажа.

Той си погледна часовника и с изумление установи, че минава десет. Заради шума не заспа до късно, а в постигнатата с тоалетната хартия тишина се беше успал. Взе си душ, обръсна се, събра си багажа и когато се премести в стая 210, вече беше единайсет часът.

Интериорът на новата стая по нищо не се различаваше от онзи в предишната. Същите еднакви двойни легла, същото бюро, същият гардероб, същите две репродукции — рибар, нагазил в река, и момче,

подкарало овце — на същите бетонни стени. Но изложението ѝ беше точно обратното.

Преди години един кубинец му беше казал винаги да се настанява на приземния етаж, в случай че му се наложи да скочи от прозореца. Оказа се, че съветът на кубинеца е продиктуван по-скоро от тежка форма на страх от височини, а не от вещица в занаята, затова Келър не го взимаше на сериозно. Все пак старите навици умираха трудно и когато можеше да избира, обикновено предпочиташе приземния етаж.

Какъвто му беше късметът, сигурно този път щеше да му се наложи да излезе през прозореца.

След закуска отиде в центъра на Луисвил и остави колата в многоетажен паркинг, като заключи пистолета в жабката. Във фоайето на сградата, където работеше Хършхорн, имаше охрана. Келър не смяташе, че ще е кой знае колко сложно да се промъкне, за да го направи тук, но не виждаше смисъл. В офиса на Хършхорн щеше да има и други хора, а и след това трябваше да слезе с асансьора и да отиде да вземе колата от паркинга. Затова излезе от фоайето, помота се двайсетина минути, след което взе колата и се спусна по моста към Индиана. Кара достатъчно дълго, за да се изгуби и отново да се ориентира, и спря при един смесен магазин да зареди бензин и да използва телефона.

— Човекът, за когото трябва да се погрижа — каза той. — Какво знаем за него?

— Знаем името на проклетото му куче — отговори Дот. — Какво повече трябва да знаем за когото и да било?

— Отидох до офиса му и не знаех какво име да търся в указателя.

— Името му го нямаше ли?

— Не знам, защото не влязох да проверя, като не знам какво да търся. Освен собственото му име. Но ако пише име на фирма, няма да се ориентирам.

— Освен ако фирмата не се казва „Хършхорн“.

— Да.

— Келър, има ли значение?

— Вероятно не, иначе щях да измисля начин да науча каквото ми трябва. Както и да е, изключих варианта с офиса.

— Тогава защо ми се обаждаш, Келър?

— Ей така.

— Не че не се радвам да те чуя, но има ли смисъл във всичко това?

— Вероятно не. Тази нощ не можах да спя. На горния етаж някакви типове от „Ангелите от ада“ правеха купон.

— В що за място си отседнал, Келър?

— Дадох ми нова стая. Дот, знаеш ли нещо за мъжа?

— Знам каквото знаеш и ти. Къде живее, къде работи...

— Защото той изглежда типичен бял американец от средната класа от предградията. И въпреки това има врагове, които ми дават кола с пистолет в жабката. И резервен пълнител.

— За да стреляш по него колкото ти душа иска. Не знам, Келър. Дори не съм сигурна дали човекът, който ми се обади, знае нещо, но ако трябва да го определя с една дума, ще кажа „хазарт“.

— Той дължи пари? Поръчват стрелец заради хазартен дълг?

— Нямах предвид това. Там има ли казина?

— Има pista — отговори той.

— Стига бе! Кентъки Дерби, тинтири-минтири, но това е през пролетта. Градът е на река, нали така? Има ли казино на корабче?

— Може би. Защо?

— Ами, може да имат казино, а той да се бори да го закрийт, или пък да искат да открият казино, а той да им пречи.

— О.

— Или пък е нещо съвсем друго, защото тези неща обикновено са строго поверителни, а аз нямам достъп до такава информация. — Тя въздъхна. — Като гледам, ти също.

— Права си. Да ти кажа ли какво наистина става, Дот? Разконцентриран съм.

— Разконцентриран.

— Още откакто слязох от проклетия самолет и се насочих към грешния човек. Я ми кажи защо някой ще чака самолет с надпис, който не се чете?

— Може да са му поръчали да посрещне човек с дислексия.

— Същото като с малката червена лампичка на телефона.

— Обърках се, Келър. Каква малка червена лампичка на телефона?

— Няма значение. Знаеш ли какво реших? Ще зарежа всички тези глупости, просто ще си свърша работата и ще се прибера у дома.

— Боже! Страхотна идея!

Продавачката в магазина беше сигурна, че имат тапи за уши.

— Тук някъде са — каза тя.

Носът ѝ потрепваше като на заек. Келър искаше да ѝ каже да не се притеснява, но усети, че ловната треска я е завладяла. И естествено ги откри. Стерилни тапи за уши от полиуретанова пяна, по два чифта в пакетче, за долар и деветнайсет цента с данъка.

След всичките усилия, които положи жената, как можеше да ѝ каже, че си е сменил стаята и вече няма нужда от тях, че е попитал само от любопитство? Мислеше си да ѝ каже: „О, тези са от пяна, а аз исках титаниеви“. Но така само щеше да я прати на двайсетминутен лов за титаниеви тапи и откъде да е сигурен, че няма да открие такива?

Той плати и отказа торбичка.

— Хубаво е, че са стерилни. — Той посочи надписа на пакета. — Иначе ще започнат да се размножават и да излизат от ушите ни.

Тя избегна погледа му, докато му подаваше рестото.

Келър се върна в Кентъки и отиде до „Уайндинг Ейкърс Драйв“ в Норборн Истейтс. Мина покрай къщата на Хършхорн, но не успя да разбере дали вътре има някой. Обърна и паркира на място, откъдето можеше да я държи под око.

Докато караше насам, видя няколко училищни автобуса, поели на следобедни обиколки. Малко след като паркира и загаси двигателя, един от тях явно бе спрял наблизко, защото по „Уайндинг Ейкърс Драйв“ се появиха хлапета. Вървяха сами или на групички по две-три и завиваха в странични улички или влизаха в къщите. Две момчета спряха на алеята пред дома на Хършхорн. По-ниското влезе в гаража и се появи, дриблирайки с баскетболна топка. Оставиха ученическите си чанти встрани от алеята, съблякоха якетата си и започнаха игра, която, изглежда, се състоеше в стреляне подред от различни квадратчета на

алеята. Келър не беше сигурен как се развива играта, но определено можеше да каже, че не ги бива много.

Докато момчетата бяха там, можеше да забрави за идеята си да се вмъкне в гаража. Не знаеше дали джипът е вътре, или Бетси Хършхорн е отишла да трупва хранителни запаси в „Сейфуей“, но за момента това нямаше значение. А и той не можеше да стои дълго, защото все някой щеше да се обади на 911 да съобщи за подозрителен мъж, който дебне на улица, пълна с деца.

Махна се оттам. Кварталът беше благоустроен от човек, който презира правите линии и ъгли, но за сметка на това има слабост към задънените улици. Беше трудно да не се оплетеш, но Келър намери пътя и изпи чаша кафе в местния еквивалент на „Старбък“. Останалите клиенти бяха предимно жени, които изглеждаха доста неспокойни. Ако човек искаше да забърше пристрастена към кофеина домакиня със самочувствие в излишък, това беше идеално за целта място.

Върна се на „Уайндинг Ейкърс Драйв“. Двете момчета продължаваха да играят баскетбол, но бяха сменили играта. В момента изпълняваха стрелба в движение в стил „Белите не могат да скачат“. Келър паркира на друго място и прецени, че може да остане десетина минути.

Десетте минути отлетяха и той си даде още пет. Точно преди да изтекат и те, Бетси Хършхорн се прибра, надувайки клаксона на черокито, за да разчисти момчетата от алеята. Те се отместиха, а вратата на гаража се вдигна и Бетси вкара колата. Келър мина покрай алеята, преди вратата да се спусне. Джипът беше единственото превозно средство в гаража, ако не се брои моторната косачка за трева. Субаруто на Уолтър Хършхорн още го нямаше.

Келър се отдалечи и се върна. След малко повтори същото действие и така продължи да минава покрай къщата на всеки пет-десет минути. Планът му беше да влезе в гаража и да почака там Хършхорн, но първо момчетата трябваше да приключат с играта си. За бога, докога тези крайно неатлетични хлапета щяха да продължават в същия дух? Защо не си стояха вътре и не играеха видеоигри или не разглеждаха порносайтове? Защо Джейсън не изведеше кучето на разходка? Защо приятелят му не си отиваше у дома?

По едно време вратата на къщата се отвори и сестрата на Джейсън излезе с Поухатан на каишка. (Тифани? Не, нещо друго. Тамара!) Как се е прибрала? С автобуса заедно с брат си? Или е била в джипа с майка си? И изобщо какво значение имаше това?

Никакво, доколкото можеше да прецени. Момичето тръгна на разходка с кучето, а момчетата продължиха безконечната си игра. Не се ли предполагаше, че днешните деца са лениви търтеи, които само се излежават пред телевизора? Някой трябваше да светне тези момчета, че изостават от модата.

Когато след малко отново мина покрай къщата, те още бяха навън и времето започваше да работи срещу него. Минаваше пет часът. Хършхорн сигурно вече си беше тръгнал от работа и можеше да се прибере всеки момент. Ами ако пристигнеше, преди момчетата да са свършили играта си? Може би така разбираха, че е време да спрат. Когато татко си дойде, Джейсън се прибира за вечеря, а приятелят му Закари си отива вкъщи.

Келър напусна района — този път без никакви погрешни завои. Вече му хващаше цаката и започваше да добива усещането, че той самият живее там. Реши да остави колата при един търговски център, паркира я пред магазин за намалени обувки и се върна пеша с пистолет в джоба.

На излизане от квартала беше преброил къщите и сега зави по средата на улицата, като се опита да прецени коя къща се пада зад имота на Хършхорн. Стесни избора до две и заложи на тази, в която не светеше. Мина по алеята за коли, заобиколи гаража, застана в задния двор и се огледа, за да се ориентира. Къщата пред него беше едноетажна с прилепен към нея гараж, следователно не беше на Хършхорн, но той знаеше, че неговата не е далеч. Прекоси дворовете — тук нямаха огради, слава на бога — и когато стигна на правилното място, моментално разбра, защото чу тупкането на топката.

Освен голямата врата за коли, която се отваряше с дистанционно, гаражът имаше и странична врата. От улицата не се забелязваше, но Келър знаеше за нея, защото беше видял момчето да излиза оттам с топката. Сега установи, че е разположена в началото на лявата стена и гледа към къщата. Между нея и къщата имаше навес, за да не се мокрят хората, когато вали.

Което днес не беше проблем, защото не валеше. Не че Келър не би се зарадвал на дъжд, който щеше да сложи край на баскетболната игра и да му позволи безпрепятствен достъп до гаража.

Прилепи се до стената и бързо, но предпазливо се придвижи към вратата, като се придържаше към сенките, които му се щеше да са поплътни. Момчетата дриблираха и стреляха и ту се показваха, ту изчезваха от полезрението му. Щом той ги виждаше, значи и те можеха да го видят.

Но не го видяха. Стигна при вратата и постоя до нея с ръка върху облата дръжка, докато момчетата изтопуркаха до място, където гаражът блокираше видимостта му към тях и съответно тяхната към него. Изчака, докато ги чуе да повишават глас в някакъв спор. Знаеше, че не му се налага да чака дълго. Те спореха точно толкова, колкото и тупкаха с топката, и далеч повече, отколкото скачаха. Несъмнено имаха повече данни за адвокати, отколкото за звезди от НБА. Но споровете не се задълбочаваха дотолкова, че да се скарат и да се разотидат. Найсетне се разнесоха виковете: „Не го направих! Направи го! Не го направих! Направи го!“, и той бързо отвори вратата и се шмугна вътре.

След като затвори, в гаража стана тъмно като в рог и като се изключеха долитащите звуци от тупкането на топката и препирнята, беше тихо като в гробница. Келър остана неподвижен, докато очите му привикнат с мрака. Изчака, за да може да различава очертанията и да се движи, без да се блъсне в нещо. Черокито беше там, където го беше паркирала Бетси Хършхорн, и той със задоволство забеляза, че субаруто липсва. Бяха изминали двацет минути, докато остави колата и се върне пеша, затова не беше изключено Хършхорн да се е прибрал, докато той се промъкваше през задните дворове на съседите. В такъв случай или щеше да се измъкне и да се прибере, или щеше да се свие на задната седалка на колата и да изчака до сутринта.

Което, изглежда, можеше да му се наложи да направи така или иначе. Защото какво щеше да стане, ако Хършхорн се прибереше сега, докато момчетата още играят? Те щяха да отстъпят послушно встрани, вратата за колите щеше да подскочи като препечена филийка в тостер, субаруто щеше да заеме мястото си до черокито и шофьорът му щеше да излезе да поздрави сина си. Хлапетата щяха да са там и Келър нямаше да може да направи нищо, преди всички да си легнат.

А ако прекараше нощта в гаража? На сутринта Хършхорн щеше да се качи в колата заедно с проклетите деца, защото трябваше да ги закара на училище. Защо малките копеленца не ползваха автобуса? Щом можеха да се прибират с него, защо да не могат и да отидат с него?

Не че това имаше значение, помисли си Келър вбесен. След цяла нощ в гаража щеше да е готов да убие и бащата, и двете хлапета като бонус. И съпругата, ако си покаже физиономията. Никой не беше в безопасност, даже проклетото куче.

Сериозно, каза си той наум, представи си, че момчетата още играят, когато мъжът пристигне. Не можеше да направи нищо пред тях, камо ли да се погрижи да изглежда като инцидент. И в същото време не си се представяше да кибици тук цяла нощ.

Какви други варианти имаше? Да нахълта в къщата, докато всички спят? Да пречука Хършхорн по време на сутрешната разходка на кучето?

Реши, че вероятно ще се върне в „Супер 8“ и ще обмисли план Б, който можеше и да не е по-добър от план А, но не можеше и да е много по-лош. И ако и той не проработеше, разполагаше с цялата останала азбука и...

Спряха да дриблират.

Спряха и да стрелят по коша. Спряха да говорят. Докато той строеше въздушни кули, момчетата най-после бяха сложили точка за деня.

Обратно към план А.

Чакането изобщо не беше толкова лесно, със или без съпровода на потупващата баскетболна топка. Първоначално той просто стоеше в тъмното, но после намери начин да се почувства по-удобно. Откри, че на едната стена е окачено табло с инструменти, сред които и фенерче. Включи го съвсем за кратко и намери други инструменти, които можеха да му свършат работа, включително чифт тънки памучни ръкавици, за да не оставя отпечатъци. Изолиран банд, градинарски ножици, маркуч — Хършхорн имаше всичко необходимо. Имаше и два сгъваеми брезентови стола с алуминиеви рамки. Келър разгъна единия и се настани в него.

Беше отегчен и изнервен. Все така имаше лошо чувство за тази работа. Откакто слезе от самолета, нещо го глождеше. Но поне седеше в удобен стол.

И денем, и нощем движението по „Уайндинг Ейкърс Драйв“ беше слабо. От мястото си Келър чуваше уличния шум и всеки път щом приближеше кола, наостряше уши. Когато отминеше, ушите му правеха обратното на наостряне. Как се казваше? Отостряне? Все тая.

От време на време си поглеждаше часовника. В 19:20 реши, че Хършхорн няма да се прибере навреме за вечеря. В 20:14 започна да се чуди дали не е заминал в командировка извън града. Тъкмо обмисляше тази възможност, когато чу да приближава кола и затаи дъх. Колата продължи и той издиша.

Замисли се за марките, които купи предишния ден. Щом се върнеше в Ню Йорк, когато и да се случеше това, щеше да се отдаде на удоволствието да прекара няколко часа в подреждането им по албуми. Да сложиш първата марка на празна до този момент страница и да гледаш как пространството постепенно се запълва с всеки изминал месец, носеше особено удовлетворение. Стоката на Шафнър беше разнородна — силна в едни области и слаба в други, но Келър проявяваше особен интерес към Португалия и затова поиска да види първо португалските марки. Вече имаше доста от тях. Странно как някои страни те привличаха, а други — не. Чувството нямаше нищо общо със самите народи като политически и географски общности. Ставаше въпрос само за пощенските им марки и реакцията ти към тях.

Друга кола. Настръхна и се приготви да се отпусне. Но не, тя зави по алеята и вратата на гаража започна да се вдига.

Докато фаровете изпълниха гаража със светлина, Келър вече се бе снишил зад джипа. Субаруто влезе. Хършхорн изключи двигателя и изгаси фаровете. Гаражът потъна в мрак и след малко, когато Хършхорн отвори вратата, лампичката в колата светна.

Когато мъжът стъпи на земята, Келър вече го чакаше.

До търговския център, където остави колата, имаше уличен телефон, но всички магазини бяха затворени и олдсмобилът беше единствената кола в паркинга. Келър се чувстваше прекалено на показ и твърде близо до „Уайндинг Ейкърс Драйв“. Влезе в колата, качи се

на магистралата и когато слезе от нея, спря на бензиностанция „Ексън“ и се обади на Дот от обществения телефон.

— Готово — каза той.

— Бързо стана.

— Не ми се видя бързо, но сигурно беше. Знам само, че работата е свършена. Искам да затворя телефона и да се метна на самолета.

— Защо не го направиш?

— Късно е. Последният самолет сигурно скоро ще излети, а аз трябва да се върна в мотела да си взема багажа. Пък и стаята е платена.

— И може би „Ангелите на ада“ ще са с махмурлук от вчера.

— Те сигурно вече са в друг щат, но и без това ми смениха стаята. На горния етаж съм. Така че няма как да ми вдигат дандания над главата.

— Ами ако под новата ти стая се настанят „Робите на сатаната“?

— Освен ако не измислят начин да танцуват по тавана, няма проблем. А и имам тапи за уши. Продават ги в „7-Илевън“.

— Ама че държава.

— Ти го каза.

— Келър, наистина ли мина добре?

— Да, всичко е наред. Важното е, че работата е свършена и утре сутринта ще хвана първия полет. Градът не е лош...

— Келър, ти винаги казваш това. Каза го и за Роузбърг, Орегон.

— ... но ще съм адски доволен, ако не го видя повече — довърши той. — И това е нещо, което не си ме чувала да казвам за Роузбърг. Нямам търпение да се махна оттук.

Той паркира олдсмобила на обичайното място зад мотела и в следващия момент се сети, че новата му стая е отпред. Въпреки това не го премести, прецени, че е по-добре да остане тук, защото не се виждаше от улицата. Вече не му се налагаше да мисли какво да прави с пистолета. Тази грижа, както и Уолтър Хършхорн, му се беше махнала от главата.

Покисна малко във ваната и после гледа телевизия, включително и половин час местни новини. Водещите бяха чернокожа жена и бял мъж, но беше трудно да ги различиш. Цветът и полът някак си

изчезваха и човек чуваше само радостните им гласове и виждаше големите им блестящи зъби.

Затова беше трудно да се съсредоточиш в това, което казват, но Хършхорн не присъстваше в нито една от новините. Келър не беше и допускар, че ще е другояче.

Легна си. Шумът от уличния трафик не беше много силен, а и Келър беше нийоркчанин — клаксоните, сирените и свирещите спирачки не го смущаваха и той рядко ги забелязваше дори подсъзнателно. Но все пак пробва тапите за уши само за да види какво е усещането и заспа, преди да се нахрани да ги извади.

Събуди се около десет и половина. Рязко се отърси от съня и седна в леглото. Сърцето му биеше бясно. Разбира се, не чуваше нищо и му отне цяла минута да осъзнае защо. Погледна телефона, очаквайки да види червената лампичка да мига, но тя не мигаше. Провери колко е часът и се изненада, че е спал толкова до късно. Запуши си ушите и ще спиш като заклан.

Той си отпуши ушите и прибра тапите, вече нестерилни, при чистия чифт. Дали това беше добра идея? Трябва ли да ги хвърлиш, след като си ги използвал веднъж? Или може да ги ползваш отново? Той прекрасно разбираше, че вече не са стерилни, но дали е необходимо да са? Никой друг няма да влезе в досег с ушната ти кал. Ако никога не са били другаде освен в собствените ти уши и ако това беше единствената им бъдеща дестинация, доколко е нехигиенично да ги ползваш пак? Дали беше като повторната употреба на клечки за уши или по-скоро като да се обръснеш втори път със самобръсначка за еднократна употреба?

Събра си багажа и го помъкна към колата. Когато зави зад сградата, видя, че паркингът е пълен с полицейски коли и линейки, някои от които с включени сигнални светлини. Тук-там бяха опънати жълти полицейски ленти и докато той стоеше и зяпаше, от една стая излязоха двама мъже в гащеризони с носилка в ръце. Върху нея имаше сивкавозелен чувал с плътно закопчан цип.

Келър отиде на рецепцията с багажа си.

— Ама че ужасно нещо! — каза момичето зад гишетото, което видимо се наслаждаваше на случващото се. — Камериерката, мексиканката? Нямамо донат на вратата, затова почукала и...

— Нямамо донат?

— Табелката „Моля, не безпокойте“? Само че гаджето ми я нарича „Донат безпокойте“^[1] заради дупката, на която я закачаш на бравата? Както и да е, докъде бях стигнала?

— Нямало донат.

— Точно така, затова почукала и понеже никой не отговорил, отключила и ги видяла в леглото? Като ти се случи подобно нещо, се предполага, че просто ще излезеш и ще затвориш вратата, без да кажеш нищо? За да не ги безпокоиш повече?

Защо придаваше въпросителна интонация на всяко изречение, като просто съобщаваше факти? Тя замълча, сякаш в очакване на отговор. Келър кимна — очевидно точно това се искаше, за да я накара да продължи.

— Но сигурно е усетила нещо. Може би миризмата? Както и да е, влязла и когато погледнала отблизо, се разкрещяла. И двамата били застреляни в леглото и кръвта по чаршафите и...

Той я остави да бръщолеви още малко и накрая каза:

— Слушайте, колата ми е отзад. Ченгетата разрешават ли да се изкарват колите?

— О, разбира се. Вече минаха няколко часа, откакто Розалита намери телата. Хубаво име, нали?

— Много хубаво.

— Означава „малка роза“, което донякъде е сладко, но представете си да кръстиш някого Малка Роза на английски. Ще звучи като име на индианка. Или все едно майка ѝ също се е казвала Роза. Голяма Роза и Малка Роза?

Господи, помисли си Келър.

— Както и да е, полицаите са тук от няколко часа и позволяват на хората да влизат и да излизат. Стига само да не ви се налага да влизате в стаята, където се е случило.

Но той вече беше в тази стая. Защо ще иска да се връща?

[1] Игра на думи от сходното произношение на doughnut (англ.) — донат, поничка, и do not (англ.) — словосъчетание за изразяване на отрицание. — Бел.прев. ↑

4

— Стая сто четирийсет и седем — каза той на Дот. — Първата ми стая. Преместих се сутринта и вечерта в нея са се настанили мъж и жена.

— Настанили са се, но така и не са я освободили — отбеляза тя. — Къде беше отседнал, Келър? В мотел „Влизаш, но не излизаш“?

Седяха в кухнята на голямата къща на „Тонтън Плейс“. На масата между тях имаше кана със студен чай и Дот си наля втора чаша. Тази на Келър все още беше наполовина пълна.

— Измъкнах се оттам. Поех към летището и не ме питай защо, но изведнъж обърнах, качих се на И-71 и се запътих право към Синсинати. — Той се намръщи. — Е, летище „Синсинати“. То всъщност е от другата страна на реката, в Кентъки.

— Добре че ми каза, ще ми е от полза, когато се появи като въпрос в „Джепърди!“^[1]. Не си искал да излетиш от Луисвил?

— Казах си, че вероятно всичко ще е наред, но ако не беше? Наистина не знаех какво да мисля. Само знаех, че се погрижих за Хършхорн и няколко часа по-късно някой се бе погрижил за хората в предишната ми стая.

— При това доста добре. И ако е осъзнал грешката си, може да е чакал на летището.

— Така предположих. Освен това шофирането до Синсинати щеше да ми даде време да обмисля нещата, както и да изслушам новините.

— И да се увериш, че в крайна сметка в чувала не си бил ти. Малко сюрреализъм, Келър. Не гледай толкова объркано.

— Бях много объркан.

— Още откакто си слязъл от самолета в Луисвил, доколкото си спомням.

— Да, още оттогава. Дот, ето как вероятно е станало. Оправих Хършхорн около девет, отидох право в мотела и...

— Първо ми се обади.

— Обадох ти се по пътя и после се върнах в стаята си...

— Новата ти стая.

— Новата ми стая, и си легнах преди полунощ. И горе-долу по времето, когато съм си слагал тапите за уши, някой е убил чудесната двойка в сто четирийсет и седма. Каква е първата мисъл, която ти минава през главата?

— Клиентът.

— Точно така, клиентът.

— Заличава следите. Ти си свършил работата и той взима мерки да не проговориш.

— Правилно.

— Само че той *знае*, че няма да проговориш. Затова наема човек като теб. Няма да те хванат, а ако те хванат, няма да кажеш нищо, защото какво, по дяволите, да кажеш? Ти не знаеш кой е клиентът.

— Нито какъв му е проблемът с Хършхорн, нито каквото и да било друго за него.

— Може да е решил, че да те убие излиза по-евтино, отколкото да плати остатъка, но това е нелепо. Той плати половината предварително, нали се сещаш? Ако толкова е искал да спести пари, можеше да си спести целия хонорар и сам да оправи Хършхорн.

— Дот, как изобщо е разбрал, че работата е свършена?

— Мъжът е бил мъртъв. О, имаш предвид елемента време.

— Тялото може да е било открито по всяко време. Гледах късните новини с надеждата да чуя нещо, но не казаха нищо.

— Само защото не се е появило по новините...

— Не означава, че не се е случило. Точно това си помислих. Но не е станало така. По-късно разбрах, че са открили тялото чак на сутринта. Не знам колко разтревожена е била госпожа Хършхорн, когато мъжът ѝ не се е прибрал, и нямам представа дали се е обадила на някого, но знам, че никой не е отишъл в гаража, докато не е станало време да се откарат децата на училище.

Тя отпи глътка студен чай.

— Значи хората в сто четирийсет и седма са умрели няколко часа преди някой да разбере, че Хършхорн е мъртъв.

— Е, аз знаех. И ти знаеше, защото ти се обадох. Но ти си единственият човек, на когото казах, и ми се струва, че не си го разпространила.

— Реших, че това е нашата малка тайна.

— Освен че не е знаел, че работата е свършена, как е разбрал къде да ме намери?

— Може да те е проследил дотам от „Уинди Хил“.

— „Уайндинг Ейкърс“.

— Все едно.

— Никой не ме проследи. А ако го беше направил, щеше да ме проследи до новата ми стая, не до предишната. Изобщо не съм припарвал до сто четирийсет и седма.

— Хората в сто четирийсет и седма. Мъж и жена ли бяха?

— Да, мъж и жена. В стаята имаше две легла — всички стаи са така, но те са използвали само едното.

— Нека да позная. Женени, но не един за друг?

Той кимна.

— Един тип от луисвилския вестник ми каза, че ченгетата разпитват съпруга на убитата. Той отрича да знае каквото и да било, но засега са нарочили него.

— Обаждаш се и ти казват всичко това?

— Ако си учтив и любезен — отговори той. — И ако някак си останат с впечатлението, че си репортер от „Инсайд Едишън“.

— О.

— Казах му, че звучи твърде просто, и той на свой ред каза, че в общи линии така и изглежда. Обеща да ми съобщи, ако има развитие по случая.

— Как ще го направи? Не си му оставил телефонен номер.

— Естествено, че му оставих.

— Не твоя, надявам се.

— На „Инсайд Едишън“. Казах му: „Изчакайте секунда, така и не запомних номера тук“. Проверих и му го продиктувах. Не че не можех просто да си го измисля, защото той и бездруго няма да се обади. Съпругът го е направил. А и какво го интересува „Инсайд Едишън“?

— Ако попадне на нещо, винаги може да опита с „Хард Копи“. Съпругът го е направил, а? Така ли мислиш?

— Или съпругата на нещастника. Или човек, нает от единия от двамата. Или той се е срещал и с друга жена. Или пък тя. Из цялата

стая имаше празни бутилки и пълни пепелници. Веднага щом са се настанили, са го ударили на пиене и пушене...

— В стая за непушачи? Негодници. И на всичкото отгоре са прелюбодействали? — Тя поклати глава. — Тройни грешници. Е, заслужавали са да умрат и нека Бог се смили над душите им.

Дот посегна към чая, но на вратата се позвъни и тя отдръпна ръка.

— Кой може да е? — учуди се тя на глас и отиде да провери.

За момент Келър се паникьоса. Беше убеден, че трябва да направи нещо, но не се сещаше какво. Още размишляваше над това, когато Дот се върна, размахвайки пакет.

— Доставка с „ФедЕкс“ — съобщи тя и разтърси пакета. Не се чу нищо. Тя го отвори и извади няколко пачки пари. Махна бандерола на една от тях и прелисти банкнотите. — Хич не искам да си го призная, но започвам да свиквам с вида на новите банкноти. Не двайсетачките, те ми приличат на пари за „Монополи“, а петдесетачките и стотачките. Изглеждат чудесно. Ти купи ли марки в Луисвил?

— Няколко.

— Е — каза тя, докато броеше парите и правеше купчинки на масата, — сега можеш да отидеш за още.

— Явно клиентът е доволен.

— Така изглежда, а?

— Дала си им адреса и са ти изпратили парите по пощата?

— Не, казах им, че работя за „Инсайд Едишън“. И между другото това не е пощата, а „ФедЕкс“.

— Все тая.

— Между мен и клиента има посредник, Келър. В случая е един тип от... Е, няма значение откъде, но не е нито от Луисвил, нито от Ню Йорк. Работим заедно от години, още преди аз да се включа.

Тя посочи към тавана и Келър разбра намека за стареца, който през последните години от живота си изобщо не слизаше от втория етаж. По начина, по който говореха за него, човек би си помислил, че още се подвизава горе.

— Той знае къде да изпрати парите — обясни тя, — а клиентът знае как да му ги даде. Щом си получаваме хонорара, не е наша работа колко остава при него. И клиентът не знае нищо за теб и мен. — Тя

потупа купчинките. — Знае само, че добре си вършим работата. Доволният клиент е най-добрата ни реклама, а бих казала, че този е доволен. Как го направи, Келър? Как се справи с естествената смърт?

— Не съм. Беше самоубийство.

— Е, това е доста близо, нали? Надали са си представяли продължителна болест. — Тя пресуши чашата си и я остави на масата. — Да чуя. Как го направи?

— Когато той слезе от колата, го хванах за гърлото.

— Добре че не си ченге, Келър. В днешно време това попада в графата „полицейско насилие“.

— Продължих да стискам, докато той се отпусна. И би било логично просто да продължа в същия дух. Да му прекъсна въздуха за малко по-дълго. Или да му счупя врата.

— Каквото и да е.

— Можех да го оставя да изглежда все едно е получил сърдечен удар и се е наранил при падането на земята. Нещо такова. Но реших, че всеки по-наблюдателен криминалист ще види, че не се е случило така и че изглежда нагласено, което от гледна точка на клиента вероятно е по-лош вариант от недвусмислено убийство.

— Предполагам.

— Затова го набутах зад волана и извадих пистолета, който ми дадоха...

— Автоматичният дващест и двойка, изборът на специалистите от Атлантическия до Тихия океан.

— И отвъд океана, доколкото знам. Сложих му го в ръката и напъхах дулото в устата му.

— И пусна един куршум.

— Не, защото кой знае докъде щеше да се чуе шумът.

— „Слушай, чувам рева на оръдието.“

— И представи си, че един куршум не свърши работа? Калибърът е малък, няма да пръсне мозъка му по тавана.

— А ако трябва да се застреля два пъти, ще е много жесток случай на самоубийство. Въпреки че може да се приеме като признак на решителност.

— Оставаше ми нещо, което измайсторих, докато го чаках да се прибере. Имах парче маркуч, вече отрязано. Закрепих единия край с лепенка към ауспуха и мушнах другия през прозореца на колата.

— И запали двигателя.

— Вече го бях направил, за да сваля прозореца. Както и да е, оставих го така, в затворения гараж с работещ двигател.

— И се омете.

— Не веднага. Представи си, че някой го беше чул да вкарва колата. Можеше да дойде да провери. Или че Хършхорн се беше свестил, преди да се е натрупало достатъчно количество въглероден оксид, за да остане в безсъзнание.

— Или че двигателят беше спрял.

— Друга възможност. Чаках до колата и в един момент започнах да се притеснявам колко изгорели газове ще вдишам самият аз.

— „Двойно самоубийство с газове.“

— Затова излязох през страничната врата и десетина минути стоях навън. Не знам какво щях да направя, ако бях чул двигателят да спира.

— Влизаш вътре и го запалваш.

— Чудесна идея, ако е спрял сам, но представи си, че Хършхорн се е свестил и го е изгасил? Втурвам се вътре и той си седи с пистолет в ръка.

— Оставил си му пистолета?

— Оставих го в ръката му, а ръката — в скута му. Все едно е бил готов да се застреля, ако газовете не свършат работа.

— Страхотно.

— Е, дадох ми пистолет. Трябваше да направя нещо с него.

— Чехов — каза тя.

— Да елиминирам какво?^[2]

Тя завъртя очи.

— Антон Чехов, Келър. Руският писател. Бас държа, че имаш марка с портрета му.

— Знам кой е. Просто не те разбрах, защото не знаех, че водим литературна дискусия. Освен писател е бил и лекар, писал е пиеси и разкази. Какво за него?

— Той е казал, че ако в първо действие покажеш пушка, тя трябва да гръмне, преди да се спусне завесата. — Тя се намръщи. — Поне си мисля, че беше Чехов. Може да е бил някой друг.

— Е, пистолетът не гръмна, но поне му намерих приложение. Хършхорн го държеше в ръка с показалец на спусъка и в цевта имаше

патрон. Ако случайно проверят, ще намерят следи от оръжейно масло по устните му.

— Хубав нюанс.

— Страхотен — съгласи се той, — стига да има тяло за аутопсия, но какво ще стане, ако се събуди? Осъзнава, че държи пистолет, вдига поглед и вижда мен. — Той сви рамене. — Както бях неспокоен, никак не ми беше трудно да си представя, че това може да се случи. Но не се случи.

— Проверил си и той е бил мъртъв.

— Не проверих. Дадох му десет минути с включен двигател и реших, че е достатъчно. Двигателят нямаше да изгасне и той нямаше да се свести.

— И очевидно не го е направил — каза Дот и посочи парите. — И всички са доволни. — Тя наклони глава. — Не останаха ли белези по шията му от душенето?

— Може би. Дали изобщо ще ги забележат? Той е в кола със закачен маркуч, държи пистолет, кръвта му е наситена с въглероден оксид.

— Ако аз намеря белези, Келър, просто ще реша, че преди това се е опитал да се обеси.

— Или се е душил собственооръчно.

— Възможно ли е?

— Може би за напреднал ученик по бойни изкуства.

— Нинджа рулетка — пошегува се тя.

— Попитах онзи тип, който си мислеше, че говори с „Инсайд Едишън“, дали в града има и други необичайни убийства.

— Нещо, което си струва да бъде отразено в националните медии.

— Той ми каза повече, отколкото ми беше нужно да зная — за някакъв дилър на кокаин, който бил застрелян няколко дена преди да пристигна в града, и за някакъв нещастен негодник, който убил неизлечимо болната си жена, обадил се на 911 и се гръмнал, преди ченгетата да успеят да стигнат до дома му.

— В Луисвил няма скука.

— Дори не спомена за Хършхорн. Така че най-вероятно случаят ще бъде вписан като самоубийство.

— Това ме устройва — каза тя. — Хем клиентът е доволен, хем ни платиха, следователно съм доволна. А случаят в „Супер Дупер“ не е бил опит за посегателство върху живота ти...

— „Супер 8“.

— Няма значение. Били са двойка прелюбодейци, понесли божествено наказание.

— Или лош късмет.

— Не е ли същото? Но искам да те питам нещо. Всички други са доволни. А ти, Келър, защо не си?

— Доволен съм.

— Аха, не съм виждала по-доволен човек. Каква е причината, снимката на хлапетата? И кучето?

Той поклати глава.

— След като работата е свършена, какво значение има? Пречи ти само докато действаш, но когато всичко приключи, мъртвият си е мъртъв.

— Точно така.

— Една от причините да не стрелям, е, че не исках близките му да се натъкнат на грозна гледка, но шокът така или иначе си е същият, нали? А и хората не се ли самообвиняват в случай на самоубийство? „Как може да се е чувствал толкова зле и да не сме разбрали?“

— И така нататък.

— Но всичко това е без значение. Важното е да свършиш работата и да се измъкнеш чист.

— Ти си го направил и затова си толкова доволен.

— Дот, знаеш ли какъв е проблемът? Знаех, че нещо не е наред.

— Какво имаш предвид?

— Усетих нещо. Имах странно чувство. Когато слязох от самолета, когато не успях да разчета първата табелка, когато изслушах брътвежите на малоумника, който ме посрещна. И после някакъв пиян се появи на вратата ми и аз грабнах пистолета, готов да стрелям през вратата. А беше само някакъв нещастен глупак, който е объркал стаята. Той се заклатушка и не се върна повече, а аз трябваше да легна и да чакам сърцето ми да се успокои.

— И после мотористите.

— И после мотористите, и тоалетната хартия в ушите ми, и хлапетата с баскетболната топка. Имах чувството, че нищо не е както

трябва. Даже по-лошо, струваше ми се опасно.

— Като че си в опасност?

— Аха. Но не бях. Беше стаята.

— Стаята?

— Сто четирийсет и седма стая. Нещо лошо предстоеше да се случи там. И го усетих.

Тя го погледна.

— Дот, знам как звучи.

— Не знаеш. Иначе нямаше да го кажеш.

— Е, няма да го кажа на друг освен на теб. Помниш ли момичето, с което излизах преди известно време?

— Доколкото знам, не си излизал с друга след Андрия.

— Точно тази.

— Онази с многото обици, която разхождаше кучета.

— Тя говореше за кармата, енергията, вибрациите. Такива неща.

Невинаги разбирах какво казва.

— Слава богу.

— Но мисля, че понякога човек усеща разни неща.

— И ти си усетил нещо лошо.

— И това нещо предстоеше да се случи.

— Келър, винаги се случва нещо.

— Нещо, свързано с насилие.

— Когато заминаваш в командировка, се очаква да се случи нещо насилствено.

— Знаеш какво имам предвид, Дот.

— Имал си предчувствие.

— Предполагам, че е било това.

— Настанил си се в стаята и си усетил, че някой ще бъде убит там.

— Не точно, защото стаята ми се стори съвсем наред.

— Тогава?

Той плъзна поглед встрани.

— Премислих всичко. Снощи и днес отново, докато пътувах с влака насам. И имаше логика, но сега не звучи смислено.

— Това се нарича „справка с реалността“. Продължавай.

— Усетих, че предстои нещо лошо, и някак си бях привлечен към мястото, където щеше да се случи.

— Като нощна пеперуда към пламък.

— Избрах мотела, Дот. Погледнах картата и си казах: „Ето, намирам се тук, тук живее той, тук е летището, тук е магистралата, значи трябва да има мотел точно тук“. Отидох там и наистина имаше мотел. Попитах за стая на приземния етаж отзад. *Помолих* за нея!

— Казал си: „Дайте ми стаята на смъртта. Аз съм мъж. Ще се справя“.

— И изпаднах в паника, когато пияният почука, защото знаех, че съм на опасно място, макар да не съзнавах, че го знам. Затова грабнах пистолета и реагирах по този начин.

— Но е бил просто един пияница.

— Беше предупреждение.

— Предупреждение?

Той си пое дъх.

— Може би беше просто пияница, който търси Ралф, а може би някой, изпратен да ми привлече вниманието.

— Изпратен.

— Знам, че звучи налудничаво.

— Изпратен като ангел?

— Дот, дори не съм сигурен дали вярвам в ангели.

— Как може да не вярваш в тях? Дават ги по телевизията и всеки може да ги види. Любимият ми е онази млада мацка със силния ирландски акцент. Макар че сигурно не е толкова млада, колкото изглежда. Може би е на хиляда години.

— Дот...

— Или колкото излиза в кучешки години. Ти не вярваш в ангели? Ами мотористите, които са купонясвали отгоре? Ангели от ада, Келър. Чисто и просто.

— Просто, но не и чисто вероятно. Но в общи линии това е идеята, затова са били там.

— За да си смениш стаята.

— Подейства, нали?

— И на сутринта първото нещо, което си направил, е да си смениш стаята.

— Със стая отпред. На втория етаж.

— Далеч от неприятностите. И кой се е появил по-късно? Не друг, а двойка, като излязла от ужасна кълтри песен. И коя стая са

получили? — Тя изтананика началните ноти от мелодията на филма „Значка 714“. — Дам-ди-дам-дам. Дам-ди-дам-дам-да! Сто четирийсет и седем! Стаята на смъртта!

— Знам само, че няколко часа по-късно те бяха мъртви.

— А ти си оцелял и си станал свидетел.

— Май наистина звучи странно, а?

— Повече от странно.

— Във влака ми се струваше смислено.

— Така ти действат влаковете.

— Какво спомена преди малко за „справката с реалността“?

— Искаш да ти кажа как виждам аз цялата тази история ли?

— Именно.

— Добре. Трябва да имаш предвид, че понятие си нямам от карма, ангели или каквото и да било от „зоната на здрача“. След като на летището малко са се объркали нещата и типът, когото са изпратили да те посрещне, се е оказал пълен некадърник, те е обзело лошо предчувствие. А и семейната снимка е допринесла за това.

— Вече казах всичко това.

— След това пияният почукал на вратата ти и както си бил изнервен, си реагирал по начина, който ми описа. И собствената ти реакция те е изнервила още повече.

— Именно.

— Но *той* е бил просто един пияница, който е чукал по вратите. Сигурно е чукал на всяка врата, докато намери Ралф. Не е нужно да имаш ангелски крила, за да го направиш.

— Продължавай.

— Шумният купон отгоре? Мотористите не се славят с тихи нощни бдения. Много ясно, че ще вдигат шумни купони в мотел, в който служителите са достатъчно тъпи да дават стаи на такива като тях. Все някой трябва да е в стаята отдолу и по случайност това си бил ти. И при първа възможност си сменил стаята.

— Но ако не бях...

— Ако не беше — продължи тя търпеливо, но категорично, — любовниците щяха да се разгорещят в друга стая, когато решат, че не издържат един без друг. Не сто четирийсет и седма, ами... Уф, не знам. Да кажем двеста и осма.

— Но в такъв случай, когато се появи съпругът...

— Щял е да отиде в двеста и осма, Келър, защото те са били там. Той е търсел тях, а не проклетия глупак, който се е оказал в сто четирийсет и седма. Проследил ги е до стаята и си е отмъстил. И това няма нищо общо със стаята, в която са били, още по-малко с теб.

— О.

— Само това ли ще кажеш? „О.“

— Измислих цялата тази сложна теория и всичко се оказа пълна глупост.

— Няма как да не се съглася.

— Но ти смяташе, че е съвпадение. Това беше първата ти мисъл.

— Не, първата ми мисъл беше, че не може да е съвпадение. Че е бил клиентът или някой, изпратен от него.

— Но не беше.

— Не, защото клиентът е доволен, а дори и да не беше, не би могъл да те намери. Но това не означава, че са били ангели. Означава, че в крайна сметка наистина е съвпадение.

— О.

— И е било съвпадение за всички в мотела, Келър, не само за теб. Всички са били там, докато двойката в сто четирийсет и седма е била под прицела на куршумите.

— Но не всички са освободили току-що същата стая.

— Е, и? Това означава, че са се измъкнали на косъм. Можеше да се регистрират в сто четирийсет и седма. Но ти не си можел да го направиш, защото вече си я бил освободил.

Не беше сигурен, че е разбрал последното, но замълча за момент.

— Предполагам, че е било съвпадение — най-последно заключи той.

— Не бъди разочарован.

— Но аз усетих нещо. Знаех, че предстои да се случи нещо.

— И се е случило. На господин Хършхорн, мир на праха му. Прибирай се, Келър. Върви да налепиш новите марки в албума си. Какво има? Сбърках ли нещо?

— Не се лепят. Закачват се с филателни лепенки.

— Поправям се.

— Или се слагат в пликчета с прозрачно покритие.

— Все едно.

— Във всеки случай вече ги подредих. Снощи. Стоях до три сутринта.

— Не е ли съвпадение, а? Подредил си марките и току-що случайно се сдобил с пари. — Тя му се ухили. — Това означава, че можеш да отидеш да си купиш нови.

[1] Популярна американска телевизионна игра викторина. — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи от сходното произношение на името Чехов и check off (англ.) — елиминирам, отстранявам. — Бел.прев. ↑

5

Келър набоде кубче сирене с клечка за зъби и си взе чаша сухо бяло вино. Отляво две млади дами, облечени в черно от глава до пети, си бърбеха.

— Не мога да повярвам, че той наистина го каза — рече едната. — Искам да кажа, че само защото си постмодернист, не означава, че непременно си задник.

— Чад щеше да е също толкова голям задник, ако беше и дадаист — отговори другата. — Можеше да е прерафаелит и тогава знаеш ли какъв щеше да е? Прерафаелитски задник.

— Знам — каза първата. — Но пак не мога да повярвам, че го каза.

Те се отдалечиха и оставиха Келър да се чуди кой е Чад (освен че е задник) и какво е казал, та е толкова трудно за вярване. Ако Чад му го беше казал на него, помисли си той, вероятно нямаше да го разбере. Не схвана повечето от думите, които двете жени употребиха, и не разбра нищо от това, което самият Деклан Низуондър бе казал за изложените картини.

В брошурата за изложбата имаше снимки на няколко творби, както и кратка биография на художника, хронологичен списък на самостоятелните и груповите му изложби и още един списък с музеите и частните колекции, в които има негови картини. На последните две страници Низуондър бе обяснил какво се опитва да постигне в творчеството си и макар Келър да знаеше значението на повечето думи, не разбра нищо от изреченията. Изглежда онзи изобщо не пишеше за изкуство, а за философски детерминизъм, преходността на образите и казуистиката като трансцендентен феномен. Думи, които Келър знаеше поотделно, но какво правеха нахвърляни така една до друга?

От друга страна, никак не беше трудно да разбереш платната. Освен ако в тях нямаше нещо, което той не схващаше, нещо, което двете страници в брошурата можеха да изяснят на някой, който знае

езика. А това не беше изключено, защото Келър не смяташе, че възприема изкуството по особено задълбочен начин.

Рядко посещаваше галерии и само веднъж, преди няколко години, беше ходил на откриване на изложба. Тогава отиде в Сохо с жена, с която се беше срещал два пъти. Идеята беше нейна. Художникът беше неин стар приятел — бивш любовник според Келър — и тя не искаше да се появи без партньор. Запозна го с художника — мърляв тип с шкембе, чиито картини бяха еднообразни и мрачни цапаници в кафяво и сивкавозелено. Естествено, Келър не желаше да споделя мнението си с него и изобщо нямаше представа какво се очаква да каже, затова само се усмихваше и си държеше езика зад зъбите. Според него тази тактика помагаше да се справиш с повечето ситуации.

Опита виното. Не беше особено хубаво и му напомни за виното, което сервираха на другото откриване. Може би лошото вино беше част от мистиката — лошо вино, гумено сирене и хора, облечени в черно. Черни джинси, черни памучни панталони, черни тениски, черни пуловери, черни блузи поло и от време на време по някое черно спортно яке. Тук-там черна барета.

Не всички носеха черно. Келър се появи с костюм и вратовръзка и не беше единственият. Имаше и хора с други облекла — включително жени с рокли и млад мъж в бял гащеризон, опръскан с боя. Но, общо взето, черното преобладаваше и мъжете и жените в черно като че ли се чувстваха най на място.

Сигурно си имаше основателна причина. Може би ходиш в галерии облечен в черно по същата причина, поради която на концерт си изключваш телефона, за да не разсейваш останалите от повода да са там. Изглеждаше донякъде логично, но Келър имаше чувството, че има и нещо друго. Някак си усещаше, че тези хора носят черно през повечето време, дори когато се събират в полутъмни кафенета без каквото и да било по стените освен голи тухли. Знаеше, че това е някакво заявление, макар да не беше сигурен какво точно изразява.

В музеите не се виждаше толкова много черно. От време на време Келър посещаваше музеи и там се чувстваше по-комфортно отколкото в частните галерии. Никой не те дебнеше с надеждата да купиш нещо, нито пък се очакваше да изразиш мнението си за творбите. Просто ти взимаха входната такса и те оставяха на мира.

Картините на Деклан Низуондър бяха реалистични. И Келър като че ли предпочиташе да е така. Харесваше доста от абстрактното изкуство, но определено имаше слабост към художници, чиито произведения можеше да разпознае на минутата. Ако рисуваш картини, които не приличат на нищо, поне трябва да се стремиш да изградиш собствен стил. Така човек има за какво да се хване. Един поглед е достатъчен да разбереш, че гледаш картина на Мондриан, на Миро, на Ротко или на Полок. Може да нямаш никаква представа какво са имали предвид Мондриан, Миро, Ротко или Полок, но ги възприемаш като стари приятели, познати със своята чудатост.

Творбите на Низуондър бяха реалистични, но не създаваха усещането, че гледаш цветни фотографии. Картините изглеждаха нарисувани и според Келър така и трябваше да бъде. Очевидно Низуондър обичаше дърветата и ги рисуваше — крехки млади фиданки, чворести ветерани и всичко останало между тези два типа. Приличаха си — без съмнение човек гледаше работи на един художник, а не групова изложба по повод Деня на залесяването — но платната, обединени от темата и характерния стил на Низуондър, все пак значително се отличаваха едно от друго. Сякаш всяко дърво имаше своя собствена същност и точно това изпъкваше и правеше всяка картина различна от останалите.

Келър стоеше пред едно от по-големите платна, изобразяващо старо дърво през зимата, чиито листа са вече само спомен. Няколко клона бяха прекършени, а част от ствола беше белязан от гръмотевица. Човек можеше да си представи историята на живота на дървото, помисли си той, и да почувства силата, която то извлича от земята, намаляла с годините, но все още достатъчно осезаема. Разбира се, в есето на Низуондър не пишеше нищо такова. Той беше успял да запълни цели две страници, без нито веднъж да използва думата „дърво“. Келър беше склонен да вярва, че картините не представят само дървета, но и светлина, форма, цветове, композиция и може би дори онова, което Низуондър твърдеше, че внушават. И все пак дърветата не присъстваха в тях случайно. Не можеш да ги рисуваш така, ако не знаеш какво представлява едно дърво.

Някаква жена го заговори:

— От дърветата не можеш да видиш гората, нали?

— Можеш да си я представиш — отвърна Келър.

— Това е много интересно — отбеляза тя и той се обърна да я погледне.

Беше ниска, слаба и — каква изненада! — облечена в черно. Провиснал черен пуловер и къса черна пола, черен чорапогашник и черни кожени чехли, черна барета, скриваща по-голяма част от късата ѝ черна коса. Баретата не ѝ отиваше. Трябваше ѝ островърха шапка. Без съмнение приличаше на вещица, но не непривлекателна.

Тя наклони глава — сега изглеждаше като вещица, която се опитва да прилича на птица — и погледна Келър, а после картината.

— Доста художници рисуват дървета — каза жената, — но в общи линии се повтаря едно и също дърво. При Деклан обаче всички дървета са различни. Затова наистина можеш да си представиш гора. Това ли имахте предвид?

— Не бих могъл да го кажа по-добре от вас.

— О, със сигурност можете. — Усмивка преобрази вещерската ѝ физиономия. — Маргарет Грискоум. Казват ми Маги.

— Джон Келър.

— Джон ли ви наричат?

— Келър.

— Келър. Харесва ми. Може би така ще ви наричам. Но вие не ми казвайте Грискоум.

— Не бих си и помислил.

— Не и докато не се опознаем по-добре. А вероятно дори и тогава. Но се чудя дали ще го направим.

— Да се опознаем по-добре?

— Защото мен ме бива в това да си бърбря приятно с любител на дърветата. Но не ме бива много във взаимното опознаване. Изглежда се справям по-добре с повърхностните връзки.

— Може би и нашата ще е такава.

— Никакво задълбочаване. Само на повърхността.

— Като тънък лед върху езеро — каза той.

— Или като пяната, която се образува върху горещ шоколад. Според вас защо се образува? Не си правете труда да измисляте отговор, защото Риджис се готви да представи Деклан, който ще каже нещо дълбокомислено.

Някой чукаше с лъжица по винена чаша, за да привлече вниманието на публиката. Няколко души се усетиха и на свой ред

заштъркаха на останалите. Постепенно се възцари тишина и мъжът с винената чаша, строен младеж със сив вълнен панталон и вишнев кадифен блейзър, изказа задоволството си, че вижда всички присъстващи.

— Риджис Бюел — прошепна Маги. — Галерията е негова. Нищо чудно, че е доволен.

Бюел направи само няколко кратки коментара и представи Деклан Низуондър. Келър знаеше как изглежда художникът — в брошурата имаше негова снимка със скръстени ръце и блеснал поглед — но на живо имаше много по-силно присъствие, отколкото фотоапаратът разкриваше. Може би се загатваше от картините му, защото от него струеше пасивна сила, едва ли не дървесна. Келър се сети за стария химн. Низуондър беше непоклатим като дървото, извисяващо се до водата.

Келър огледа щръкналата черна коса, вече сивееща по слепоочията, лицето с остри черти и квадратна челюст, едрото тяло, мощните рамене. Низуондър беше облечен в костюм — черен. Ризата и вратовръзката също бяха черни. И дали от джоба на сакото му не се подаваше черна кърпичка? Беше трудно да се прецени от това разстояние, но Келър беше убеден, че е черна.

Реши, че мъжът изглежда като картините си, но в същото време външният му вид някак си беше в съзвучие и с двете страници художествени дрънканици в брошурата. Писанията и картините не си пасваха, но Низуондър успяваше да прокара мост над пропастта между тях. Като дърво, помисли си Келър, което свързва земята с небето.

Нима това не беше художествен поглед върху нещата? Ето какво става, когато се озовеш на подобно място, каза си той наум. Оставаше да се облече в черно.

— Не съм сигурна за тази работа — беше казала Дот онзи ден. — Вероятно изобщо не биваше да те викам, Келър. Трябва да прекратя всичко на мига и да ти кажа да се прибиращ.

— Току-що дойдох — отвърна той.

— Знам.

— Ти ми се обади. Каза, че имаш нещо.

— Да, но не биваше.

— Не е работа като за мен ли? Каква е, да надписвам пощенски пликкове? Продажби по телефона?

— А, това е нещо, с което ще се справяш страхотно. „Здравейте, госпожо Трястиган? Как сте днес?“

— Това е редовният им въпрос, нали? „Как сте днес?“ Моментално разбираш, че е човек, който се опитва да ти продаде нещо, което не искаш.

— Сигурно смятат, че тази фраза разчупва леда — каза тя. — Задават ти въпрос, ти отговаряш и вече са спечелили половината битка.

— При мен не работи.

— И при мен, но изобщо би ли си купил нещо от хора, които ти се обаждат по телефона?

— Последния път, когато ми се обадиха, се метнах на влака до Уайт Плейнс, а сега се очаква да направя кръгом и да се прибера.

— Съжалявам. Може ли да започнем отначало? Получих поръчка и е точно това, с което се занимаваш, и няма проблем с хонорара.

— Обзалагам се, че следващото изречение ще започне с „но“.

— Но е тук, в Ню Йорк.

— О.

— Случва се, Келър. Хората в Ню Йорк са като всички останали и понякога искат някой да бъде премахнат. Трудно е да повярваш, че има нюйоркчани, проявяващи същото грубо незачитане към неприкосновеността на човешкия живот, което те отведе в Роузбърг, Орегон и Мартингейл, Уайоминг. Но това е факт. Какво мога да ти кажа?

— Не знам. Какво можеш да ми кажеш?

— Случвало се е и преди. Когато получа поръчка за Ню Йорк, не ти се обаждам. Звъня на друг и той пристига от другаде и я свършва.

— Но този път се обади на мен.

— По принцип има двама души, на които бих се обадила. Единият върши същото като мен, урежда нещата, и когато имам поръчка, с която не мога да се справя, му я прехвърлям. Но този път не става, защото именно той ми се обади.

— А кой е другият?

— Един твой колега на Западния бряг. Не бих казала, че притежава твоя нюх, Келър, но е стабилен и е професионалист.

Ползвала съм го и преди в Ню Йорк и веднъж-два пъти, когато ти беше зает с друга задача. Общо взето, той е резервният ми вариант.

— Значи си му се обадила.

— Опитах.

— Не си беше вкъщи?

— Телефонът беше изключен.

— Какво означава това?

— Означава, че няма да ме чуе, освен ако не извикам с пълно гърло. Не знам какво друго означава, Келър. Чисто и просто телефонът му е изключен. Дали си е сменил номера от съображения за сигурност? Дали се е преместил? Човек би си помислил, че щеше да ми даде новия си номер, но аз не му възлагам много поръчки и сигурно телефонът ми не е сред номерата за бързо набиране. Всъщност...

— Какво?

— Ами, даже не съм сигурна дали той има този номер. Трябва да го е ползвал веднъж, но ако го е изгубил, няма да знае как да се свърже с мен.

— И в двата случая...

— И в двата случая той не ми се обади и аз не мога да му се обадя, а работата чака и си помислих за теб. Само дето е в Ню Йорк, а знаеш какво казват за срането там, където ядеш.

— Не го препоръчват.

— Да, и трябва да кажа, че този път съм съгласна с общоприетата мъдрост. Цялата идея е, че отиваш на място, където не познаваш никого и никой не те познава, и когато приключиш, се прибиращ у дома. Изчезваш още преди тялото да е изстинало.

— Невинаги. Случва се да не можеш да хванеш самолет веднага.

— Знаеш какво имам предвид.

— Разбира се.

— Вярвам, че нещата трябва да се разграничават.

— Като срането и яденето.

— Като срането и яденето. Ню Йорк е мястото, където живееш. Можеш да работиш навсякъде другаде по света. Не е ли достатъчно?

— Разбира се, три четвърти от повърхността на земята е вода.

— Келър...

— И колко работа има на Северния полюс и в Антарктида? Но си права, остава още много място.

- Ще се обадя на човека и ще му кажа, че сме пас.
- Чакай малко.
- Защо?
- След като бих толкова път, поне мога да чуя за какво става дума. Само ми кажи, че е човек на мафията и денонощно го пазят дебелаци без вратове. Тогава мога спокойно да се прибера.
- Човек на изкуството е.
- Какво изкуство? Хулиганство? Изнудване?
- Рисува картини.
- Без майтап.
- Предстои му изложба. В Челси.
- Чух, че там отваряли галерии. На запад, до реката. Там ли живее?
- Аха. В Уилямсбърг.
- Това е в Бруклин.
- Е, и?
- На практика е друг град.
- Какво правиш, Келър? Опитваш се сам да се убедиш в нещо? Той замълча за момент.
- Там е работата, Дот, че мина доста време.
- На мен ли го казваш?
- А и последния път, онази работа в Луисвил...
- Не беше много приятно изживяване, доколкото си спомням.
- Като погледна назад, всъщност мина доста гладко, но докато се случваше, не изглеждаше толкова гладко. Платиха ни и всички са доволни, но въпреки това ми остана лош вкус в устата.
- Значи искаш да си изплакнеш устата?
- В споразумението има ли пояснения със ситен шрифт, Дот? Трябва ли да изглежда като инфаркт или злополука?
- Тя поклати глава.
- Убийството върши чудесна работа. Колкото се може по-показно.
- О?
- Така ми казаха. Нямам представа какво би трябвало да бъде, но ако можеш да уредиш човекът да бъде обезглавен по пладне на витрината на „Мейсис“, никой няма да се разстрои.
- С изключение на художника.

— Келър, не можеш да угодиш на всички. Как ти звучи? Искаш ли да го направиш?

— Парите ще ми дойдат добре.

— Е, на кого няма? Авансът вече е на път, защото първо приех и после потърсих кой да го свърши. Не е нужно да ти казвам колко мразя да връщам пари.

— Не ти е любимото.

— Привързвам се към тях и ги смятам за мои, затова като ги връщам, имам чувството, че ги харча, без да получа нищо насреца. Искаш ли да помислиш ден-два?

Той поклати глава.

— Вътре съм.

— Наистина ли? Бруклин или не, пак си е в Ню Йорк. Той е в Уилямсбърг, ти си на Първо авеню, кажи-речи виждаш къщата му от прозореца си.

— Не съвсем.

— Все тая...

— Няма да ми е за пръв път в Ню Йорк, Дот. Правил съм го и преди, не по работа, а по лични причини, но има ли разлика? — Той изпъна гръб. — Вътре съм. А сега ми разкажи за човека.

— Преди рисувах — каза Маги Грискоум. — Сега правя бижута.

— Забелязах обиците ти.

— Тези ли? Аз съм ги правила. Нося бижута само моя изработка, защото така се превръщам в ходеща витрина. Освен ако не седна, тогава съм седяща витрина.

Сега седяха в сепаре в кубинско кафене на Осмо авеню и пиеха кафе с мляко.

— Странно е — рече тя, — защото обичам бижутата, не само моите. Купувам бижута на други бижутери и те си стоят в чекмеджето.

— Защо спря да рисуваш?

— Вече не бях на двайсет и девет.

— Не знаех, че има възрастова граница.

— В периода между двайсет и трийсет години рисувах мрачни абстрактни маслени картини и спях с непознати. Струва ми се, че двайсетте продължиха до трийсет и четвъртия ми рожден ден, когато

станах от леглото на някакъв мъж, повърнах в банята му и се опитах да се измъкна, без да погледна към него или към огледалото. Порази ме мисълта, че съм по-възрастна от Исус Христос. Беше време да зарежа идеята, че съм на двайсет и девет, и да порасна. Погледнах картините си и си казах: „Боже, ама че боклук!“. Никой не беше купил нито една моя картина. Никой дори не им се възхищаваше, освен ако не беше някой тип, на когото ужасно му се чука. Надървеният мъж е готов да се преструва на ентузиазиран от абсолютно всичко. Но като изключим това, почти всички просто казваха, че работата ми е интересна. Чуй, ще ти дам един съвет. Никога не казвай на художник, че работата му е интересна.

— Няма.

— Или че е различна. „Хареса ли ти филмът?“ „Беше различен.“ Какво, по дяволите, означава това? — Тя разбърка кафето си и остави лъжичката в чашата. — Не знам дали картините ми са били различни. Каквото и да означава това. Но не бяха интересни нито на мен, нито на когото и да било. Дори не бяха приятни за гледане. Мислех да изгоря платната, но ми се стори твърде драматично. Затова ги струпах на тротоара и някой ги разкара.

— Звучи много тъжно.

— Е, но ми подеждва освобождаващо. Запитах се: „Какво харесвам?“. И си помислих: „Бижута“. И изкарах един курс. От самото начало имах добър усет. Тези обици са красиви, нали?

— Много.

— И за тях е напълно достатъчно да са красиви. Докато при картините трябваше да се старая да не бъдат красиви, защото красивото изкуство е повърхностно и декоративно, а не попада в музеите. Затова направих всичко по силите си да създам картини, които да не доставят никаква наслада, и надхвърлих и най-смелите си мечти. Сега правя красиви пръстени, гривни, колиета и обици и хората купуват работите ми, носят ги и им се наслаждават. Чудесно е, че вече не съм на двайсет и девет.

— Променила си целия си живот.

— Е, още живея в центъра и се обличам в черно. Но не се напивам от глупост и не си развалям слуха със силна музика...

— И не си лягаш с непознати?

— Зависи. Ти колко непознат си?

6

Тя още спеше, когато Келър си тръгна призори. Утрото беше свежо и ясно, затова реши да повърви няколко пресечки, но накрая измина целия път до дома си пеша. Тя живееше в ателие на последния етаж в преустроен склад на „Кросби стрийт“, а той от години обитаваше предвоенен блок на Първо авеню, само на няколко преки от сградата на ООН. По пътя се отби да закуси и спря на „Юниън скуеър“ да погледа дърветата. После влезе в една книжарница близо до дома си и прелисти джобен справочник за дърветата в Северна Америка. Книгата имаше за цел да те улесни в разпознаването на дървесните видове и описваше всичко, което би искал да знаеш за тях. Повече, отколкото му беше нужно, реши той, и си тръгна, без да я купи.

Но по пътя продължи да се заглежда в дърветата. Централен Манхатън не беше точно Булонският лес, но по тротоарите на повечето преки в Кипс Бей и Мъри Хил имаше дървета и той установи, че ги зяпа като човек, който досега не е виждал дърво.

Той винаги бе обръщал внимание на дърветата в града, особено когато имаше куче. Но собствениците на кучета ги възприемат по-скоро като практични и полезни обекти. Келър, вече без куче, виждаше дърветата като... какво? Обекти на изкуството с форми, цвят и плътност? Доказателство за божие дело на земята? Могъщи създания? Нямахме никаква представа, но не можеше да свали очи от тях.

У дома, в подредения си двустаен апартамент, той се изуми от празнотата на стените. В спалнята имаше две японски репродукции в бамбукови рамки — коледен подарък от бивше гадже, което отдавна се бе омъжило и преместило в друг град. Единственото произведение на изкуството във всекидневната беше плакат, който си беше купил преди няколко години, след като разгледа ретроспективна изложба на Хопър в „Уитни“.

Плакатът беше репродукция на една от най-отличителните творби на художника — самотници на бара в кафене — и излъчваше

неизразима самота. Келър я намираще утешаваща. Според него посланието беше, че не е сам в самотата си, че градът (и по подразбиране целият свят) е пълен със самотници, седнали в някое тъжно кафене, които си пият кафето и преживяват дните и нощите.

Японските репродукции си ги биваше, но от години не им бе обръщал никакво внимание. Виж, плакатът беше друго нещо. Обичаше да го гледа, но в крайна сметка беше само плакат. Всъщност той му освежаваше спомена за оригиналната маслена картина. Ако не я беше виждал, сигурно плакатът пак щеше да му въздейства, но по съвсем различен начин.

Що се отнася до идеята да притежава оригинал на Хопър, тя беше немислима. Работата му беше доходоносна, можеше да си позволи да живее комфортно и да налива доста пари в колекцията си от марки, но беше на светлинни години от възможността да окачи платно на Едуард Хопър на стената си. Картината на плаката не се продаваше, но ако все пак някога бъдеше обявена на търг, цената ѝ щеше да е седемцифрена сума. Келър смяташе, че може да е в състояние да плати седемцифрена сума за произведение на изкуството, но само ако две от тези цифри са след десетичната запетая.

Обядва във виетнамски ресторант на Трето авеню, след което се отби в цветарски магазин. Оттам се отправи към Петдесет и седма улица, целта му беше сграда, която беше забелязал пътъом. На всеки от десетте ѝ етажа имаше поне по една галерия. Почти всички бяха отворени и той ги обиколи подред, разглеждайки изложените картини. В началото се притесняваше, че служителите ще му се нахвърлят с предложения да купи нещо или пък че ще се чувства като натрапник, който разглежда платна, които няма никакво намерение да купи. Но никой с нищо не показва, че го е грижа какво разглежда, и след като мина през три галерии, вече се чувстваше спокоен.

Даде си сметка, че обиколката му прилича на посещение в музей. С изключение на две неща — не трябваше да плаща входна такса и липсваха тълпите енергични деца, придружавани от учители, които отчаяно се опитват да им обяснят нещо.

Как можеше да се разбере колко струват експонатите? На стената до всяка картина беше залепен номер, но нямаше доларови знаци и

цифрите бяха последователни — 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, така че беше изключено да имат нещо общо с цената. Очевидно откритото обявяване на цената се смяташе за грубо, но не искаха ли да продават? Какво се очакваше да направи човек? Да пита за цената на всяко нещо, което му грабне окото?

В една от галериите забеляза друга посетителка, която държеше ламиниран лист хартия — от време на време го поглеждаше и на излизане го остави на масата отпред. Келър го взе. Да пукне, ако не съдържаеше списък на всички изложени картини, заедно с наименованието, размерите, материала (маслени бои, акварел, акрилни бои, гваш и прочие) и годината на изработка.

За едно от платната вместо цена пишеше НСП, което явно означаваше „Не се продава“. А две имаха малки червени точки до полето с цената. Той си спомни, че до номерата на някои картини бяха сложени същите точки. Разбира се, те означаваха, че картините са продадени! Няма просто да ти увият покупката и да си тръгнеш с нея. Картините трябваше да останат до края на изложбата, затова когато купеха някоя, от галерията я обозначаваха с червена точка и я оставяха където си е.

Келър се поздрави за откритието, но в следващия момент бе поразен от мисълта, че всички останали несъмнено са наясно с това. Вероятно той беше единственият човек във всички нюйоркски галерии, който не знае тази подробност. Е, поне се досети сам. Не се беше изложил с въпроса за какво са точките.

Когато се прибра, пощата вече беше пристигнала. Преди Келър не се интересуваше особено от нея. Прибираше я и я оправяше набързо — изхвърляше рекламните брошури и плащаше сметките. Но откакто започна да събира марки, всеки ден в пощенската си кутия намираше съкровища.

Търговци от цялата страна, както и няколко от Европа, му пращаха марки, които си е поръчал от каталозите им или е спечелил на търг по пощата. Други му пращаха селекции, които да прегледа на спокойствие и да задържи каквото си хареса. Имаше и месечни филателни списания и седмични филателни вестници, както и

безкрайна поредица от каталози за аукциони, ценоразписи и специални предложения.

Днес, заедно с обичайните списъци и каталози, Келър получи и месечна селекция от една жена в Мейн. „Скъпи Джон, изпращам ти да прегледаш една хубава серия от немските колонии и няколко други марки. Прилагам 26 пликчета на обща стойност 194,43 долара. Надявам се да намериш нещо, което да ти хареса. Искрено твоя, Беатрис.“

Келър купуваше от Беатрис Рундщат вече близо две години. Тя прилагаше подобна бележка към всяка пратка и той винаги ѝ отговаряше по един и същ начин: „Скъпа Беатрис, благодаря за хубавата селекция, голяма част от нея намери своя дом тук, на Първо авеню. Прилагам чек за 83,57 долара и очаквам с нетърпение следващия месечен подбор. Твой, Джон.“ Повече от година се обръщаха един към друг с „Уважаеми господин Келър“ и „Уважаема госпожо Рундщат“, но вече бяха „Джон“ и „Беатрис“ и това придаваше на кореспонденцията им приятна илюзия за близост.

Но все пак само илюзия. Той нямаше представа дали госпожа Рундщат е омъжена или не, стара или млада, висока или ниска, дебела или слаба и не знаеше дали самата тя колекционира марки (както правеха много търговци), или смяташе събирането на марки за безсмислено занимание (като много други търговци). Тя на свой ред знаеше за него само от какви марки се интересува.

И той се надяваше да си остане така. Е, от време на време го спхождаше фантазия, в която Беа Рундщат (или някоя друга филателистка) се оказва негова сродна душа с ангелско лице и тяло на кукла Барби. Фантазиите бяха безвредни, стига да си останеха само фантазии. Бележките, които си разменяха, запазиха съдържания си тон. Тя му изпращаше марки, той ѝ изпращаше чекове. Защо да разваля нещо, което работи?

По принцип колекционерите можеха да задържат селекциите до месец, но Келър рядко ги държеше повече от ден-два. Този път му трябваше само час да избере марките, които иска. Можеше да ги подреди по-късно. Засега само написа чек и бележка от три реда и

слезе до пощенската кутия. После хвана автобус до Четиринайсета улица и се качи на метрото под Ийст Ривър до „Бедфорд авеню“.

Келър познаваше Манхатън доста добре, но мислената му карта на покрайнините приличаше на средновековна морска карта на света. Имаше малки островчета позната земя и обширни пространства с надпис „Тук има чудовища“. Той познаваше бегло отделни райони на Бруклин — Кобъл Хил, защото някога имаше гадже там, и Марийн Парк от времето, когато членуваше в отбор по боулинг, който се състезаваше (ако можеше да се използва тази дума) в тамошна лига. Уилямсбърг му беше напълно непознат, но си спомни, че в южната част живеят предимно пуерториканци и евреи хасиди, а в северната — поляци и италианци. През последните години все повече хора на изкуството се заселваха там заради ниските наеми на ателиетата. („Кварталът отива на кино“ — жалваха се местните на испански, идиш, полски и италиански.)

Деклан Низуондър живееше на „Бери стрийт“ в северната част на Уилямсбърг, само на десет минути пеша от станцията на метрото. Келър откри къщата — една от поредица скромни триетажни тухлени сгради от източната страна на улицата. Отстрани на входната врата имаше три звънеца, което предполагаше, че на всеки етаж има по един апартамент. Дали жилищата са големи или малки зависеше от дълбочината на къщата, а от улицата не можеше да се прецени.

Районът, както всъщност и целият квартал, беше в процес на обновление, но предстоеше доста работа и още не бяха стигнали до саденето на дървета. Така Деклан Низуондър, който рисуваше дървета, толкова наситени с емоция, че можеха да накарат термит да промени хранителния си режим, живееше на улица без нито едно дърво. Келър се запита дали това го притеснява и дали изобщо е забелязал. Може би дърветата бяха само обекти, които рисува, и забравяше за тях в мига, в който прибере четките и боите.

Келър обиколи наоколо да огледа района. Една пряка по-надолу откри малък полски ресторант, където изяде купичка борш и голяма чиния пирожки и изпи чаша гроздов сок „Кул-Ейд“, който му донесоха, без да го е поръчвал, и след щедър бакшиш пак остана ресто от десетдоларовата банкнота. Да се храниш тук излизаше много на сметка, даже и като включиш билета за метрото.

Келър ближеше чаша тъмна бира в бар на име „Счупеният часовник“, когато в заведението влезе Низуондър. Той не очакваше мъжа, но не се изненада особено, като го видя. „Счупеният часовник“ (Защо са го нарекли така? Не се виждаше никакъв часовник — нито счупен, нито здрав) беше единственият бар наблизко, който приличаше на пиянско свърталище за хора на изкуството. Останалите бяха работнически кръчми, които подхождаха повече на бояджии на къщи, отколкото на рисувачи на брястове и кленове. Низуондър може и да пиеше бира в тях от време на време, но ако имаше намерение да кибичи в квартално заведение, това със сигурност щеше да е „Счупеният часовник“.

Художникът влезе заедно с жена, която явно беше неговата и носеше бебе в слинг, явно тяхното. Поздрави няколко души отляво и отдясно. Келър чу някой да го поздравява за изложбата, а друг попита как е минало откриването. Тук познаваха Деклан Низуондър и очевидно го харесваха.

От своя страна Низуондър се чувстваше като у дома си, но Келър реши, че мъжът би се чувствал добре във всеки от местните барове. Имаше вид на човек, който се вписва навсякъде, и облечен в червено-черната си карирана риза и тесните джинси „Ливайс“ приличаше повече на мъж, който по-скоро би отсякъл дърво, отколкото да го нарисува. Днес не беше облечен в черно, но и останалите посетители на бара не бяха в черно. Келър предположи, че черното е само за Долен Манхатън, където обикновените хора се обличаха като художници. От тази страна на реката художниците се обличаха като обикновени хора.

Келър допи бирата и си тръгна.

Когато се прибра вечерта, на телефонния секретар нямаше никакви съобщения и никой не се обади на следващата сутрин, докато закусваше в кафене зад ъгъла. Извади листче с номер и го набра.

Тя вдигна и той поздрави:

— Здравсти, Келър е.

— Ето те.

— Ето ме — съгласи се той.

— Нищо чудно, че хората ти казват Келър. Ти сам се наричаш така.

— Така ли?

— „Здрасти, Келър е.“ Това каза. Розите са красиви. Съвсем неочаквани и напълно добре дошли.

— Чудех се дали са стигнали.

— Твърде си учтив, за да кажеш, че си се чудел дали изобщо ще се обадя.

— Нищо подобно. Знам, че си заета, и...

— И може цветарят да е изгубил картичката и да не съм разбрала кой ги е пратил.

— Мина ми през главата.

— Обзалагам се. Мислиш, че не съм звъняла? Повярвай, звънях. Знаеш ли колко Келъровци има в указателя на Манхатън?

— Почти две колони, доколкото си спомням.

— Точно така. И има двама Джон Келър и двама Джонатан, както и седем или осем Дж. Келър. И нито един от тях не си ти.

— Няма ме в указателя.

— Ха, каква изненада!

— О! Предполагам, че нямаш номера ми.

— Предполагам, че не, но сега го имам, господин Хитрецо, защото този телефон има идентификатор на обажданията, така че тайната ти вече не е тайна. Мога да ти се обадя когато си поискам, момчето ми. Как ти се струва?

— Още не съм го обмислил, така че ми е трудно да кажа. Но ето какво си мислех. Какво ще кажеш да те взема довечера към седем и да вечеряме заедно?

— Няма да стане.

— О.

— Имам по-добра идея. Какво ще кажеш да дойдеш към девет и половина и да правим секс?

— Става — призна той. — Но не искаш ли да вечеряме?

— Хич не ме бива в готвенето.

— На ресторант. Имах предвид да излезем.

— Обноските ми на масата са отвратителни. А и имам час при психоаналитик в пет.

— Сеансите не свършват ли обикновено за час?

— Петдесет минути по принцип.

— Можем да вечеряме след това.

— На път към кабинета винаги си взимам бананов шейк с пшеничен зародиш и спинулина, каквото и да е това, и си пийвам, докато говорим. Знаеш ли, по това време организмът усвоява хранителните вещества най-добре. После ще се прибера и ще работя, защото имам поръчка, която трябва да изпълня. Ще приключа към девет, ще се изкъпя, ще си измия косата, ще се направя неустоима и в девет и половина ти ще се появиш и ще си устроим фантастична сексуална среща. Която, мога да добавя, цял ден ще чакам с нетърпение. Девет и половина, Келър. Става ли?

В ранния следобед Келър хвана автобус на Двайсет и трета улица и отиде до галерията на Риджис Бюел. На същата улица имаше и други галерии и той се отби в две от тях да поразгледа. Като цяло цените бяха по-ниски отколкото в галериите на Петдесет и седма улица, но не кой знае колко. Изкуството поскъпваше светкавично, минеш ли отвъд нивото на музейните плакати и масовите репродукции на изпълнителки на кабуки.

Във вечерта на откриването галерията на Бюел беше претъпкана с хора. Сега беше празна, като се изключат Келър и една млада служителка — самоуверена блондинка, която сигурно неотдавна е завършила престижен колеж и скоро ще да стане съпруга на някой чиновник. Тя се усмихна на Келър и се върна към четивото си. Келър взе един от ценоразписите. Сигурно ги е имало още на откриването, но тогава той не знаеше за съществуването им.

Прекара цели два часа в галерията, като внимателно разгледа всички платна.

Когато се прибра, звънна на Дот.

— Доста мислих — каза той.

— Искаш да се откачиш. Да дръпнеш щепсела. Да офейкаш. Е, не мога да кажа, че те виня.

— Не.

— Не?

Той поклати глава и в следващия момент се усети, че разговаря по телефона.

— Не, не е това. Чудех се за клиента.
— Какво за него?
— Значи е мъж?
— Това е общо местоимение, Келър. Какво искаш да кажа?
„Тях“? „Чудех се за клиента.“ „Клиентът? Какво за него или нея?“ Аз съм старомодно момиче, Келър. Правя както ме научи учителката ми по английски в осми клас.
— Каквото — каза той.
— Ъ?
— Правиш *каквото* те е научила учителката ти.
— Все тая. Та какво за клиента?
— Кой е той?
— Или тя? Нямам представа.
— Понеже ми е трудно да проумея защо някой иска да убие този мъж. Освен може би някой от дърводобивната промишленост.
— Ъ?
— Той рисува картини на дървета. Като ги погледнеш, ти се изпарява всякакво желание да отсечеш дърво.
— В какъв се превръщаш, Келър? Природозащитник или любител на изкуството?
— Снощи ходих до Уилямсбърг и...
— Смяташ ли, че е било разумно?
— Е, може да реша да свърша работата там. Така че трябваше да направя малко разузнаване.
— Сигурно.
— Кварталът е хубав, артистичен, но порядъчен. Атмосферата е приятна.
— И искаш да се преместиш там.
— Никъде не искам да се местя, Дот. Но дали можеш да разбереш нещо за клиента? Звънни на човека, който ти се е обадил, и поразпитай малко.
— Защо?
— Защо?
— Да, защо? Да работиш в града, в който живееш, е достатъчно трудно. Защо да усложняваме нещата още повече?
— Ами...

— Той няма да ми каже нищо. Професионалист е. Както и аз, така че изобщо няма да се пробвам. И ти самият си професионалист, Келър. Налага ли се да казвам повече?

— Не, няма значение. Знаеш ли колко получава той за една картина?

— Мишената?

— Десет хиляди долара. Средно. По-големите са малко по-скъпи, по-малките — малко по-евтини.

— Като диамантите — каза тя — или... не знам. Апартаментите. Какво значение има колко получава? Нали не искаш да си купиш картина?

Той не отговори.

— О, боже, имай милост! — възкликна тя. — Чудесно, Келър. Оправяш човека, след което забиваш гвоздей в стената си и окачваш една от картините му. Няма нищо по-професионално от това да запазиш малък спомен за случката.

— Дот...

— Щом непременно трябва да имаш сувенир, защо не отрежеш едното му ухо? Така ще спестиш десет хилядарки. Ако някой те попита, можеш да кажеш, че е на Ван Гог.

— Иха! — каза Маги Грискоум. — Беше страхотно, нали?

Келър искаше да отговори, но не беше сигурен дали е в състояние да състави изречение.

— Докато проверявах Келъровците — продължи тя, — Джоновците, Джонатановците и тези само с Дж., ми идеше да убия човека, който е изобретил телефона с бутони. Ако имах старомоден апарат с шайба, никога нямаше да си направя целия този труд. Защото знаех, че номерът ти го няма в указателя. Във всеки случай не и в указателя на Манхатън. Мислех си, че живееш в Скарсдейл.

— Защо Скарсдейл?

— Ами, на някое такова място. Уестчестър или Лонг Айлънд, или може би Кънектикът. Някое заможно предградие.

— Живея в Манхатън.

— Че защо ще искаш да отглеждаш деца в Манхатън?

— Нямам деца. Не съм женен.

— Мислех си да проверя какви Джон Келъровци ще намеря в Уестчестър, но ти щеше да си на работа и щях да попадна на жена ти.

— Нямам жена.

— Затова си помислих да звънна в офиса ти.

Той нямаше и офис.

— Как? Не съм ти казвал къде работя.

— Щях да карам по класацията на списание „Форчън“ за 500-те най-големи компании, докато те откроя. Но после ти се обади и ми спести главоболието.

— Явно ти приличам на служител в корпорация.

— И защо бих стигнала до такъв извод? — Тя сложи ръка върху него. — С един поглед те определих, Келър. Появи ли се на откриването в типичното черно облекло? Или с опръскани с боя джинси и червен шал? Не, беше с костюм и вратовръзка. Тогава откъде би ми хрумнало, че си служител в корпорация?

— Пенсионер съм.

— Не си ли малко млад? Или си натрупал толкова пари, че вече няма смисъл да работиш?

— Още работя от време на време.

— И какво правиш?

— Давам консултации.

— На кого?

— На разни корпорации.

— Бинго!

— Така че понякога се налага да пътувам извън града за по няколко дена или седмица.

— За да консултираш.

— Ами, аз съм консултант, който решава проблеми. Получавам само няколко поръчки годишно, така че не съм много далеч от пълното пенсиониране.

— И си добре с парите.

— Оправям се. През годините спестявах. Освен това наследих известна сума и извадих късмет с инвестициите си.

— Издръжката на бившата и детето не изяжда ли голяма част от спестяванията ти?

— Никога не съм се женил.

— Честно? Знам, че сега не си женен, и само те дразнех. Но изобщо да не си се женил? Как си се измъкнал?

— Не знам.

— Някога, когато още рисувах грозни картини и спях с непознати, завлякох един тип вкъщи. Беше горе-долу на твоята възраст, невероятно красив и много страстен в леглото и никога не се беше женил. Не можех да го проумея, докато не открия, че е свещеник.

— Не съм свещеник.

— Срамота. Можеше да решаваш проблеми от името на бог. Знаеш ли какво? Не трябва да си говорим така. Искам да запазя тази връзка повърхностна.

— В такъв случай бих казал, че разговорът е стъпка в правилната посока.

— Не, твърде личен е. Можем да си говорим за разни неща, но не и за самите нас. Опознаването разваля всичко.

— О.

— Във всеки случай ти си почти толкова хубав колкото свещеника и даже по-добър в леглото. И си тук, а той е бог знае къде, което, като си помислиш, е напълно уместно. Защо изобщо си губим времето в приказки?

Малко по-късно той каза:

— Днес пак ходих в галерията.

— Коя галерия?

— Където се срещнахме. На Риджис Бюел. Исках да видя как изглеждат картините без вино и сирене.

— И няколкостотин души. Какво установи?

— Харесаха ми. Човекът рисува дървета прекрасно. Но не се избиват да ги купуват. Забелязах само две картини с червени точки.

— Това означава, че са продадени две повече, отколкото би искал Деклан.

— Как така?

— Ами, знам само какво се говори. Обадил се е на няколко човека, които колекционират работите му, и на няколко служители в музеи, които са проявили интерес, и им е казал едно и също нещо.

„Елате на изложбата, вижте какво рисувам напоследък, но, за бога, не купувайте нищо.“

— Защо?

— Защото Деклан не може да понася Риджис Бюел.

— Собственика на галерията? Тогава защо не изложи картините си другаде?

— Ще го направи, но след като изтече договорът му с Риджис. Това е последната му изложба там. От началото на следващия месец ще го представляват галерии „Отингер“. Затова Деклан иска всички да изчакат — така комисионната ще отиде при Джими Отингер, а не при Риджис Бюел.

— Цените същите ли ще са в „Отингер“?

— Джими може да ги качи малко. Ако сметне, че пазарът ще го понесе. Той много цени Деклан.

— А Риджис Бюел не го ли цени?

— Риджис знае, че това е последният му шанс да изкара пари от работата на Деклан. Така че предпочита да задържи цените по-ниски, за да продаде колкото се може повече. Джими Отингер може да си позволи да мисли в дългосрочен план. Понякога е по-добре да наложиш по-високи цени за даден художник, отколкото да продаваш всичко на по-ниска стойност.

— Явно е по-сложно, отколкото изглежда.

— Като всяко нещо — съгласи се тя. — Ами ти? Какъв е този интерес? Мислиш да инвестираш в някой от могъщите дъбове на Деклан?

— Има няколко дървета, които може би ще подхождат на жилището ми. Особено едно, но не ме карай да ти го описвам.

— Дървото си е дърво.

— Старо, на зимен фон, но това описание важи за доста от картините. Работата е там, че всички са различни, но когато ги описваш, обясненията звучат еднакво.

— Знам. Слушай, не споменавай на Деклан, че съм ти го казала, но теб какво те интересува кой получава комисионната? Ако си намерил картина, която много ти харесва, и ако си сигурен, че ще искаш да я гледаш след месец или година...

— Да я купя?

— Няма да я вземеш по-евтино. А и някой може да я отмъкне под носа ти.

Около един и петнайсет Маги го изпрати до вратата и се повдигна на пръсти да го целуне.

— Повече никакви цветя — предупреди го тя. — Веднъж беше чудесно, но е напълно достатъчно. Обаждай ми се от време на време, да речем един път седмично, и ще се виждаме така за по час-два.

— По няколко часа — каза той. — Горедолу всяка седмица.

— Прекалено много ли е? — Тя го погали по бузата. — Ако е често, бързо ще изчерпим връзката.

Ако е често, мислеше си той, докато таксито го караше към къщи, може аз да се изчерпя.

У дома той прелисти един от албумите си с марки. Много колекционери бяха тематични филателисти и събираха марки не от определена държава или период, а със сходни изображения. Да речем марки с влакове, пеперуди или пингвини. Лекарят може да реши да събира марки с медицинска тематика, а музикантът да търси марки с музикални инструменти или с портрети на велики композитори. Или пък човек можеше да събира марки със зайци без някаква по-основателна причина от това, че просто много обича да гледа зайци.

Изкуството върху пощенските марки ставаше все по-популярна тема. Преди, когато марките са били в един цвят, пресъздаването на велика картина върху късче хартия е било много трудно. Монохромна миниатюра на „Мона Лиза“ можеше и да бъде разпозната, но определено ѝ липсваше нещо.

Тези ранни марки, умело гравирани и красиво отпечатани, според Келър бяха далеч по-привлекателни от съвременните. Днес буквално всяка марка от коя да е държава беше цветна и всеки издател на марки можеше да бълва мънички репродукции на световните съкровища на изкуството. Благодарение на колекционерите тези усилия бяха доходоносни, но за разлика от анимационното изкуство на „Дисни“ или „Уорнър“, творбите на Рембранд и Рубенс не бяха защитени от търговска марка и авторско право. Всеки можеше да ги копира и мнозина го правеха.

Горната граница на колекцията на Келър беше 1952 година, така че повечето марки с произведения на изкуството оставаха извън обсега му. Но някои държави бяха издали такива марки още в далечните едноцветни дни — по-скоро от гордост от културното си наследство, отколкото за да приберат парите на колекционерите. Французите особено много обичаха да се перчат с постиженията си в тази област и при най-дребния повод пускаха марки с портрети на писатели, художници и композитори. Келър разгледа серия френски пощенско-

благотворителни марки, които даваха истинска представа за влиянието на творците.

Разбира се, тук се нареждаше и испанската серия в чест на Гоя. На една от марките бе изобразен голият портрет на херцогиня Алба. Когато била изложена за пръв път, картината предизвикала сензация и след години пощенската марка се оказа също толкова вълнуваща за цяло поколение млади мъже филателисти. Келър си спомни, че преди много години тя беше част от колекцията му. Разглеждаше я под джобна лупа и копнееше да е по-голяма, а увеличителното стъкло — по-силно.

В последния брой на „Линс“, както в почти всеки брой, в рубриката „Писма до редакцията“ се водеше разгорещен дебат какъв е най-подходящият начин да се запалят младите по филателията. Очевидно в свят на компютри, „Нинтендо“ и Ем Ти Ви колекционирането на марки не беше толкова привлекателно за момчетата и момичетата. Ако хлапетата престанеха да събират марки, откъде щеше да дойде следващото поколение възрастни филателисти?

Келър обмисли въпроса и реши, че не го интересува. Единственото му желание беше да увеличи собствената си колекция и пет пари не даваше колко други хора се занимават със своите. Ако нямаше нови филателисти, може би накрая марките щяха да загубят стойността си, но и това не го интересуваше. Нямаше намерение да продава колекцията си. А какво значение имаше какво ще стане с нея след смъртта му? Щом не можеше да я отнесе със себе си, тогава някой друг щеше да реши какво да прави с нея.

Но другите очевидно бяха загрижени за бъдещето на филателията. Очевидно от Американските пощи съзнаваха, че една много печеливша странична дейност е застрашена, и в отговор издаваха марки, предназначени да се харесат на младия колекционер. Когато Келър беше дете, на марките се изобразяваха американски писатели, изобретатели и държавници. За повечето от тях той изобщо не беше чувал и в процеса на колекционирането на образите им научи много за тях, както и за историята, в която са изиграли ключова роля.

В днешно време колекционирането на марки беше чудесен начин младите американци да научат за Бъгс Бъни и Дафи Дък.

Келър помисли над това и реши, че не постъпваха правилно. Като момче той колекционираше със страст не защото събирането на

марки е хоби за деца, а защото безспорно е занимание за възрастни, което му доставяше удоволствие. Ако се чувстваше като хлапе, изобщо нямаше да се захване с него.

Щеше ли марка с картинка на Бъгс Бъни да накара малкия Келър да извади лупата, за да я разгледа по-добре?

В никакъв случай. Ако искат да заинтригуват децата, помисли си той, да започнат да слагат голи жени върху марките.

На сутринта първо се обади на Дот.

— Надявам се да не е прекалено рано — каза той.

— Преди пет минути щеше да ми прекъснеш закуската. Сега прекъсваш миенето на чинии и това ме устройва.

— Чудех се. За клиента.

— Освежи ми паметта, Келър. Вече не водихме ли този разговор?

— Да предположим, че се обадиш на онзи, който ти е възложил поръчката. И го питаш какво смята клиентът му за гъбите.

— Да не би да влизаш в бизнеса с кетъринг?

— Невинни свидетели. Наркодилърите ги наричат гъби, защото изскачат и попадат в кръстосания огън.

— Очарователно. Откога започна да се мотаеш с наркодилъри?

— Четох статия във вестника.

— Оттам ли взимаш метафорите си, Келър? От вестникарски статии?

Той си пое дъх.

— Искам да кажа следното. Представи си, че се случи нещо с някого в Бруклин и съпругата и детето му попаднат в обсега.

— О, разбирам накъде биеш.

— Другата възможност е галерията, но и там може да има хора.

— Значи аз трябва да го подметна на моя човек и той да преслуша клиента.

— Точно така.

— И да ти докладвам. И после какво? Не ми казвай, че работата ще бъде свършена и всички ще продължим нататък.

— Разбира се. Какво друго?

Келър седеше пред плаката на Хопър и го разглеждаше. Ако искаш да закачиш нещо на стената, плакатът е страхотен вариант. Десет-двайсет долара плюс рамката и имаш истинско произведение на изкуството във всекидневната си.

От друга страна, колко плаката можеш да закачиш, преди да запълниш изцяло стената? Не. Ако имаш намерение да колекционираш изкуство в малък апартамент, марките определено са по-подходящ избор. Един албум, няколко сантиметра място на рафта и можеш да си направиш малък частен Лувър.

Той можеше да се възползва и от двата варианта. Можеше да се захване с тематична колекция — изкуството върху марки, или пък да потърси още няколко плаката, които да му въздействат като този на Хопър.

Сложи си сако и вратовръзка и излезе.

Беше нелепо, помисли си той, докато вървеше от автобусната спирка към галерията. Картината, която най-много му харесваше, №19 в ламинирания ценоразпис, беше една от най-големите и струваше 12 000 долара. Щеше да е хубаво да може да ѝ се наслаждава когато му се прииска, но винаги можеше да отиде в Сентръл Парк и да погледа хиляди дървета. Можеше да се приближи колкото желае и нямаше да му струва пукната пара.

Зад бюрото в галерията седеше същата възпитаничка на „Васар“, четеше същия роман на Джейн Смайли и чакаше принца от Уолстрийт да се появи. Тя кимна на Келър, без да си помръдне главата — той изобщо не разбра как успя да го направи — и се върна към книгата, докато той прекосяваше залата към картината.

И тя си беше там, все така изразителна и въздействаща. Почувства се привлечен от платното, засмукан в ствола и в клоните, и постепенно се отдаде на усещането как се потапя в него. Никога досега не му се беше случвало подобно нещо и се зачуди дали и други хора са го изпитвали. Дълго стоя пред картината и осъзна, че със сигурност няма да се откаже от нея. Имаше парите и ако желаше, можеше да ги похарчи за картина.

Щеше да каже на момичето, че иска да я купи, и вероятно щяха да запишат името му и да плати депозит — нямаше представа как

стават тези неща. После щяха да я отбележат като продадена и когато изложбата приключеше в края на месеца, той щеше да плати остатъка и да си я отнесе у дома.

И да я сложи в рамка? Сега беше в проста рамка от тъмно дърво и изглеждаше добре, но според него професионален майстор на рамки можеше да избере по-подходяща. И все пак трябваше да е нещо семпло. Нещо, което да обгражда картината, без да привлича вниманието към себе си. Резбованите позлатени рамки бяха чудесно допълнение към портрет на ексцентричен дядка с бакенбарди, но бяха напълно неподходящи за нещо подобно и...

На стената, встрани от картината, имаше червена точка.

Той се втренчи в нея. Беше си там, до номер 19. Протегна показалец, сякаш понечва да я махне, и после отпусна ръка.

Е, беше се чудил твърде дълго. Беше си казал, че преди да скочи, първо трябва да се огледа, беше се поколебал и беше загубил.

И картината беше изгубена за него.

Заля го разочарование, но изпита и парадоксално чувство на облекчение. Нямаше да се раздели с дванайсет хиляди долара, нямаше да му се наложи да търси майстор на рамки, нямаше да избира място и да забива гвоздей в стената.

Но, по дяволите, нямаше и да притежава картината.

Разбира се, имаше и други. Беше си избрал тази — старо дърво, което се опитва да преживее още една зима, но изборът не беше чак толкова категоричен, защото всички творби на Деклан Низуондър предизвикваха у него силен отклик. Е, не можеше да притежава любимата си картина, но не беше настъпил краят на света. Щеше ли да се затрудни да намери друга, която му харесва също толкова много?

Никак, както се оказа. Но не можеше да купи която и да е друга картина, без значение колко му харесва, защото абсолютно всички платна в галерията имаха червена точка.

Келър зяпна към жената зад бюрото, докато тя най-сетне вдигна поглед от книгата.

— Всичко е продадено — отбеляза той.

— Да — съгласи се тя. — Не е ли чудесно?

— За вас е страхотно. Предполагам, че е страхотно и за господин Низуондър. Но не е толкова страхотно за мен.

— Вие бяхте тук вчера следобед, нали?

— И трябваше да купя картината тогава, но исках идеята да отлежи. И сега е твърде късно.

— В този бизнес нещата се случват за една нощ. Постоянно чувам тези думи и ето пример, който го потвърждава. Когато си тръгнах снощи, имаше само две продадени картини, още от вечерта на откриването. А когато дойдох тази сутрин, имаше толкова червени точки, все едно стените са хванали шарка.

— Поне мога да погледам картините до края на месеца. Кой ги купи между другото?

— Не съм била тук. Да повикам ли господин Бюел? Сигурно той може да ви каже.

Тя се отдалечи и Келър се върна при дърветата на Низуондър, като се опитваше да не забелязва напастта от червени точки. След малко се появи един мъж — слабият младок, който представи Низуондър на откриването. Отблизо Келър видя, че Риджис Бюел съвсем не е толкова млад, колкото изглеждаше. Имаше вид на застаряващо момче и Келър се зачуди дали не си е правил пластични операции.

— Риджис Бюел. Джена ми каза, че сме ви разочаровали, като сме разпродали до голи стени.

— Аз съм този с голите стени — отвърна Келър.

Бюел се засмя учтиво.

— Коя картина ви беше грабнала сърцето?

— Номер деветнайсет.

— Старият кестен? Чудесен избор. Имате набито око. Но трябва да кажа, че всичките са добър избор.

— И вече са били избрани. Кой ги купи?

— А! — възкликна Бюел и склочи ръце. — Тайнствени купувачи.

— Значи не е един?

— Няколко са. Но се опасявам, че не мога да разкрия имената им.

— И всичките дойдоха едновременно? Бях тук вчера и имаше само две продадени картини.

— Да, само две.

— А днес всички са продадени.

— Снощи направих представяне за тесен кръг ценители, след като официално бяхме затворили. Всъщност някои от работите вече бяха продадени, когато сте ги видели вчера. Червените точки още не бяха сложени, но няколко картини вече бяха уговорени. — Той се усмихна подкупващо. — Доколкото си спомням, Джена не ми каза името ви.

— Не съм ѝ го казвал — отвърна Келър. — Форест^[1].

Бюел се усмихна дяволито и Келър веднага съжали за името.

— Господин Форест. Нищо чудно, че дърветата ви привличат.

— Така е.

— Знаете ли, винаги има шанс някой купувач да си промени решението.

— И да се откаже от покупката?

— Или да се съгласи на незабавна препродажба, особено ако получи достатъчно голям стимул.

— Имате предвид, ако може да изкара печалба?

— Случва се постоянно. Ако искате да направите предложение за кестена или за друга картина, ще го предам на клиента и ще видим какво ще отговори.

И какъв трябваше да е стимулт? Според Бюел би следвало да е значителен.

— Мъжът е частен купувач, не търговец, така че нямаше намерение да продава, но кой не иска да изкара бърза печалба? Надали ще се трогне от десет процента отгоре, но ако може да удвои парите си, е, тогава трудно ще устои на изкушението.

— С други думи, да му предложи двайсет и четири хиляди?

Бюел загриза нокът.

— Може ли да ви предложи нещо? Закръглете на двайсет и пет. Числото е доста по-впечатляващо.

— Впечатляващо е — призна Келър.

— И смея да кажа, че вие самият сте впечатлен, след като сте очаквал да отнесете картината вкъщи за дванайсет. И все пак можете да платите двайсет и пет или дори трийсет и пет хиляди за тази картина и пак да излезете на голяма печалба.

— Наистина ли смятате така?

— Абсолютно. — Риджис Бюел се наведе към него и заговори тихо: — Вижте колко бързо се разпродаде цялата изложба. Цената на

Низуондър ще скочи до небесата. Ако искате съвет от мен, ще ви кажа да предложите дващест и пет и дори да качите, ако се налага. А ако купувачът ми поиска съвет, ще трябва да му препоръчам да не продава. — Той се усмихна заговорнически. — Но той може да не ме попита. Искате ли да го преслушам?

Келър отговори, че ще помисли.

— Първо трябваше да се свържа с човека — каза Дот, — после той да се свърже с неговия човек и след това да ми се обади.

— Все се оплакваш от нещо.

— Въпросът го изненада, но получи отговори. Клиентът смята, че Уилямсбърг е идеално място, и не го интересува колко хора ще се включат в купона. Ако искаш да направиш омлет, трябва да счупиш няколко яйца и можеш да добавиш малко гъби, щом си се захванал.

— А ако съпругата е наблизно...

— Устройва го. Помниш ли желанието му да бъде драматично? Предполагам, че това минава за драма. — Тя си прочисти гърлото. — От друга страна, Келър, не звучи много в твой стил.

— Така е. Ами галерията? Какво каза за този вариант?

— Не хареса идеята.

— Какво не ѝ хареса? Няма значение, не искам отговор.

— В такъв случай няма и да получиш.

В понеделник сутринта Келър прегледа списъка си с офери за предстоящ търг и адресира плик до търговец в Ханфорд, Оклахома. Напоследък списанията бяха пълни с реклами за интернет аукциони. Човек можеше да купува и продава онлайн, както и да си направи виртуален албум с помощта на специален софтуер и да поддържа опис на притежанията си с друга компютърна програма.

Келър нямаше компютър и не желаше да има. Смяташе, че и без това харчи достатъчно пари.

Пусна писмото на път към „Гранд Централ“ и хвана влак до Уайт Плейнс. Когато пристигна на „Тонтън Плейс“, Дот му отвори вратата и той я последва към кухнята. Телевизорът беше пуснат на някаква игра, но звукът беше изключен.

— Изненада ме — каза тя. — Какво става, Келър? Защо ме гледаш така?

— Аз... въз... ти се обадох.

Тя завъртя очи.

— Знам. Обади ми се и аз ти казах да дойдеш. О, това обяснява погледа ти. Реши, че съм забравила разговора ни. Чудиш се дали не започвам да изкукуригвам като покойния непрежалим. Не, мисля, че имам още няколко години, преди мозъкът ми да се превърне в желе. Просто не чух таксито ти да приближава. Нито да потегля. Какво направи, накарал си го да те остави на ъгъла?

— Не, аз...

— Помниш ли, че той караше всички да правят така? Беше си втълпил, че честите посещения привличат вниманието, и затова всички трябваше да вървят една-две преки, а това наистина привличаше вниманието. Вървял си няколко преки?

— Вървах от гарата.

— Чак от там?

— Денят е хубав.

— Никога не е чак толкова хубав. Сигурно много си бързал да ме видиш.

— Ако бързах, щях да хвана такси.

— Келър, проявих сарказъм.

— О.

— Не че това ми помага. Дай да те видя. Предполагам, че не е особено забавно да работиш в собствения си град. Хубавото е, че не си нито мъртъв, нито в затвора. Смяташ ли, че има шанс да приключим, докато това все още важи и за двама ни?

— Приключено е.

— Шегуваш се.

— Не аз говоря саркастично. Свърших работата през уикенда. Всичко е уредено.

— Страницата е затворена.

— Да.

— Край на историята.

— Точно така.

— По телефона не спомена нищо, а винаги го правиш.

— Обикновено се обаждам, когато съм извън града. Този път реших, че ще дойда съвсем скоро и ще ти го кажа лично.

— И обикновено изглеждаш... хм, каква е точната дума? Тържествуващ? Не пееш от радост и може би си малко резервиран, но приличаш на котка, която е хванала мишката. Доволен от себе си.

— Доволен съм.

— Всеки момент ще започнеш да правиш салта.

— Е, беше малко сложно и отне известно време. И когато свърших, не си събрах багажа и не се прибрах у дома.

— Няма нищо за събиране. И си си вкъщи. Как го направи?

— С метрото.

— Така ли се измъкна от Уилямсбърг? О, направил си го в метрото.

— С пристигащ влак.

— Тяло на релсите. „Дали е скочил или е бил бутнат?“ Знаеш ли кое е смешното? Толкова често искат инцидент, а невинаги е възможно да го нагласиш така, че ченгетата да не се усетят. Този тип пък искаше мазало, а ти му осигури изпълнение, което ще влезе в архивите като инцидент. — Тя се намръщи. — Въпреки че когато те прегази влак, думата „мазало“ не е съвсем неподходяща.

— Клиентът няма да се оплаче.

— Изобщо не ме интересува, защото повече няма да работим за него или за когото и да било в Ню Йорк. Така че не ми пука, ако не ни потърси повече.

— Няма да ни потърси.

Тя го изгледа изпитателно.

— Опитваш се да ми кажеш нещо и имам ужасното чувство, че знам какво е то. Права ли съм?

— Откъде да знам?

— Келър, трябва ли да върна парите?

— Не.

— И кога мога да очаквам останалата част? Не мога, така ли?

— Не.

— Защото на клиента му е трудно да пише чекове, откакто хвана влака от линия А?

— Не беше влакът от линия А.

— Хич не ме интересува дали е бил за Атчисън, Топека или за Санта Фе. — Тя въздъхна тежко. — И можеш да ми кажеш всичко.

Откъде да започне?

— Разбрах кой е клиентът.

— И хубаво си направил, иначе нямаше да знаеш кого да убиеш.

— Беше собственикът на галерията — каза той и обясни как Низуондър е сменил представителя си. — Галериите получават петдесет процента от продажбите. Бюел здравата се е потрудил и е похарчил доста пари да наложи Низуондър, а той отива при друг и на всичкото отгоре казва на приятелите и клиентите си да не купуват нищо от последната му изложба при Бюел. Да изчакат и да дадат парите си на новия му представител.

— И Бюел се е вбесил, но дотолкова, че да поиска да го убие? Все пак ти не работиш на минимална тарифа. Хвърлил е доста пари на вятъра.

— Хвърлил е пари и усилия, за да си оплете кошницата. Знаеш ли какво става, когато някой художник умре?

— Правят му клизма и каквото остане, го погребват в кибритена кутия.

— Цената му се покачва. Знаят, че няма да наводни пазара с нови картини и че не му предстои да достигне най-силния си творчески период. Затова се втурват да купуват работите, които е успял да довърши преди смъртта си.

— Значи всеки художник е по-ценен мъртъв отколкото жив?

— Не, но Низуондър е изгряваща звезда, тъкмо е започвал да проблясва на хоризонта. Затова Бюел е бил толкова разстроен от перспективата да го загуби. А ако се случи Низуондър да бъде убит по драматичен начин, това още повече би вдигнало цената му.

— Но какво печели Бюел от това? След изложбата е губел Низуондър, а не ми ли каза, че всички картини вече са били продадени?

Той кимна.

— Низуондър казал на всички да не купуват. И Бюел продал цялата изложба за една нощ.

— Схванах. Продад ги е на себе си.

— Налепил стените с червени точки веднага щом асистентката му си тръгна. Общата сума за всички картини е към четиристотин

хиляди долара, но само половината от нея отива при Низуондър. А ако художникът случайно умре, ще мине доста време, докато се уреди въпросът с наследството.

— И ако госпожа Низуондър също бъде убита, може изобщо да не му се наложи да плаща. Нищо чудно, че не му пукаше колко гъби ще попаднат в омлета.

— А и така ще се вдигне по-голям шум. „Художник и семейството му убити в бруклинско безчинство.“ Още повече загадъчност около Низуондър.

— А Бюел притежава четирийсет картини, които ще поскъпнат главоломно. — Тя се намръщи. — Да премахнеш собствените си художници, за да направиш повече пари на техен гръб, е доста крайно. Не разбирам много от морал в галерийния бизнес, но бих казала, че е подло.

— Повечето хора биха казали същото.

— От друга страна, случайно да си забелязал в каква къща се намираме?

— Не е ли викторианска? Не разбирам много от архитектура.

— Говоря в преносен смисъл, Келър. Къщата е стъклена и какво не бива да правим?

— Да хвърляме камъни?

— Особено по собствените си клиенти.

— Знам.

— Защото те са морално пропаднали, но какво очакваш, по дяволите? Алберт Швайцер никога не е наемал убиец, нито пък човекът с препаска на слабините и...

— Човекът с препаска на слабините?

— Направиха филм за него. Бил е дребен и е говорел смешно, накрая го застрелват. Знаеш кого имам предвид.

— Прилича ми на Едуард Г. Робинсън в „Малкият Цезар“, но сигурна ли си, че никога не е наемал убиец? Защото според мен...

— Боже всемогъщи! — възкликна тя. — Ганди, нали така? Махатма Ганди от Индия. Нали?

— Както кажеш.

— Едуард Г. Робинсън — заяви Дот. — Едуард Г. Робинсън в „Малкият Цезар“. Кога, по дяволите, Едуард Г. Робинсън е носил препаска на слабините?

— И аз се чудех за препаската на слабините.

— Господи, Келър. Докъде бях стигнала?

— Никога не са наемали убиец.

— Швайцер и Ганди. Е, те не са наемали убиец. Не е нужно да си добър човек, за да си добър клиент. Трябва само да си честен с нас и да платиш каквото дължиш. Което Риджис Бюел можеше да направи, но как ще разберем?

— Картините на Низуондър наистина ми харесаха.

— Доверявам се на мнението ти, че е велик. И, мамка му, Бюел сигурно също е смятал така. И затова си е струвало да бъде убит.

— Не става дума само, че е добър художник. Аз реагирах на работата му.

— Искал си да окачиш на стената си негова картина.

— Дот, искаше ми се да се покатеря на едно от дърветата му и да се скрия в клоните. Как мога да убия човек, нарисувал нещо, което ми въздейства така?

— Можехме да се откажем от поръчката.

— И? Тогава някой друг ще я изпълни.

— Поне кръвта няма да е по твоите ръце.

— Но човекът ще е също толкова мъртъв. Няма да рисува повече дървета. Какво ме интересува кръвта по ръцете ми?

Тя дълго мълча и накрая каза:

— Виж, стореното сторено и дори няма да кажа, че не си постъпил правилно. Какво разбирам аз от правилно и грешно? Намирам се в същата стъклена къща, Келър. Няма да те замерям с камъни.

— Но?

— Но не за пръв път някой от клиентите ни напълва дупката.

— Ъ? О, запълнил е трапа.

— Метър на два.

— Като онзи сладур в Айова, който ни разиграваше и се опита да ни метне с последното плащане.

— И онзи във Вашингтон, който те убеждаваше, че нарежданията идват директно от Белия дом. Забрави за тези двамата, Келър. Падаше им се.

— И онзи път — призна той, — когато двама селяндури искаха да се очистят взаимно. И той — погледът му се насочи към тавана —

прие и двете поръчки. Какъв избор имах? Как можех да свърша работата, без да закова клиент?

— Доколкото си спомням, ти закова и двамата.

— Мога само да кажа, че тогава идеята изглеждаше добра.

— И може би беше. Сигурно много хора са имали зъб на Риджис Бюел. Жалко, че не те нае някой от тях, защото убийството му не донесе никакви пари.

— Така е.

— Всъщност неговата смърт означава, че не ни е платено за Низуондър, който си е жив и здрав.

— От друга страна, получихме половината предварително от Бюел и той няма да си ги иска обратно.

— Така е, а половин хляб е по-добре отколкото пръст в устата. Погледни го така — това са парите, които трябваше да върна в началото, а сега не се налага.

— И всичките са твои — каза той.

— Как го реши?

— Аз оплетох конците. Не ми се полага дял. Така че ги задръж всичките и на практика ще получиш сумата, която щеше да имаш, ако бях свършил работата, бяхме взели остатъка и си бяхме разделили всичко на две. Изглеждаш объркана, Дот. Всичко от половината е половината от всичко.

— „Всичко от половината е половината от всичко.“ Знаеш ли като кого звучиш, Келър? Като тримата мускетари.

— Така е, и...

— Това са глупости. Келър, ти и аз сме двамата мускетари, схващаш ли? Заработил си своя дял, когато си се погрижил Бюел да изпусне влака.

— Не знам, Дот.

— А аз знам. Чук-чук.

— А?

— Никога ли не си бил малък, Келър? Хайде. Чук-чук.

— Кой е тук?

— Дела.

— Ъ?

— Келър, играй играта.

— Дела коя?

— Дела дели поравно. И двамата направихме нещо, което не биваше да правим, но излязохме сухи. Ще ти направя едно предложение обаче. Ти ще престанеш да убиваш клиентите ни, а аз няма да приемам поръчки в Ню Йорк. Става ли?

— Става. Само че...

— Само че какво?

— Ами ти пак можеш да договаряш местни поръчки. Само не ги предвиждай за мен.

— Искаш да кажеш да си намеря човек извън града, с когото да работя.

— Вече имаш такъв.

— Имах.

— Само защото телефонът му е изключен, не означава, че е изчезнал завинаги.

— В този случай означава. Защото е мъртъв.

— Мъртъв?

— Обадих се тук-там и поговорих с някои хора, които поговориха с други хора. Преди малко повече от месец полицията разбила вратата му, след като един съсед се оплакал от миризмата.

— Не вярвам да са били запушени тръбите.

— Намерили го в леглото. Човек би помислил, че е заспал, ако не е било разлагането. И предполагам, че е спял. Легнал си да спи и не се събудил.

— Инфаркт?

— Сигурно. Никой не ми е показал смъртния акт.

— На колко години беше?

— Някой ми спомена, но забравих. Бил е по-млад и от двама ни, само това си спомням.

— Боже!

— Сигурно е взимал дрога, Келър.

— В този бранш? Заиграваш ли се с наркотици, не изкарваш дълго.

— Ами, той не е изкарал. И не ми казвай, че много от момчетата не се друсят, когато не работят. Или дори тогава. Не всички са чисти като теб, Келър.

— Може да е имал вродено сърдечно заболяване.

— Може. Хората умират, Келър, и не всички получават помощ от услужлив човек като теб. Някои падат пред влакове в метрото.

— Или скачат.

— Или скачат. Не всички са бутнати. — Тя се изправи. — Ще донеса твоя дял от хонорара от онзи, който е бил бутнат, и можеш да си ходиш. Ами дървото, в което си се влюбил? Какво става с него?

— Низуондър ще си го получи обратно заедно с останалите картини, тъй като тайнствените купувачи, стоящи зад всички онези червени точки, няма да могат да се материализират. И сигурно новият му представител рано или късно ще го предложи за продажба.

— На много по-висока цена.

— Не е задължително, защото художникът още е жив.

— Така е. Ще го купиш ли?

— Не знам. Картината наистина ми харесва. Харесах всичките му картини.

— Но?

Той се намръщи.

— Но не съм сигурен дали искам да се набърквам в изкуството, Дот. Май е по-добре да се придържам към марките.

Тя го ощипа по бузата.

— Чудесно. Знаеш какво казват хората, Келър. Залепи се за марките и марките ще се залепят за теб.

[1] Гора (англ. ез.). — Бел.прев. ↑

8

Келър слезе от таксито на кръстовището на „Блийкър“ и „Бродуей“, защото така беше по-лесно, отколкото да се опитва да обясни на шофьора хаитянин как да стигне до „Кросби стрийт“. Измина пеша разстоянието до блока на Маги — бивш склад с отблъскваща фасада — и се качи до апартамента ѝ на петия етаж. Тя го чакаше облечена в черно ленено палто като тези от уестърните. Маги беше дребна жена — той реши, че миньонче е подходяща дума за нея — и палтото ѝ стигаше до земята.

— Изненада — каза тя и го разтвори. Отдолу беше чисто гола.

Откакто се беше запознал с Маги Грискоум в галерията, Келър от време на време се виждаше с нея. Едва онзи ден една случайна негова забележка бе накарала Дот да го попита дали се среща с някоя жена. И той не знаеше как да отговори. Срещаше ли се? Беше трудно да се каже.

— Повърхностна връзка — обясни той.

— Келър, какъв друг вид има?

— Там е работата, че тя иска да е такава. Виждаме се веднъж седмично, понякога и по-рядко. И отиваме право в леглото.

— Поне не излизате ли на вечеря преди това?

— Отказах се да го предлагам. Тя е дребничка, вероятно не яде много. Сигурно храненето е дейност, която може да върши само насаме.

— Ще се изненадаш при колко много хора същото важи за секса — отбеляза Дот. — Но трябва да призная, че по описанието ти тя прилича на прословутата мечта на моряка. Има ли магазин за алкохол?

Той обясни, че е неуспяла художничка, преоткрила себе си като бижутер.

— На последното си гадже купуваше обици — припомни му Дот. — А тази си ги прави сама. Какво ще ѝ купуваш?

— Нищо.

— Доста икономично. След като не й правиш подаръци и не я извеждаш на вечеря, не бих казала, че тази връзка ти се отразява зле на бюджета. Можеш ли поне да й пратиш цветя?

— Вече й изпратих.

— Можеш да го направиш и повече от веднъж, Келър. Това е едно от хубавите неща на цветята. Малките гадинки умират, затова трябва да ги изхвърлиш и да освободиш място за свежи.

— Тя хареса цветята, но ми заяви, че веднъж стига. Каза ми: „Не го прави отново“.

— Защото иска да запази отношенията ви повърхностни.

— Това е идеята.

— Келър, длъжна съм да ти го кажа. Нямах много жени, но със сигурност избираш най-странните.

— Върховно — каза Маги. — Дали беше само плод на въображението ми, или невероятно разтрисащо преживяване?

— Силно по скалата на Рихтер — отвърна той.

— Мислех си, че тази вечер ще е специална. Утре е пълнолуние.

— Това означава ли, че трябваше да изчакаме?

— Най-силно я усещам в деня преди пълнолуние.

— Какво усещаш?

— Луната.

— Но какво усещаш? Какво влияние има върху теб?

— Прави ме лунна.

— Лунна?

— Не ме свърта на едно място. Повдига ми настроението. Някак си усилва усещанията. Като при всеки, предполагам. А при теб, Келър? Какво прави луната за теб?

Според Келър единственото, което луната правеше за него, бе само да осветява малко небето. Той живееше в града, където множеството улични лампи решаваха проблема с тъмнината, затова почти не обръщаше внимание на луната и можеше и да не забележи, ако някой я махне. Новолуние, първа четвърт, пълнолуние — само когато случайно я зърнеше между сградите, знаеше в каква фаза се намира тя.

Очевидно Маги обръщаше повече внимание на луната и ѝ придаваше по-голямо значение. Е, ако луната имаше нещо общо с удоволствието, което току-що изживяха, той ѝ беше благодарен и се радваше, че я има.

— Освен това според хороскопа ми се намирам в много сексуален период.

— Твоят хороскоп.

— Аха.

— Какво правиш, четеш го всяка сутрин?

— Имаш предвид във вестника? Е, не казвам, че никога не го поглеждам, но не бих разчитала на вестникарски хороскоп за съвет и не бих се допитала до Ан Ландърс дали трябва да съм гальовна, за да бъде харесвана.

— Бих казал, че не е абсолютно задължително, но какво ще навреди?

— Кой знае — тя се протегна към него, — даже може да ми хареса.

Малко по-късно тя каза:

— Астрологичните рубрики във вестниците са забавни като „Пийнътс“ и „Дунсбъри“, но не са много точни. Затова съм си направила индивидуален хороскоп и веднъж годишно ми го актуализират. Така имам представа какво да очаквам през идните дванайсет месеца.

— Вярваш ли в тези работи?

— В астрологията? Ами, тя е като гравитацията, нали?

— Придържа нещата да не полетят в космоса?

— Действа, независимо дали ѝ вярвам — отговори тя. — Така че предпочитам да ѝ вярвам. Освен това вярвам във всичко.

— Например в Дядо Коледа?

— И във Феята на зъбчетата. Не, вярвам във всички окултни неща като карти таро, нумерология, хиромантия, френология и...

— Какво е това?

— Издатините на главата — отвърна тя и сложи ръка върху черепа си. — И ти имаш.

— Имаш издатини на главата?

— Аха, но не ме питай какво означават. Никога не съм ходила на френолог.

— Ще отидеш ли?

— Да отида? Сигурно, ако някой ми препоръча добър. Във всички тези области някои практикуващи са по-добри от други. Има циганки гледачки, които наистина само мамят, но като оставим това настрана, пак има различни нива на уменията. Някои хора имат способности, а някои само се плъзгат по повърхността. Но това важи за всички професии, нали?

Със сигурност беше вярно за неговата.

— Не мога да разбера как действат тези работи. Какво значение има къде са звездите при раждането ти? Какво общо има това с каквото и да било?

— Не знам как действат, нито защо. Защо лампата светва, когато натисна копчето? Защо се овлажнявам, когато ме докоснеш? Всичко е загадка.

— Но за бога! Издатини по главата. Карти таро.

— Понякога това е само начин да стигнеш до интуицията си. Познавах жена, която можеше да чете обувки.

— Етикетите? Не те разбирам.

— Поглеждаше чифт обувки, които си носил известно време, и можеше да каже разни неща за теб.

— „Трябват ти нови подметки.“

— Не. Например ядеш твърде много въглехидратни храни или трябва да изявиш женствеността си, или сегашната ти връзка задушават творческите ти способности. Такива неща.

— Само с гледане на обувките. И това ти се струва логично?

— Нима чувствата имат логика? Знаеш ли какво е холизъм?

— Да ядеш кафяв ориз?

— Не, това е диета с пълнозърнести храни. Холизмът е като при холограмите. Принципът е, че всяка клетка от тялото възпроизвежда целия живот в микрокосмос. Затова мога да ти масажирам стъпалата и главоболието ти да изчезне.

— Можеш ли?

— Е, не лично аз, но един рефлексолог може. Затова хиромантът може да погледне ръката ти и да види информация за физическото ти състояние и това няма нищо общо с ръцете. Тя се проявява там, както и в ирисите на очите и в издатините на главата.

— И в токовете на обувките — добави Келър. — Веднъж ми гледаха на ръка.

— О?

— Преди една-две години. Бях на купон, на който бяха поканили хиромантка за забавление.

— Вероятно не много добра, щом е предлагала услугите си на купон. Добре ли ти разчете ръката?

— Не го направи.

— Стори ми се, че каза, че са ти гледали на ръка.

— Аз исках. Но тя не пожела. Седнах при нея и ѝ подадох ръката си. Тя я огледа и ми я върна.

— Ужасно. Сигурно си бил адски уплашен.

— От какво?

— От това, че е видяла смъртна заплаха на ръката ти.

— Мина ми през ума — призна той. — Но реших, че е просто актриса и това е част от представлението. Следващия път, когато се качих на самолет, бях малко нервен...

— Обзалагам се.

— ... но полетът беше напълно нормален, после мина време и нищо не се случи и аз забравих за случая. Даже не мога да ти кажа кога за последно се сетих за него.

Тя протегна ръка.

— Дай!

— Ъ?

— Дай ми ръката си. Да видим какво е стегнало кучката под лъжичката.

— Можеш да гледаш на ръка?

— Не съвсем, но поназнайвам това-онова. Да видим. Не искам да знам твърде много, защото това може да застраши повърхността на връзката ни. Ето я линията на главата ти, тази е на сърцето, а тази на живота. Липсват линии на брака. Е, ти каза, че никога не си се женил, и ръката ти го потвърждава. Не виждам нещо, което би ме накарало да те посъветвам да не подписваш дългосрочни договори.

— Олекна ми.

— Бас държа какво я е уплашило. Имаш палец на убиец.

Докато се занимаваше с марките си, Келър от време на време спираше да погледне палеца си. Срещаше се с показалеца, за да хване пинсетата, да вдигне пергаментово пликче, да задържи лупата. Ето го, неговият личен белег на Каин. Неговият палец на убиец.

— Палецът ти има особена форма — беше казала Маги. — Виждаш ли какъв е тук? Погледни моя или пък палеца на лявата ти ръка. Виждаш ли разликата?

Той научи, че Маги разпознава палеца на убиец, защото някаква приятелка от детството ѝ, много мил и кротък човек, имала такъв. Един хиромант ѝ казал, че има палец на убиец, и двете с Маги проверили какво пише по въпроса в някаква книга. И го видели — цветен и сниман в реален размер, палец на убиец. Бил досущ като палеца на приятелката ѝ Джаки, а сега и като този на Келър.

— Но не е трябвало да ти връща ръката по този начин — увери го Маги. — Нямам представа дали някой води статистика, но съм сигурна, че повечето убийци се размотават с напълно нормални палци, а повечето хора, които имат палец на убиец, през живота си не са убивали човек и никога няма да го направят.

— Какво успокоение.

— Колко души си убил, Келър?

— Що за въпрос ми задаваш?

— Имаш ли пристъпи на убийствен гняв?

— Всъщност не.

— В такъв случай се успокой. Може да имаш палец на убиец, но не мисля, че трябва да се тревожиш за това.

Той не се тревожеше. Но трябваше да си признае, че беше озадачен. Как е възможно човек цял живот да има палец на убиец и да не го знае? И какво в крайна сметка означава това?

Никога не беше обръщал внимание на палеца си. Съзнаваше, че двата му палеца не са еднакви, че в десния има нещо различно, но то не се набиваше на очи. Другите деца не биха го забелязали, още по-малко биха го тормозили заради това. През годините той не мислеше за него повече отколкото за нокътя на палеца на левия си крак, който беше набразден.

Пръст на крак на убиец, помисли си той.

Келър преглеждаше ценоразпис на марки от Франция и колониите и се мъчеше с малките решения, които трябва да взима колекционерът, когато телефонът звънна. Вдигна слушалката и чу гласа на Дот.

После предприе обичайното си пътуване с влак от „Гранд Централ“ до Уайт Плейнс и обратно. Вечерта приготви багажа си и на сутринта хвана такси до летище „Джон Кенеди“, а после самолет до Тампа. Нае форд ескорт и отиде до Индиан Рокс Бийч, което звучеше по-скоро като заглавие от „Варайъти“ отколкото като място за живеене. Но си беше точно такава и макар че Келър не видя нито индианци, нито скали, нямаше как да пропусне плажа. Мястото беше красиво и той разбра защо хората си купуват ваканционни жилища там.

Човекът, когото търсеше, мъж от Охайо на име Стилман, току-що се беше настанил в апартамент с изглед към плажа на четвъртия етаж в „Гълф Уотър Тауърс“. Келър забеляза, че във фоайето има дежурен служител, но сметна, че препятствието не е чак толкова трудно за преодоляване, колкото линията „Мажино“.

Но дали изобщо щеше да му се наложи да проверява дали е така? Стилман току-що беше пристигнал от мрачния Синсинати и колко време щеше да прекара вътре? Вероятно колкото се може по-малко. Човекът щеше да иска да излезе, да събере слънчеви лъчи, може би да се поплацика в залива и после да постои още малко на слънце.

Келър носеше бански в багажа си и намери мъжка тоалетна да си го обуе. Нямаше хавлия за постилане, тъй като още не беше наел стая, но винаги можеше да се излегне направо на пясъка.

Оказа се, че не е нужно. Докато се разхождаше по обществения плаж, видя една жена да се приближава със събрани шепи към някакъв мъж. Тя го заля с водата, която носеше, и той скочи и я подгони към морските вълни. Двамата се разсмяха щастливо и се разшуряха — идеален пример за младежка енергичност под влияние на хормоните. Според Келър щяха да си играят още известно време. На пясъка останаха двете им хавлиени кърпи — анонимни, стандартни бели плажни кърпи — и Келър реши, че една им е достатъчна. Тя щеше да побере и двамата, след като се изморят да се пръскат и да се потапят един друг във водата.

Взе едната хавлия и се отдалечи. Постла я на пясъка на частния плаж за почиващите в „Гълф Уотър Тауърс“. Огледа се, но не видя

мъж, който да прилича на Джордж Стилман, затова се изтегна по гръб и затвори очи. Слънцето, неприсъщо за Ню Йорк напоследък, очевидно беше у дома си във Флорида и усещането по кожата беше прекрасно. Дори и да му отнемеше известно време да открие Стилман, това напълно го устройваше.

Но не стана така.

След около половин час Келър отвори очи. Седна и се огледа, чувстваше се малко като Пънксутоуни Фил в Деня на мармота. След като не видя нито Стилман, нито собствената си сянка, легна и отново затвори очи.

Отвори ги, когато чу някакъв мъж да псува. Седна и на не повече от двайсетина метра видя оплешивяващ здравеняк с двойна гуша, който обсипваше дясната си ръка с цветисти ругатни.

Как е възможно човек да е толкова ядосан на собствената си ръка? Разбира се, можеше да има палец на убиец, но какво от това? И Келър имаше, но никога не беше изпитвал нужда да му държи такъв език.

По дяволите! Естествено. Мъжът говореше по мобилния си телефон. И, о, боже, беше Стилман. В началото Келър почти не обърна внимание на лицето, защото беше погълнат от разгневения глас и плътно покритото с черна козина туловище с форма на буре. На портретната снимка, която му даде Дот, нищо от това не се виждаше, а всъщност именно то се набиваше на очи. Но лицето беше същото и ето, мъжът седеше съвсем наблизо. И това ако не беше удобна възможност...

Докато Стилман събираше слънчеви лъчи, Келър направи същото. Когато Стилман стана и отиде до водата, Келър го последва. Когато Стилман нагази, за да провери издръжливостта си в морето, Келър също влезе във водата.

Когато Келър излезе на брега, Стилман остана вътре. И докато Келър напускаше плажа с две хавлиени кърпи и мобилен телефон, Стилман още не беше излязъл от водата.

9

Защо палец?

Вече обратно в Ню Йорк, Келър се замисли над въпроса. Не можеше да разбере какво общо има палецът с убийствата. Когато човек използва пистолет, натиска спусъка с показалец. Когато си служи с нож, обвива пръсти около дръжката. Палецът може да я натисне, за да насочи острието, но човек може да няма палци и пак да вкара ножа където пожелае.

Дали влизаха в действие, когато душиш някого с въже или колан? Келър имитира действието, но не забеляза да играят особено важна роля. Виж, душенето с ръце е друга работа и човек наистина използва палците и на двете си ръце, защото иначе доста ще се затрудни.

Тогава защо *палец* на убиец?

— Ето какво не проумявам — каза Дот. — Замъкваш се в някакво си градче на гъза на географията и се мотаеш там една-две седмици. После отиваш във ваканционен рай, докато тук зимата е във вихъра си, и се връщаш още същия ден. Същия ден!

— Отвори ми се подходящ случай и се възползвах — отговори той. — Ако бях чакал, може би никога нямаше да ми се удаде такава хубава възможност.

— Това го разбирам, Келър, и бог ми е свидетел, че не се оплаквам. Просто изглежда жалко, това е всичко. Замисли се — ето ви двамата, току-що слезли от самолетите, долетели от скования от лед север, и преди да сте се отърсили от студа в кокалите си, ти вече си хванал полет за Ню Йорк, а той бързо изстива до стайна температура.

— Температурата на водата.

— Поправям се.

— И беше топла като във вана.

— Това е хубаво. Можел е да си среже вените вътре, но след като си му държал главата под водата няколко минути, вече не е било

необходимо. Но не можеше ли да изчакаш няколко дена? Щеше да се прибереш у дома с тен, а и той щеше да влезе в земята със загар. Когато човек се среща със Създателя си, иска да изглежда колкото се може по-добре.

Той хвърли поглед към телевизора, където слаб младок и дебела жена се замеряха с храна. От време на време двама яки мъже в гащеризони възпираха единия или и двамата, но после ги оставяха да продължат да се обстрелват с купи салата.

— Шоуто на Джери Спрингър — осведоми го Дот. — Нещо като комбинация между „Семеен съд“ и борба свободен стил.

— Защо си изключила звука?

— Повярвай ми, по-лошо е, ако ги чуваш.

— Представям си. Но напоследък непрекъснато държиш звука изключен. Само картина без звук.

— Знам.

— Ако беше обратното, бих казал, че си изобретила радио. А така какво е? Няма филм?

— Почти не го поглеждам, Келър. Ще попиташ: „Тогавя защо стои включен?“.

— Може би.

— Години наред пусках телевизора само за да изгледам нещо. Следях няколко следобедни сериала и после се захласвах по каналите за телепазар.

— Спомням си.

— Не си купувах нищо, но зяпах екрана часове наред. Отчасти защото нямаше реклами, които да ме разсейват.

— Ами то е непрекъснатата реклама.

— Не думай. Не се заблуждавах, че гледам Пи Би Ес. Във всеки случай известно време редовно зяпах Кю Ви Си, но престанах, преди да похарча всичките си спестявания за „Диамоник“.

— На косъм от опасността.

— И после той умря. — Тя вдигна поглед към тавана. — Докато беше жив, не ми правеше кой знае каква компания, особено към края, но след като си отиде, къщата изведнъж опустя. Не че се задушавих от мъка по него. Нито пък копнеех за разтухата от присъствието му. Защото кога изобщо е действал разтушаващо?

— Даже напротив.

— Даже напротив. Тогава започнах да държа радиото постоянно включено. Само за да чувам човешки глас. Странно ли ти се струва?

— Никак.

— Но ще ти кажа какво му е лошото на радиото. Не можеш да махнеш звука на рекламите.

— Неотдавна ми мина същата мисъл през главата. Можеш, ако го изключиш, но не знаеш кога да го включиш отново.

— Телевизията те разглезва. Някой започва да ти дрънка глупости, казва ти, че батериите на фенерчето му работят и работят, и работят...

— Макар че заекът ми е доста симпатичен.

— На мен също, но не искам да слушам за това. Гледането е друго. Пробвах Националното радио, но проблемът не са само рекламите, ами и останалите глупости, които не искаш да слушаш. Трафикът, времето и „моля, изпратете ни пари и няма да ви искаме повече“. Така започнах да държа телевизора включен през цялото време и щом започнеше да ми лази по нервите, спирах звука. Даже рекламите не са толкова лоши, ако не чуваш какво говорят. При изключен звук понякога дори не можеш да познаеш какво се рекламира.

— Но ти държиш звука изключен през цялото време, Дот.

— Установих, че почти всичко по телевизията е по-добро при изключен звук. А и така не пречи на останалия ти живот. Можеш да си четеш вестника или да говориш по телефона, и телевизорът не те разсейва. Ако не го гледаш, идва момент, в който забравяш, че е пуснат.

— Тогава защо не го спреш?

— Защото ми създава илюзията, че не съм сама в голяма, стара, мрачна къща, чакайки артериите ми да се втвърдят. Келър, може ли да сменим канала? Не по телевизията, а на разговора. Ще ми направиш ли огромната услуга да сменим темата?

— Естествено. Дот, забелязала ли си някога нещо странно в палеца ми?

— В палеца ти?

— Този. Изглежда ли ти по-особено?

— Ей, Келър, трябва да ти го призная. Това е най-рязката смяна на темата, случвала ми се някога. Ще ми е доста трудно да си спомня за какво сме си говорили, преди да започнем да обсъждаме палеца ти.

— Е?

— Само не ми казвай, че говориш сериозно. Дай да видя. Бих казала, че изглежда като обикновен палец, но знаеш какво казват хората. Виждаш ли си палец...

— Погледни, Дот. Работата е там, че не са еднакви. Виждаш ли какъв е този?

— Е, добре. Има малък...

— Аха.

— Моите еднакви ли са? Като две бобени зърна в шушулка, доколкото виждам. Този има малък белег в основата, но не ме питай от какво е, защото не помня. Келър, прав си. Имаш необикновен палец.

— Вярваш ли в съдбата, Дот?

— Уха! Келър, ти току-що пак смени канала. Смятах, че обсъждаме палците.

— Мислех си за Луисвил.

— Ще ти взема дистанционното, Келър. Опасно е да е в твоите ръце. Луисвил?

— Помниш кога ходих там.

— Много ясно. Деца, играещи баскетбол, мъж в гараж и ако не ме лъже паметта, малкото вълшебство на въглеродния оксид.

— Точно така.

— Е, и?

— Спомни си, че имах лошо предчувствие и после една двойка беше убита в предишната ми стая, и...

— Помня всичко, Келър. И какво?

— Просто се чудя до каква степен животът ни е предопределен и предначертан. Какъв избор имат хората в действителност?

— Ако *ние* имахме избор, можехме да водим друг разговор.

— Никога не съм решавал да съм такъв, какъвто станах. В гимназията не съм полагал изпит, след който съветникът по професионално ориентиране да ме дръпне настрана и да ми препоръча кариера на наемен убиец.

— Бавно и постепенно си се насочил към нея.

— Винаги съм смятал, че е така. Със сигурност така изглеждаше. Но представи си, че само изпълнявам съдбата си.

— Не знам. — Тя наклони глава. — Не трябва ли да има музикален фон? В една от сапунените опери, които следя, винаги

когато водят подобни разговори, звучи музика.

— Дот, имам палец на убиец.

— О, за бога, върнахме се на палеца ти. Как успя да го направиш и за какво, по дяволите, говориш?

— За хиромантия. В хиромантията палец като моя се нарича палец на убиец.

— В хиромантията.

— Точно така.

— Признавам, че изглежда необичайно, въпреки че никога не съм го забелязвала и нямаше да го забележа, ако не го беше размахал пред очите ми. Но къде се вписва частта с убиеца? Какво правиш? Убиваш хора, като прокарваш палец по линията на живота им?

— Не мисля, че човек действително прави нещо с палеца си.

— Не виждам какво би могъл да направиш, освен да спиращ коли на автостоп. Или да направиш неприличен жест.

— Знам само, че имам палец на убиец и съм станал убиец.

— „Палецът му го е накарал да го направи.“

— Или обратното? Може палецът да е бил нормален при раждането ми и да се е променил успоредно с характера ми.

— Звучи налудничаво, но трябва да си го изясниш, защото цял живот носиш този палец. Винаги ли е бил такъв?

— Откъде да знам? Никога не съм му обръщал особено внимание.

— Келър, това си е твоят палец.

— Дали съм забелязал, че се различава от другите? Не знам, Дот. Може би трябва да се консултирам с някого.

— Идеята не е толкова лоша, но аз лично хубаво бих си помислила, преди да им позволя да ме подложат на лечение.

— Нямам предвид това.

Астроложката изобщо не отговаряше на очакванията му. Беше трудно да се каже какво точно очакваше. Да речем, някоя с тонове грим по очите, дълга коса, прибрана в шал, и големи обици халки — своеобразна кръстоска между циганка гледачка и хипарка. В лицето на Луис Карпентър той се натъкна на приятна, около четирийсетгодишна жена, която отдавна беше развяла бялото знаме в битката за слаба

фигура. Имаше синьо-зелени очи и лесна за поддържане прическа, живееше в апартамент на „Уест Енд авеню“, обзаведен с удобни мебели, носеше широки дрехи, четеше любовни романи, ядеше шоколад и явно всичко това ѝ понасяше добре.

— Ще е от полза да знам точния час на раждането ви — обърна се тя към Келър.

— Не мисля, че има начин да разберем.

— Майка ви е починала?

Починала. Може би щеше да е по-точно да каже, че се е провалила, помисли си Келър.

— Умря много отдавна.

— А баща ви...

— Умрял е преди да се родя — отговори Келър, макар че се зачуди дали е вярно. — По телефона ме попитахте дали има някой, който може да си спомни. Аз съм единственият останал жив и не си спомням нищо.

— Съществуват начини за възстановяване на много ранни спомени — каза тя и налага шоколадов бонбон. — В някои случаи още от раждането. Познавам хора, които твърдят, че могат да си спомнят собственото си зачатие. Но нямам представа до колко може да им се вярва. А и по онова време едва ли сте носили часовник.

— Мислих по въпроса. Не знам името на лекаря, а и той също може да не е сред живите, но имам копие на акта ми за раждане. В него не пише часът на раждането, а само датата. Мислите ли, че в Бюрото по статистика пазят тази информация в някой архив?

— Възможно е, но не се притеснявайте. Аз мога да проверя.

— По интернет? Или нещо подобно?

Тя се разсмя.

— Не, не така. Казахте, че майка ви е споменала, че е станала рано сутринта да отиде в болницата.

— Така каза.

— И сте се родили доста лесно.

— Излязъл съм веднага щом е получила болки.

— Искали сте да сте тук. Вие сте зодия Близнаци, Джон, и... мога ли да ви наричам Джон?

— Щом искате.

— Как ви наричат обикновено?

— Келър.

— Много добре, господин Келър. Нямам нищо против да запазим официален тон, щом предпочитате, и...

— Не господин Келър. Просто Келър.

— О.

— Така ме наричат обикновено.

— Разбирам. Добре, Келър... не, няма да стане. Ще трябва да ви наричам Джон.

— Добре.

— В гимназията децата се обръщаха едно към друго по фамилия. Така се чувстваха пораснали. „Хей, Карпентър, написа ли домашното по алгебра?“ Не мога да ви казвам Келър.

— Не се притеснявайте.

— Съзнавам, че говоря като невротичка, но...

— Джон е чудесно.

— Добре тогава — съгласи се тя и се намести на стола. — Та, както сигурно знаете, Джон, вие сте зодия Близнаци. От последната декада, деветнайсети юни, което означава, че сте на прага на Рак.

— Това хубаво ли е?

— В астрологията, Джон, нищо не е хубаво или лошо. Но е хубаво от гледна точка на това, че обичам да работя с Близнаци. Намирам тази зодия за изключително интересна.

— Защо?

— Заради двойствеността. Това е знакът на раздвоението. — Тя се впусна в описание на характеристиките на знака и той кимаше в съгласие, без да разбира всичко. — Мисля, че най-интересното нещо при близнаците е отношението им към истината. Те по природа се двучлини и все пак вътрешно благоговейт пред истината, което кореспондира на противоположния знак от зодиака. Който, разбира се, е Стрелец, а типичният стрелец не може да излъже дори за да се спаси. Близнаците ще излъжат, без да се замислят, но в същото време понякога са способни на изумителната откровеност на стрелеца.

— Разбирам.

После тя обясни, че освен това е и под влиянието на Рак, тъй като слънцето му се намира на границата, а има и още две планети в този знак. Луната му пък е в Телец, най-доброто възможно място според нея.

— Луната е издигната в Телец — каза тя. — Забелязали ли сте как нещата в живота ви обикновено се оказват благоприятни за вас дори когато изначално не са? И нямате ли силен вътрешен център, някаква здрава основа, благодарение на която винаги знаете кой сте?

— Нямам представа за последното. Тук съм, нали?

— Може би луната в Телец ви е довела тук. — Тя си взе още един бонбон. — Часът на раждането определя асцендента, който е важен в много отношения, но при липсата на информация бих искала да го позная интуитивно. Аз се занимавам с астрология, Джон, но съм и медиум, усещам нещата. Интуицията ми подсказва, че асцендентът ви е Рак.

— Щом казвате.

— На тази основа ви подготвих хороскоп. Мога да ви занимавам с технически подробности от него, но не вярвам, че се интересувате от тях. Нали?

— Вие сте медиум. Добре.

— Така че вместо да ви дърдоря за тригони, квадрати и опозиции, ще си позволя само да кажа, че хороскопът е интересен. Джон, вие сте извънредно нежен човек.

О?

— Но в живота ви има много насилие.

О.

— Това е всеизвестната двойственост на близнаците. От една страна, вие сте внимателен, чувствителен и спокоен. Изключително спокоен. Изобщо ядосвате ли се някога, Джон?

— Не много често.

— Не, но и не мисля, че потискате гнева си. Разбирам, че той просто ви е чужд. Но сте заобиколен от насилие, нали?

— Живеем в свят, изпълнен с насилие.

— Заобиколен сте от насилие през целия си живот. Вие сте част от него и все пак някак си оставате незасегнат. — Тя потупа листа хартия, върху който бяха отбелязани звездите и планетите му. — Хороскопът ви не е лесен за тълкуване — констатира тя.

— Така ли?

— Всъщност човек трябва да е благодарен за това. Виждала съм хороскопи на хора, които се появяват на този свят без сериозни опозиции и трудни аспекти. И в живота им не се случва кой знае какво.

Никога не срещат предизвикателства, никога не им се налага да използват вътрешната си сила и в крайна сметка водят доста спокоен живот, имат сигурна работа и отглеждат децата си в хубаво, чисто, безопасно предградие. И никога не се изграждат като интересни личности.

— Аз не съм постигнал много. Не съм се женил и не съм създавал деца. Не съм започнал някакъв бизнес, нито съм направил кариера, не съм засадил градина, не съм написал пиеса или... или...

— Да?

— Съжалявам. Не съм очаквал, че ще се...

— Разчувствате?

— Да.

— Постоянно се случва.

— Така ли?

— Онзи ден казах на една жена, че Юпитер е в квадрат със слънцето ѝ, но Юпитер и Марс са в тригон, и тя избухна в сълзи.

— Даже не знам какво означава това.

— Нито пък тя.

— О.

— Виждам много неща в хороскопа ви, Джон. В момента изживявате труден период, нали?

— Така мисля.

— Не във финансово отношение. Вашият Юпитер... е, не сте богат и никога няма да бъдете, но, изглежда, парите винаги се появяват, когато имате нужда от тях, нали?

— Никога не са били проблем.

— Не са и няма и да бъдат. През последните няколко години сте намерили начин да ги харчите. — За марки, помисли си той. — И това е добре, защото извличате удоволствие от парите си. Но няма да се окажете на червено и винаги ще можете да спечелите още.

— Това е хубаво.

— Но не сте дошли тук от загриженост за парите си.

— Така е.

— Те не ви интересуват толкова много. Винаги сте обичали да ги получавате и сега обичате да ги харчите, но никога не сте се интересували силно от тях.

— Така е.

— Подготвила съм ви годишен хороскоп, за да добиете представа какво да очаквате през идните дванайсет месеца. Някои астролози са много конкретни: „Седемнайсети юли е отличен ден за започване на нов проект и изобщо не си помисляйте да плавате на пети септември“. Моят подход е по-общ и... Джон? Защо си държите дясната ръка така?

— Моля?

— С палец в юмрука. Притеснява ли ви нещо в палеца ви?

— Нищо.

— Вече видях палеца ви, Джон.

— О.

— Да не би някой да ви е казал нещо за него?

— Да.

— Че е палец на убиец? — Луис завъртя очи. — Хиромантия — тежко въздъхна тя.

— Не вярвате ли в нея?

— Разбира се, че вярвам, но тя прекалено опростява нещата.

Тя се протегна и взе ръката му в дланите си. Келър забеляза, че ръцете ѝ са меки и дундести, но не неприятно. Прокара пръст по палеца му, този, който говореше за склонност да убива.

— Да вземеш една-единствена анатомична характеристика и да ѝ лепнеш такова драматично име. Ничий палец не е накарал човек да убие друг човек.

— Тогава защо го наричат така?

— За съжаление не съм изучавала историята на хиромантията. Предполагам, че някой е забелязал тази особеност у няколко прочути убийци и е разпространил слуха. Даже не съм сигурна дали статистически се среща по-често сред убийците, отколкото сред обикновените хора. Съмнявам се, че някой знае. Джон, това е незначителна особеност и не си струва да бъде забелязвана.

— Но вие я забелязахте.

— Случайно.

— И я разпознахте. Не споменахте нищо, докато не ви направи впечатление, че го крия в юмрука си. Беше несъзнателно, даже не знаех, че го правя.

— Разбирам.

— Значи трябва да означава нещо, иначе защо бихте го запомнили?

Тя продължаваше да държи ръката му. Келър беше забелязал, че това е един от начините жените да покажат, че си събудил интереса им. Докосват те съвсем невинно по дланта, ръката или рамото или пък задържат ръката ти по-дълго от необходимото. Ако го направи мъж, ще бъде окачествено като сексуално насилие, но така жената ти дава да разбереш, че няма нищо против да бъде насилена.

Това обаче беше различно. С тази жена нямаше сексуален заряд. Ако беше направен от шоколад, можеше и да има за какво да се притеснява, но плътта беше в безопасност в нейно присъствие.

— Джон — нежно се обърна тя към него. — Аз го търсех.

— Търсили сте...

— Палеца. Или нещо друго, което да потвърди това, което вече знаех за вас.

Докато говореше, тя го гледеше право в очите и той се запита какъв ли шок се е изписал в погледа му. Опита се да не реагира, но как можеш да попречиш на чувствата си да не се отразят в очите?

— И какво е то, Луис?

— Това, което знам за вас?

Той кимна.

— Че животът ви е изпълнен с насилие, но мисля, че вече го споменах.

— Казахте, че съм нежен и не изпитвам никакъв гняв.

— Но е трябвало да убивате хора, Джон.

— Кой ви каза?

Тя вече не държеше ръката му. Дали я беше пуснала? Или пък той я беше издърпал?

— Кой ми каза?

Маги, помисли си той. Кой друг може да е? Маги беше единственият им общ познат. Но откъде е разбрала тя? В нейните очи той беше корпоративен служител от предградията, макар да живееше сам в центъра на града.

— Всъщност имах няколко информатори.

Сърцето му бумтеше. Какво говореше тя? Как може?

— Чакайте да видя. Имаме Сатурн и Марс, да не забравяме и Меркурий. — Тонът ѝ беше мек, а погледът — ласкав. — Джон, има го в хороскопа ви.

— Моят хороскоп.

— Веднага го забелязах. Докато работех по него, имах силно усещане и в момента, в който позвънихте на вратата, знаех, че отварям на човек, извършил много убийства.

— Изненадан съм, че не отменихте срещата.

— Помислих си го. Но нещо ми подсказа да не го правя.

— Някое птиченце?

— Вътрешна подбуда. Или просто любопитство. Искях да видя как изглеждате.

— И?

— Веднага разбрах, че не съм сгрешила с хороскопа ви.

— Заради палеца?

— Не, макар да беше любопитно, че получих това допълнително потвърждение. Най-издайническото в палеца ви беше усилието да го скриете. Но вибрацията, която долових от вас, ми разкри много повече отколкото палецът ви.

— Вибрацията.

— Не знам по-добър начин да го кажа. Понякога интуитивната част на съзнанието долавя неща, за които петте сетива са слепи и глухи. Понякога човек просто знае нещо.

— Да.

— Знаех, че сте...

— Убиец — довърши той.

— Е, човек, който е убивал. И то по много хладнокръвен начин. За вас, Джон, това не е лично, нали?

— Понякога има личен елемент.

— Но не често.

— Така е.

— Това е просто работа.

— Да.

— Джон? Не се страхувайте от мен.

Дали четеше мислите му? Надяваше се, че не. Защото в този момент през главата му мина, че не се бои от нея, а от това, което може да му се наложи да ѝ стори.

А той не искаше. Тя беше хубава жена и той усещаше, че може да му каже неща, които е добре да чуе.

— Не трябва да се страхувате, че ще ви направя нещо или ще кажа на някого. Даже не бива да се опасявате от неодобрението ми.

— О?

— Избягвам да съдя, Джон. Колкото повече виждам, толкова по-малко съм сигурна какво е правилно и какво — погрешно. След като приех себе си — тя се пресегна към бонбоните с усмивка, — установих, че е по-лесно да приема другите хора. Палците и всичко останало.

Той погледна палеца си и вдигна очи към нейните.

— Освен това — продължи тя много нежно, — мисля, че сте се справили прекрасно в живота, Джон. — Тя потупа хороскопа му. — Знаем с какво сте разполагали в началото. Смятам, че сте се развили чудесно.

Той се опита да каже нещо, но думите заседнаха в гърлото му.

— Всичко е наред — каза тя. — Давайте, поплачете си. Никога не се срамувайте да плачете, Джон. Всичко е наред.

Тя притегли главата му към гърдите си и го държа, докато той, изумен от себе си, плака сърцераздирателно в обятията ѝ.

10

— За пръв път се случва. Не знам какво очаквах от астрологията, но със сигурност не бяха сълзи.

— Искали са да излязат. Сдържали сте ги от доста време, нали?

— Откакто се помня. Известно време се подлагах на психотерапия, но никога даже не съм се развълнувал.

— Кога е било това? Преди три години?

— Как... Има го в хороскопа ми?

— Не самата терапия, но видях, че е имало период, в който сте били готов да потърсите себепознание. Но не мисля, че е бил много дълъг.

— Няколко месеца. Проумях много неща, но накрая почувствах, че трябва да сложа край.

Доктор Брийн, психотерапевтът, си имаше свой собствен план, който коренно се разминаваше с този на Келър. Терапията приключи внезапно, както и, не по случайност, доктор Брийн.

Нямаше да позволи да се случи същото и с Луис Карпентър.

— Това не е терапия — каза му тя, — но е възможно да бъде силно изживяване. Както току-що установихте.

— Така е. Но сигурно петдесетте ни минути са свършили. — Той си погледна часовника. — Прескочили сме ги. Съжалявам. Не съм разбрал.

— Джон, казах ви, че това не е терапия. Не се притесняваме за часа. А и аз никога не записвам повече от двама клиенти на ден, един сутринта и един следобед. Разполагаме с колкото време е нужно.

— О.

— Трябва да обсъдим какво преживявате в момента. Периодът е труден за вас, нали?

Беше ли?

— Боя се, че идните дванайсет месеца ще са все така трудни — продължи тя, — докато Сатурн е в това положение. Трудни и опасни. Но предполагам, че сте се научили да живеете с опасността.

— Не е толкова опасно. Това, с което се занимавам.

— Нима?

Опасно е за другите, помисли си той.

— Не и за мен. Не особено. Винаги съществува риск и трябва да си отваряш очите на четири, но не си постоянно на ръба на пропастта.

— Какво, Джон?

— Моля?

— Току-що ви хрумна нещо, премина набързо през лицето ви.

— Изненадан съм, че не можете да ми кажете какво е било.

— Ако трябва да отгатна, бих казала, че си помислихте за нещо, което противоречи на последното ви изречение. За това, че не си постоянно на ръба на пропастта.

— Да, това беше.

— Сигурно се е случило съвсем наскоро.

— Наистина ли можете да познаете това? Съжалявам, не спирам да се учудвам. Да, беше наскоро. Преди няколко месеца.

— Защото опасният период е започнал през есента.

— Точно тогава. — И без изобщо да навлиза в подробности, той разказа за пътуването си до Луисвил и как всичко сякаш вървеше наопаки. — Някой почука на вратата ми и изпаднах в паника, а аз изобщо не съм такъв.

— Така е.

— Грабнах пистолета и застанах до вратата. Сърцето ми щеше да изскочи. Оказа се, че е просто пияница, който не може да намери приятеля си. Бях готов да го убия при самозащита, а той само беше почукал на погрешната врата.

— Сигурно много сте се разстроили.

— Най-много ме разстрои това, че после бях толкова разстроен. Пулсът ми не се учести както от почукването на вратата, но ефектът беше по-продължителен. Честно казано, още ме притеснява.

— Защото реакцията е била необяснима. Но, Джон, може би наистина сте били в опасност. Не от пияницата, а от нещо невидимо.

— Какво например, антракс?

— Невидимо за вас, но не непременно за невъоръженото око. Някой непознат неприятел, някой таен враг.

— Точно така го усещах. Но няма логика.

— Искате ли да ми разкажете?

Искаше ли?

— Смених си стаята.

— Заради пияния, който е почукал на вратата ви?

— Не, защо да го правя? Но два часа след това не можах да заспя, защото хората на горния етаж вдигаха шум. Наложих се да остана в стаята, защото всичко беше заето, но на следващата сутрин веднага се преместих в друга стая. И същата вечер...

— Да?

— Двама души са се настанили в предишната ми стая. Мъж и жена. Бяха убити.

— В стаята, от която току-що сте се изнесли.

— Извършил го е съпругът на жената. Била е там с друг мъж и съпругът явно ги е проследил. Застрелял и двамата. Но не можех да подмина факта, че това беше моята стая. Все едно ако не си бях сменил стаята, съпругът щеше да докопа мен.

— Но не е бил човек, когото сте познавали.

— Не.

— И все пак сте имали чувството, че сте се измъкнали на косъм.

— Но, разбира се, това е абсурдно.

Тя поклати глава.

— Можело е да ви убият, Джон.

— Как? И аз си мислех същото, но просто не е вярно. Убиецът е отишъл в стаята само заради хората, които са били вътре. Те са го привлекли, а не самата стая. Така че как би могъл да представлява опасност за мен?

— И все пак е имало опасност.

— Хороскопът ли го показва?

Тя кимна сериозно и вдигна едната си ръка, държейки палеца и показалеца си на сантиметър един от друг.

— Смъртта е била ето толкова близо до вас.

— Такова беше *усещането*. Но...

— Забравете за съпруга и за случилото се в тази стая. Съпругът на жената не е бил заплаха за вас, но някой друг е бил. Били сте върху тънък лед, Джон, и метафората е много сполучлива, защото кълкборът никога не си дава сметка, че ледът е тънък, докато той не се пропука.

— Но...

— Но не е станало. Каквото и да ви е застрашавало, опасността е отминала. После хората са били убити и това ви е привлякло вниманието.

— Като пропукване на лед, но върху друго езеро. Ще трябва да помисля над това.

— Сигурна съм, че ще го направите.

Той си прочисти гърлото.

— Луис? Дали всичко е предначертано от звездите и ние просто го изживяваме тук на земята?

— Не.

— Можете да погледнете този лист хартия и да кажете: „На тази и тази дата ще се приближите до смъртта, но ще си останете жив и здрав“.

— Само първата част. „Ще се приближите до смъртта.“ Можех да го погледна и да ви кажа само това. Но нямаше да мога да ви уверя, че ще оцелеете. Звездите показват предразположения и задават вероятности, но бъдещето никога не е напълно предсказуемо. И ние действително имаме свободна воля.

— Ако тези хора не бяха убити и ако просто се бях прибрал вкъщи...

— Да?

— Щяхме да водим този разговор и вие щяхте да ми кажете в каква опасна ситуация съм бил. Тогаваш щях да го приема просто за разположение на звездите. Щях да съм усетил нещо, но после щях да забравя всичко. Така че щях да ви погледна и да кажа: „Да, добре“, и да обърна страницата.

— Можете да благодарите на мъжа и жената.

— И на човека, който ги е застрелял. И на мотористите, които вдигаха шум над първата стая. И на Ралф.

— Кой е Ралф?

— Приятелят на пияницата, онзи търсеше него. Мога да съм благодарен и на пияния, само че не му знам името. Всъщност не знам името на никого освен на Ралф.

— Може би имената не са важни.

— Знаех имената на мъжа и жената, както и на мъжа, който ги е застрелял, тоест съпруга. Но не си ги спомням. Права сте, имената не са важни.

— Не са.

Той я погледна.

— Предстоящата година...

— Ще бъде опасна.

— От какво трябва да се притеснявам? Трябва ли да помисля добре, преди да се кача на самолет? Да се обличам дебело във ветровити дни? Можете ли да ми кажете откъде идва заплахата?

Тя се поколеба, преди да отговори:

— Имате враг, Джон.

— Враг?

— Враг. Някой иска да ви убие.

11

— Не знам — каза той на Дот.

— Не знаеш? Келър, какво има да знаеш? Какво по-просто от това? В Бостън е, за бога, не от обратната страна на Луната. Хващаш такси до „Ла Гуардия“, мяташ се на самолет на „Делта“, даже няма нужда от резервация, и след половин час вече си кацнал на „Лоуган“. Взимаш такси до града, свършваш каквото правиш най-добре и пак си на самолета, още преди денят да е приключил. Ще си вкъщи много преди началото на шоуто на Джей Лено. Парите са добри, клиентът е благонадежден, а работата — фасулска.

— Разбирам, Дот.

— Но?

— Не знам.

— Келър, явно пропускам нещо. Помогни ми. Коя част от „не знам“ не разбирам?

Той за малко не отвърна „не знам“, но се възпря навреме. В гимназията една учителка здравата беше нахокала класа им заради тези думи. „Начинът, по който използвате думите «не знам», е лъжа. Изобщо нямате предвид това. Зад тях се крие: «Не искам да кажа» или «Страхувам се да кажа».“

— Хей, Келър — извика едно от момчетата. — Коя е столицата на Южна Дакота?

— Страх ме е да ти кажа — отговори той.

Какво се страхуваше да каже на Дот? Че звездите не показват работата в Бостън? Че денят, който клиентът смята за подходящ, а именно идната сряда, според неговата астроложка — неговата астроложка! — е ден, пълен с опасности, и Келър ще е изложен на изключително голям риск.

(„И какво да правя в тези дни?, попита я той. Да си остана в леглото при заключена врата? Да си поръчам храна по телефона?“ „Първото не е лоша идея, посъветва го тя, но на твое място бих проверила кой стои от другата страна на вратата, преди да я отворя. И

бих внимавала какво ям.“ Хлапето от китайския ресторант може да е нинджа убиец, помисли си той. Говеждото със сос от стриди може да е посипано с цианид.)

— Келър?

— Работата е там, че сряда не е най-удобният ден за мен. Имах други планове.

— Какво, да не би да имаш билети за матине?

— Не.

— Не, разбира се, че не. Аукцион на марки, нали? Работата е там, че сряда е денят, в който обектът посещава апартамента на приятелката си в Бек Бей, и понеже се промъква там тайно, оставя охраната си. А това доста улеснява достъпа до него.

— И тя ли е включена в сделката? Приятелката?

— Ти решаваш. Може да е включена, а може и да не е, както дойде.

— И няма значение как? Не трябва ли да е инцидент, не трябва ли да изглежда като екзекуция?

— Както искаш. Можеш да потопиш кучия син в казан с ланолин и да го размекнеш до смърт. Абсолютно всичко е допустимо, стига да няма пулс, когато приключиш с него.

Трудно е да кажеш „не“ на такава работа, мина му през ума. Трудно е да кажеш „не знам“ на подобна поръчка.

— Сигурно може да стане и следващата сряда — каза Дот. — Клиентът би предпочел да не чака, но според мен ще се съгласи, щом се налага. Той каза, че съм първият човек, на когото се обажда, но не ми се вярва. Защото е от онзи тип мъже, които не обичат да работят с жени. Поне не в нашия бранш. Затова си мисля, че съм по-скоро третият или четвъртият човек, на когото се е обадил, и ми се струва, че ще изчака седмица, ако му кажа, че се налага. Искаш ли да проверя?

Наистина ли щеше да лежи в леглото и да чака да го хване Торбалан?

— Не, недей. Става за тази сряда.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Не беше сигурен, намираше се на стотици километри от сигурността, но отговорът звучеше по-приятно от „не знам“.

Във вторник, деня преди планираното пътуване до Бостън, Келър усети силен порив да се обади на Луис Карпентър. Бяха изминали две седмици, откакто бяха обсъдили хороскопа му, и по принцип се предполагаше, че ще я види отново чак след година. Помисли си, че срещите им могат да се окажат нещо като психотерапия с ежеседмични посещения, и знаеше, че някои от клиентите ѝ се отбиват често за астрологична настройка и смяна на маслото, но накрая стигна до извода, че за тях астрологията е хоби. Той вече си имаше хоби, освен това Луис явно смяташе, че едно посещение на година е достатъчно, и това го устройваше.

Така че щеше да я види след година. Ако все още е жив.

Прогнозата за сряда предвиждаше проливни дъждове и когато се събуди, видя, че синоптиците не са се шегували. Денят беше мрачен и сив и дъждът се сипеше като из ведро. Един говорител по „Ню Йорк Уан“, който непрекъснато се извиняваше, съобщи, че дъждът ще продължи през целия ден и вечерта, и ще бъде придружен от силни ветрове и ниски температури. От начина, по който го каза, човек би си помислил, че вината е негова.

Келър си сложи костюм и вратовръзка — добра защитна маскировка в град като Бостън, където официалното облекло е на почит, както и стандартна униформа за самолета. Извади шлифера си от гардероба, облече го и далеч не се възхити, като се видя в огледалото. Продавачът каза, че е маслинозелен, и вероятно беше, поне на флуоресцентните лампи в магазина. Но на студената влажна светлина на дъждовната утрин проклетото нещо изглеждаше зелено.

Не ирландско зелено, не светлозелено, не дори тревистозелено. Но си беше зелено. Човек можеше да го надене в деня на Свети Патрик и да дефилира по Пето авеню и никой нямаше да го сбърка с член на Оранжевия орден. Без съмнение дрехата беше зелена.

По принцип цветът на шлифера не би го смутил. Не беше толкова зелен, че да предизвика любопитни погледи и подсвирквания, а просто достатъчно зелен, за да привлече случайни оценяващи погледи. А и имаше известно удобство в това да притежаваш шлифер, който се различава от всички останали връхни дрехи на закачалката.

Забелязваш го от пръв поглед и веднага го посочваш на гардеробиера, когато не можеш да си намериш номерчето. „Ето там, малко вляво. Зеленият шлифер.“

Но когато летиш до Бостън, за да убиеш човек, не искаш да изпъкваш в тълпата. Искаш да се смесиш, да изглеждаш като всички останали. Облечен в незабележителния си костюм с вратовръзка, Келър изглеждаше като всички останали.

Но с шлифера несъмнено се набиваше на очи.

Можеше ли да мине без него? Не, навън беше студено, а в Бостън щеше да е още по-студено. Да си облече другия шлифер в ненатрапчиво бежово? Не, той не беше непромокаем, щеше да подгизне. Щеше да си вземе чадър, но това нямаше да помогне кой знае колко, особено при такъв силен вятър.

Ами ако си купеше друг шлифер?

Идеята беше абсурдна. Трябваше да изчака магазините да отворят и да прекара един час в избиране на нов, след което да върне стария в апартамента си. И за какво? В Бостън нямаше да има никакви очевидци, а всеки, който го видеше да влиза в сградата, щеше да запомни само шлифера.

А това може би беше предимство. Като да си облечеш униформа на пощальон или да си сложиш якичка на свещеник, или да се дегизираш като Дядо Коледа. Хората запомнят дрехите ти, само и единствено това. Никой не забелязва нещо друго отличително в теб. Например палеца ти. А след като свалиш униформата или яката, или червения костюм и брадата, ставаш невидим.

При нормални обстоятелства не би му мислил толкова много. Но денят криеше заплаха, беше от онези дни, за които грижовната му астроложка го предупреди, и този факт превръщаше всеки детайл в повод за тревоги.

Не беше ли глупаво? Той имаше враг и този враг се опитваше да го убие. Точно в този ден беше изложен на особено голям риск. Нещо повече, беше му възложено да убие човек и това неизбежно криеше други рискове.

И на фона на всичко това той се притесняваше за шлифера си? Че е твърде зелен, за бога?

Зарежи го, каза си той наум.

Отиде с такси до „Ла Гуардия“, качи се на самолета до летище „Лоуган“ и оттам взе такси до хотел „Риц Карлтън“. Той прекоси фоайето, излезе на „Нюбъри стрийт“ и тръгна по нея в търсене на спортен магазин. Повървя малко, без да види нито един, и се усъмни дали това е най-подходящата за целта улица. Антики, кожени изделия, маркови дрехи, кутии за бижута от лиможки порцелан — това се купуваше тук, а не поларени горница и екипировка за катерене.

Или ловджийски ножове. Ако изобщо се натъкнеш на нещо такова тук, в Бек Бей, вероятно ще е с дръжка от слонова кост и острие от истинско сребро, както и с етикет с трицифрена цена. Със сигурност щеше да е красива вещ и да си струва всеки цент, но как щеше да се почувства Келър, като го захвърли в някой канал, щом приключи с него?

И дали изобщо идеята да купи ловджийски нож насред голям град в дъждовен пролетен ден по средата на седмицата беше добра? Ловният сезон беше свършил преди колко — седем или осем месеца? Колко ли ловджийски ножове щяха да се продадат в Бостън този ден? И колко от тях щяха да бъдат купени от мъже в зелен шлифер?

Отби се в една книжарница, порови из канцеларските принадлежности и намери нож за писма със здраво хромирано острие и инкрустирана дръжка от оникс. Продавачката го сложи в кутия за подарък, без да се попита. Очевидно и през ум не й минаваше, че някой може да купи такъв предмет за себе си.

И в известен смисъл Келър не го купуваше за себе си. Купи го за Алвин Търноуър и сега беше време да го достави.

Така се казваше обектът, Алвин Търноуър. Келър беше видял снимка на едър мъж със светлокестенява коса, който очевидно прекарва доста време на открито. Освен снимката клиентът беше предоставил адрес на „Екситър стрийт“ и комплект ключове — един за входната врата и един за апартамента на втория етаж, където Търноуър и приятелката му щяха да си играят на „слава богу, че е сряда“.

Търноуър обикновено пристигал към два часа, така му каза Дот, и в един и половина Келър вече беше заел позиция във вход от отсрещната страна на улицата. В Бостън беше малко по-студено, а

вятърът — малко по-силен, но дъждът не се различаваше особено от нюйоркския. Шлиферът на Келър беше непромокаем и чадърът му още не се беше обърнал наопаки, но въпреки всичко той не успя да остане сто процента сух. Нямаше и шанс да успее при дъжд, който валеше в стил „бог хвърля странично“.

Може би това беше опасността. Във фатален ден стоиш под дъжда в Бостън и измръзваш до смърт.

Той стоически издържа и малко преди два наблизко спря такси, от което слезе мъж, облечен достатъчно анонимно — с палто и шапка, които не бяха зелени. Пулсът на Келър се ускори. Можеше да е Търноуър, а можеше и да е всеки. Мъжът изгледа продължително сградата, която Келър наблюдаваше, но после се обърна и тръгна надолу по улицата. Когато мина две къщи по-нататък, Келър спря да го следи, оттегли се в сенките и зачака Търноуър.

Който се появи навреме. Точно в два според часовника на Келър. Лесно го позна, когато слезе от таксито, защото не носеше шапка. Гъстата кестенява коса беше идеален отличителен белег, който се разпознаваше от пръв поглед.

Да го направи ли сега?

Имаше възможност. Само защото разполагаше с ключове, не означаваше, че трябва да ги използва. Можеше да се спусне през улицата и да настигне Търноуър, преди той да отвори входната врата. Да го оправи на място, да го избути в коридора на входа, където никой нямаше да го види, а самият той да изчезне за секунди.

Така нямаше да му се наложи да се притеснява за любовницата. Но можеше да има очевидци — случайни минувачи по улицата или някой потиснат гражданин, който зяпа дъжда през прозореца. А и щеше да се набие на очи, докато тича през улицата в зелен шлифер. Да не говорим, че ножът за писма още си беше в кутията и следователно трябваше да си служи с голи ръце.

Докато Келър претегляше всички тези съображения, моментът отмина и Търноуър влезе в блока.

Още по-добре. Ако едно чукане щеше да коства на Търноуър живота, нека поне да има шанс да му се наслади. Така беше за предпочитане, отколкото да бърза и да претупа работата. Търноуър можеше да се порадва на още трийсет-четирийсет минути живот, а Келър — да се махне от проклетия дъжд и да изпие едно кафе.

В кафенето Келър се почувства като един от самотниците от плаката на Едуард Хопър. Сети се, че цял ден не е слагал нищо в устата си. Някак си пропусна закуската, което бе необичайно за него.

Е, денят криеше висок риск, нали така? Пневмония, глад — много опасности го грозяха.

Яденето трябваше да почака. Сега нямаше време, а и не обичаше да работи с пълен стомах. Това те прави муден, забавя реакциите ти, замъглява преценката ти. По-добре да изчака и да хапне както трябва, след като приключи.

Докато кафето му изстиваше, отиде в тоалетната и извади ножа за писма от кутията. Изхвърли опаковката, а самия нож пъхна в джоба на самото си, където можеше да бръкне бързо. Острието беше заоблено и не ставаше за рязане, но пък имаше хубав остър връх. Дали обаче беше достатъчно остър да проникне през няколко ката дрехи? Добре че не беше действал импулсивно. По-добре да изчака Търноуър да се освободи от палтото, самото и ризата си и тогава ножът за писма щеше да се справи без проблем.

Келър си допи кафето, облече зеления шлифер, взе си чадъра и се върна да си свърши работата.

Нищо работа наистина.

Отключи без никакви трудности. В коридора на блока и по стълбището не налетя на никого. Ослуша се пред вратата на апартамента на втория етаж, чу музика и течаща вода и влезе.

Остави чадъра, съблече шлифера, изхлузи си обувките и тихо се промъкна през всекидневната и по коридора към вратата на спалнята, откъдето долиташе музиката. Завари жената — слаба, тъмна блондинка, да седи с кръстосани крака на ръба на неоправеното легло и да пуши цигара.

Тя изглеждаше ужасно уязвима и Келър искрено се надяваше да не му се наложи да я нарани. Ако успееше да спипа Търноуър насаме и да го ликвидира, без тя да го види, можеше да я остави жива. Ако го видеше обаче, всички шансове отпадаха.

Душът спря и след миг вратата на банята се отвори. Появи се мъж с тъмнозелена кърпа през кръста. Той беше напълно плешив и Келър се учуди как, по дяволите, е успял да се набута в грешен апартамент. Но осъзна, че в крайна сметка това е Търноуър. Просто си беше свалил косата, преди да влезе под душа.

Търноуър отиде до леглото и направи гримаса, след което взе цигарата от момичето и я изгаси в пепелника.

— Моля се на Бог да ги откажеш — каза той.

— А аз се моля да спреш да се молиш да ги откажа — отвърна тя. — Пробвала съм. Не мога да спра, ясно? Не всеки има твоята проклета воля.

— Има дъвки.

— Започнах да пуша, за да се отърва от навика да дъвча дъвка. Мразя да гледам как възрастни жени преживят като стадо крави.

— Има и лепенки. Защо не си сложиш лепенка?

— Това ми беше последната цигара.

— Знаеш, че си го казвала и преди, и колкото и да ми се иска да вярвам...

— Не, глупако — сопна се тя. — Беше последната цигара, която имам в себе си, а не последната в живота ми. Щом трябваше да се правиш на строгия татко и да ми вземеш цигарата, трябваше ли да е последната?

— Можеш да си купиш още.

— Не думай. Адски си прав, че мога да си купя още.

— Отиди да си вземеш душ — каза Търноуър.

— Не искам да си взимам душ.

— Ще се освежиш и ще се почувстваш по-добре.

— Имаш предвид, че ще се освежа и ти ще се почувстваш по-добре. Освен това ти току-що си взе душ и излезе сърдит като мечка с ранен крак. Да върви по дяволите душът.

— Вземи си.

— Защо? Какво има, смърдя ли? Или просто искаш да ме изкараш от стаята, за да можеш да се обадиш по телефона?

— Мейвис, за бога...

— Можеш да се обадиш на някоя, което не пуши, не се поти и...

— Мейвис...

— О, я върви по дяволите — тросна се Мейвис. — Ще си взема душ. А ти си сложи косата, става ли? Изглеждаш като тъпа билиардна топка.

Душът течеше, а Търноуър стоеше надвесен над огледалцето ѝ за гримиране и си нагласяше перуката. В този момент Келър сложи ръка върху устата му, заби ножа за писма в гърба му, ловко го пъкна между две ребра и го вкара право в сърцето. Едрият мъж нямаше време да се съпротивлява — докато разбере какво се случва, то вече се беше случило. Тялото му потръпна веднъж, после се отпусна и Келър го пусна на пода.

Душът още течеше. Келър можеше да се измъкне от апартамента, преди жената да излезе от банята. Но веднага щом се върнеше в стаята, тя щеше да види Търноуър и моментално щеше да разбере, че е мъртъв. Щеше да вдигне шум до небесата и да се обади на 911, а кому беше нужно това?

А и по време на спора с любовника ѝ цялото съжаление на Келър към нея се изпари. Той беше откликнал на уязвимостта и крехкостта ѝ, които според него се дължаха на прозрачната ѝ кожа. А в

действителност жената бе хленчеща, заядлива, мрънкаща проклетница, хрепка колкото войнишки ботуш.

Така че когато излезе от банята, той я сграбчи в гръб и ѝ счупи врата. Остави я на място, точно както бе оставил Търноуър на пода в спалнята. Можеше да се опита да нагласи всичко да изглежда така, сякаш тя го е промушила и после е паднала и си е счупила врата, но при положение че това нямаше да заблуди абсолютно никого, защо да си прави труда? Клиентът просто искаше обекта мъртъв и Келър бе изпълнил желанието му.

Беше жалко за момичето, но не чак толкова много. Тя далеч не беше Майка Тереза. Още повече че човек не може да позволява на чувствата да му влияят. При всички положения идеята беше лоша, особено в ден с висок риск.

В Бостън имаше хубави ресторанти и Келър си помисли да отиде в „Лок-Обер“, да речем, и да се поглези подобаващо. Но времето не беше никак подходящо. Вече минаваше три и беше прекалено късно за обяд и твърде рано за вечеря. Ако отидеше в някой приличен ресторант, щяха просто да се опулят насреща му.

Можеше да убие два-три часа. Не си беше взел каталога, така че нямаше смисъл да обикаля филателните магазини, но можеше да изгледа някой филм или да посети музей. Едва ли беше толкова трудно да намери начин да прекара един следобед, особено в град като Бостън.

Ако времето беше по-читава, с удоволствие щеше да обиколи Бек Бей и Бийкън Хил. Бостън беше хубав град за разходки — не колкото Ню Йорк, но превъзхождаше повечето градове. В този порой обаче ходенето пеша не беше никакво удоволствие, а беше трудно да хванеш такси.

Келър се върна на „Нюбъри стрийт“ и вървя, докато намери сносно кафене. В никакъв случай не можеше да се мери с „Лок-Обер“, но щяха да го обслужат веднага, а той беше твърде гладен да чака.

Сервитьорката го попита какъв е проблемът.
— Шлиферът ми — отговори Келър.

— Какво е станало с шлифера ви?

— Ами, това е проблемът. Оставих го на онази закачалка и сега го няма.

— Сигурен ли сте, че го няма?

— Абсолютно.

— Защото шлиферите често си приличат и там има няколко...

— Моят е зелен.

— Тревистозелен? Или по-скоро маслиненозелен?

Какво значение имаше? На закачалката висяха три шлифера, всичките в нюанси на бежовото, и нито един не приличаше на неговия.

— Продавачът го нарече маслинено, но си беше нормално зелено. И не е там.

— Сигурен ли сте, че сте дошли с него?

Келър посочи към прозореца.

— Цял ден е така. Що за идиот ще излезе без връхна дреха?

— Може да сте го оставили на друго място.

Възможно ли беше? Беше свалил шлифера във всекидневната на „Екситър стрийт“. Дали не го беше оставил там?

Не, изключено. Помнеше, че го облече, помнеше, че разтвори чадъра си, когато излезе на улицата, помнеше, че остави и шлифера, и чадъра на закачалката, преди да седне в сепарето и да посегне към менюто. Къде беше чадърът между другото? И той беше изчезнал.

— Не съм го оставял на друго място — твърдо отвърна той. — Когато влязох, бях с шлифер и го закачих там, а сега го няма. Нито пък чадърът ми.

— Сигурно някой го е взел погрешка.

— Как така? Той е зелен.

— Може да е далтонист — предположи тя. — Или пък да има зелен шлифер и да е забравил, че днес е облякъл кафявия. Затова е взел вашия погрешка. Щом го върне...

— Няма да го върне. Някой ми е откраднал шлифера.

— Защо му е да го краде?

— Вероятно защото си няма свой — търпеливо обясни Келър, — а навън вали проливен дъжд и не е искал да се намокри. Трите шлифера на стената са на трима други клиенти. Аз нямам намерение да открадна шлифера на някой от тях, а човекът, който е откраднал моя, няма да го върне. Какво трябва да направя при това положение?

— Ние не носим отговорност — отвърна тя и посочи надписа, който потвърждаваше думите ѝ.

Келър не беше убеден, че надписът е достатъчен, за да се отърве ресторантът от отговорност, но това нямаше значение. Нямаше да ги съди.

— Ако искате, ще се обадя на полицията, за да се оплачете...

— Просто искам да се махна оттук. Трябва ми такси, но докато чакам да мине свободно, може да се удавя.

Тя се оживи при възможността най-после да предложи нещо.

— Виждате ли хотела отсреща? Под навеса ще сте на сухо. Освен това там непрекъснато спират таксите. И знаете ли какво? Обзалагам се, че при Анджела на касата ще има чадър, който можете да вземете. Хората постоянно ги забравят там и ако не вали, даже не си и помислят да се върнат за тях.

Касиерката го снабди с черен сгъваем чадър — малко нестабилен, но поне щеше да свърши работа.

— Помня шлифера — каза тя. — Зелен. Видях го да влиза и после да излиза, но изобщо не разбрах, че е влязъл един човек, а е излязъл друг. На това му се вика отличителна дреха. Мислите ли, че ще можете да си намерите друг такъв?

— Няма да е лесно — отговори той.

— Не искаше да изпълниш тази поръчка и не разбрах защо — каза Дот. — Изглеждаше като разходка в парка и се оказа точно това.

— Разходка в дъжда. Откраднаха ми шлифера.

— И чадъра. Е, Келър, дори в порядъчен град като Бостън има безскрупулни типове. Можеш да си купиш нов.

— Преди всичко изобщо не биваше да купувам този.

— Каза, че е бил зелен.

— Твърде зелен.

— Какво си правил, чакал си да узрее?

— Вече друг да му мисли. Следващият ще бъде бежов.

— С бежовото не можеш да сбъркаш. Не много светло обаче, защото иначе всичко ще си личи. Съветвам те да е по-скоро пясъчно.

— Както и да е. — Той погледна към телевизора. — Чудя се какво обсъждат.

— Предполагам, че не е толкова интересно колкото шлиферите. Мога да включа звука, но според мен е по-добре да си останем в неведение.

— Вероятно си права. Чудя се дали е било това. Имам предвид изчезването на шлифера.

— Чудиш се дали е било какво?

— Това, което почувствах.

— Ти имаше предчувствие за Бостън, нали? Не ставаше въпрос за аукцион на марки. Не искаше да поемеш поръчката.

— Но я поех, нали?

— Но не искаше. Разкажи ми повече за това чувство, Келър.

— Не беше само чувство.

Не беше готов да й сподели за хороскопа. Представяше си как ще реагира и не искаше да го чуе.

— И друг път си имал предчувствие. В Луисвил.

— Това беше малко по-различно.

— И двата пъти всичко мина чудесно.

— Вярно е.

— Тогава според теб откъде идват тези чувства? Някаква идея?

— Никаква. Във всеки случай този път чувството не беше толкова силно. И поех работата и я свърших.

— И мина като по вода.

— Горедолу.

— Горедолу?

— Използвах нож за писма.

— За какво? Съжалявам, глупав въпрос. Какво направи, задигна го от бюрото му?

— Купих го по пътя.

— В Бостън?

— Не исках да го прекарвам през детектора за метал. Купих го в Бостън и го взех със себе си, когато свърших работата.

— Естествено. И си го захвърлил в някой контейнер или канал. Или не си? Иначе нямаше да повдигаш въпроса. О, боже, Келър! Бил е в джоба на шлифера?

— Заедно с ключовете.

— Какви ключове? О, по дяволите, ключовете за апартамента. Разнасял си в джоба на шлифера си връзка ключове и оръжие, с което е

извършено убийство?

— Щяха да заминат в някой канал, преди да отида на летището, но първо исках да хапна нещо и малко след това разбрах, че шлифера ми го няма.

— И крадецът се е сдобил с нещо повече от шлифер.

— И чадър.

— Защо не забравиш за чадъра? Освен шлифера е взел ключовете и ножа за писма. Нали на ключовете няма табелка с адреса?

— Само два ключа на обикновена телена халка.

— И надявам се, че не си поръчал да гравират инициалите ти на ножа за писма?

— Не, освен това го изчистих. Но все пак.

— Нищо не води към теб.

— Така е.

— Но все пак.

— Точно това казах. „Но все пак.“

Като се върна в града, Келър си купи бостънски вестници. И двата отразяваха подробно убийството. Оказа се, че Алвин Търноуър е бил виден бизнесмен, свързан с местни политици, и както намекваха вестниците, с елементи със съмнителна репутация. Фактът, че е станал жертва на насилствена смърт в любовно гнездо в Бек Бей заедно с блондинка, за която не е бил женен, не омаловажаваше новината за смъртта му.

И двата вестника посочваха, че полицията работи по различни версии. Четейки между редовете, Келър заключи, че ченгетата нямат никаква следа. Можеше да предполагат, че някой е поръчал убийството на Търноуър, както и да успеят да разберат кой е той, но нямаше да стигнат доникъде. Нямаше очевидци и липсваха веществени доказателства.

Той едва не пропусна другото убийство.

„Глоуб“ не го отразяваше. Но на последната страница на „Хералд“ имаше кратка статия за труп на мъж, открит в Бостън Комън. Беше прострелян два пъти в главата с малокалибрено оръжие.

Келър си представи как горкият негодник лежи по лице върху тревата и дъждът неумолимо се сипе върху него. Можеше да си

представи и шлифера на мъртвеца. „Хералд“ не споменаваше нищо за шлифера, но това нямаше значение. Келър можеше да си представи и него.

Той се прибра вкъщи и проведе няколко телефонни разговора. На следващата сутрин излезе рано, купи „Глоуб“ и „Хералд“ и ги изчете на закуска. После проведе още един телефонен разговор и хвана влака.

13

— Казвал се е Луис Мино — съобщи той на Дот. — Не е носел документи за самоличност, но полицията разполагала с отпечатъците му. Арестуван е десетина пъти по най-различни обвинения — от дребни кражби до подправяне на чекове.

— Чудех се що за човек ще открадне нечий шлифер. Дребен мошеник, ето какъв.

— Някой му е пуснал два куршума в главата с пистолет двацет и втори калибър.

— Математически погледнато, това е същото като един с четирийсет и четвърти.

— Било е достатъчно. Предполагам, че е бил със заглушител, но не мога да кажа със сигурност. Мино вървял през парка и убиецът изчакал да няма никакви хора наоколо, което изобщо не е било трудно предвид лошото време. Приближил се, гръмнал го и си заминал.

— Сигурно е бил член на група за саморазправа с престъпници — каза Дот. — Щом види някой да краде шлифер, му отмъщава. Чарлс Бронсън може да играе тази роля във филма.

— Какво знаеш за клиента ни, Дот?

— Не мога да повярвам, че го казваш точно ти. Просто не мога.

— Явно някой е наблюдавал блока на „Екситър стрийт“. Всъщност...

— Какво?

— Докато чаках, едно такси спря и остави мъж пред сградата. Помислих си, че е той... Как му беше името? Търноуър. Не че имаше някаква прилика, но беше в гръб. Мъжът огледа блока през улицата, но после отмина. Може да е продължил само малко по-нататък и да е изчакал.

— И да те е видял да влизаш и излизаш.

— Облечен в зеления си шлифер. После ме е проследил до заведението, където обядвах, и се е лепнал за мен, когато съм излязъл, само дето този път не съм бил аз.

— Бил е Луис Мино.

— С моя шлифер. Дъждът валеше като из ведро и онзи не е видял добре лицето. Но е видял шлифера. Закачил се е за него. Мино е отишъл в парка, стрелецът го е проследил, издебнал е подходящия момент и...

— Бум-бум.

— Или пук-пук, ако е използвал заглушител.

— Кой знаеше, че ще ходиш на „Екситър стрийт“? Отговор: клиентът. Но още не мога да повярвам.

— Ченгетата вярват.

— Как така?

— Вече знаем какъв цвят е бил шлиферът на Мино. Искаш ли да познаеш какво са открили в джобовете?

— Ключовете и ножа.

— Ножа за писма.

— Както и да е. Бях забравила за тях. Ченгетата са направили връзката?

— Как могат да я пропуснат? Един мъж е намушкан, а друг е намерен мъртъв на по-малко от миля с нож за писма в джоба. Открили са и следи от кръв по него.

— Мислех, че си го избърсал.

— Избърсах го, но не съм го прекарал през автомивка. Открили са следи. Вероятно не достатъчно, за да се направи ДНК тест, но могат да определят кръвната група и тя ще се окаже същата като на Търноуър.

— И ножът за писма пасва на раната.

— Точно така. И ключовете пасват на ключалките.

Тя кимна бавно.

— Не е трудно да се навържат нещата. Мино е минал в по-висока категория и е приел мокра поръчка, видял е сметката на Търноуър на „Екситър стрийт“ и е отишъл на среща в Бостън Комън, за да си получи парите. И вместо това го застрелват, бум-бум или пук-пук, защото мъртвите не говорят.

— Така си го представят.

— Но ние знаем как стоят нещата, нали така, Келър? Мино е казал „Защо не?“ на погрешния шлифер и си е спечелил куршум в главата погрешка. От някой, който работи за клиента ни.

— Преди малко каза, че не можеш да повярваш.

— Какъв избор имам, Келър? Трябва да повярвам, независимо дали искам.

— Не е задължително.

— О?

— Тази нощ почти не съм мигнал. Премислях всичко. Помниш ли Луисвил?

— Дали си спомням Луисвил? Мога ли да го забравя? Миризмата на трева, вкусът на ментов джулеп в ледена чаша. Пълните трибуни на „Чърчил Даунс“, тропотът на конете по пистата. Келър, никога не съм била в Луисвил, така че какво има да си спомням?

— Знаеш какво имам предвид.

— Пътуването ти дотам, другия случай, в който имаше лошо предчувствие. Един съпруг проследил невярната си жена до мотела ти и я убил заедно с гаджето ѝ в предишната ти стая.

— Заковал ги е с по два куршума в главата с двацет и втори калибър.

— Мили боже! Но нали арестуваха съпруга?

— Не го е направил той.

— Сигурен ли си?

— Ченгетата са сигурни. Алибито му е издържало.

— Харесали ли са си някой друг?

— Не мисля, че си дават зор, защото още си харесват съпруга. Смятат, че го е нагласил, макар да няма вид на човек, способен да нагласи каквото и да било. Но мислят, че е наел някой да проследи жена му и да я убие във вихъра на страстта. Защото със сигурност изглежда като професионално убийство.

— Два в главата, мда.

— Звучи ли ти познато?

— И още как. Изчакай малко, става ли? И спри това проклето нещо, не мога да си чуя мислите.

Както обикновено тя беше изключила звука на телевизора, но Келър знаеше какво има предвид. Той натисна копчето и екранът изгасна.

След дълга пауза Дот каза:

— Не е бил нито клиентът в Луисвил, нито този в Бостън. Някой ти е вдигнал мерника.

— Само така звучи правдоподобно.

— Само така виждам нещата аз, Келър. Не може да е отмъстителен ангел, който трябва да въздаде справедливост за Търноуър или за мъжа в Луисвил...

— Хършхорн.

— Все тая. В Бостън е наблюдавал мястото, изчакал е да свършиш работата и после е действал. Не му е пукало дали Търноуър е убит, искал е само да ти пусне куршума.

— А в Луисвил...

— В Луисвил сигурно е наблюдавал къщата на Хършхорн. След като си оправил мъжа в гаража, те е проследил до мотела и...

— И?

— Не се връзва, нали? Не може да те е проследил до стаята, която си освободил дванайсет часа по-рано.

— Продължавай, Дот.

— Щеше да е по-лесно, ако имах карта и фенерче. Тук съм на тъмно. Щом е отишъл в погрешната стая, тоест предишната, значи вече е знаел къде си отседнал. Разбрал е за стаята, преди да очистиш Хършхорн.

— Бинго!

— *Определено* не е клиентът, защото откъде ще знае къде си отседнал? Даже не е знаел кой си. Келър, тук вече се блъскам в мебелите. Ще ми помогнеш ли да изляза?

— Помниш ли пияницата?

— Който търсел приятеля си? Как се казваше той?

— Какво значение има?

— Никакво. Забрави.

— Името беше Ралф, ако изобщо има значение, но...

— Няма значение, защото той не е съществувал, нали така? Имам предвид Ралф. Очевидно пияният е съществувал, само че в действителност не е бил пиян.

— Вероятно не е бил.

— Знаел е къде си отседнал. Как е разбрал? Не си се обаждал по телефона от стаята, нали?

— Не мисля. Ако съм ползвал телефона в стаята, то е било след като той почука на вратата ми.

— И не си се регистрирал в мотела с истинското си име?

— Естествено, че не.

— Значи се е залепил за теб на летището. Или е сложил устройство за проследяване на колата, но тя е осигурена от клиента, а вече установихме, че не го е направил той. Някой друг е знаел, че пристигащ, или те е проследил от Ню Йорк... Боже господи! Възможно ли е?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Мисля, че знам кой е бил.

— Кой, за бога?

— Върни се за малко в Луисвил. Слязох от самолета и там ме чакаше един мъж.

— Както беше уговорено.

— Както беше уговорено. Имаше и друг тип с табелка, която не можех да разчета. Приближих се до него и почти му се напъхах в лицето, докато се мъчех да разчета надписа.

— Това ли е човекът?

— Така мисля.

— Защото не може да пише?

— Защото не чакаше никого, ако не броиш мен. Виж, Дот, трябва да е човек, който не знае кой съм.

— И какво прави, убива хора напосоки?

— Знае какво правя, но няма представа кой съм. Ако ми знаеше името и адреса, нямаше да му се налага да ме следва по петите из цялата страна. Защо ме дебне, когато работя и съм нащрек? Какво правя между поръчките? Гледам филми, разхождам се, излизам да хапна.

— Може да търси предизвикателство.

— Не — отсеке той. — Не мисля. Смятам, че е познавал човека, който ме посрещна, познавал го е по физиономия и е знаел, че той отива на летището да вземе убиеца, който не е от града. Затова си е направил собствен надпис, такъв, който няма да се връзва с никой пътник, и е зачакал. И после се появих аз и се погрижих да ме огледа отблизо.

— След това си отишъл при правилния човек и това е потвърдило самоличността ти.

— Проследил ни е до колата, която беше оставена на паркинга за продължителен престой. И когато съм потеглил, е тръгнал подире ми.

— Право до мотела.

— По пътя спрях да хапна и прегледах картата, но веднага след това намерих мотел. Изобщо не е било трудно да ме проследи. Не се озъртах за опашка. Нямах причина да го правя.

— И е дошъл да почука на вратата ти. Представи си, че беше отворил. Тогава какво? Бум-бум?

— Не мисля.

— Защо не? Щеше да е лесно, нали?

— Щеше да е лесно във всеки един момент през следващите два дена. Но е изчакал да приключа с Хършхорн. И в Бостън изчака да очисти Търноуър.

— Що за човек е? Учтив? Оставя другия да мине пръв?

— Очевидно.

— Истински джентълмен — каза тя. — Келър, опитвам се да схвана. Дошъл е да търси Ралф, за да се увери, че си в тази стая. После, след като се е убедил, че си там, си е стоял кротко и е чакал.

— Вероятно ме е следил.

— Докато си купувал марки и си карал по моста към Индиана. Това ли е от другата страна на реката? Индиана?

— Точно така.

— След това си приключил с Хършхорн и той е бил достатъчно близо, за да го узнае. И после какво? Проследил те е обратно до мотела?

— Не се е налагало да ме следи отблизо. Знаел е къде отивам.

— Значи двамата сте отишли дотам и ти си се прибрал в новата си стая, а той е отишъл в предишната.

— Паркирах отзад, близо до предишната стая — припомни си той. — Противно на навика си. Видял е колата и се е уверил, че съм се прибрал. После е изчакал да си легна и е пристъпил към действие.

— Имал е ключ?

— Или е разполагал с достатъчно инструменти, за да се справи с ключалка на мотелска стая. Което изобщо не е трудно.

— Влиза и вижда две глави на възглавницата. Сигурно е решил, че ти е излязъл късметът.

— Предполагам.

— Тъмно е и не забелязва, че никоя от главите не е твоята. Не светва ли лампата след това? Човек би си помислил, че ще иска да се порадва на изпълнението си.

— Може би.

— Но не непременно?

— Защо да си прави труда, ако е сигурен, че е заковал и двамата? Но ако все пак е светнал лампата, тогава какво?

— Келър, той те следи през цялото време, значи трябва да знае как изглеждаш.

— Възможно е мъжът, когото е прострелял, да е приличал малко на мен, особено с лице във възглавницата и с два куршума в главата. Но да речем, че е осъзнал грешката си. Какво може да направи? Да тръгне от врата на врата да ме търси?

— Не може да го направи.

— По всяка вероятност е решил, че съм зарязал колата, някой ме е закарал до летището и съм си заминал. Така или иначе ме е изпуснал. Но според мен не е светвал лампата и не е разбрал, че е оплескал нещата, докато не е прочел за това на следващия ден във вестника.

— Опитвам се да схвана, но не е лесно. Искаш ли малко студен чай?

— Може, но не ставай. Аз ще го донеса.

— Не, движението ми помага да мисля. Какво направи след Луисвил?

— Прибрах се у дома и си заживях постарому.

— Имам предвид в работата. После изникна поръчката в Ню Йорк, за която аз имах лошо предчувствие, тъй като трябваше да я откажа. Къде е бил нашият приятел, докато си се занимавал с нея?

— Нямам представа.

— Ако беше засякъл дирите ти в града, в крайна сметка щеше да научи името и адреса ти. Но нищо подобно не се случи. Келър, какво според теб го кара да се задейства? Какво му служи като сигнална лампа?

— Сигурно научава, че са наели убиец и скоро ще последва удар.

— И тръгва, знаейки кой е обектът, но не и убиецът.

— Явно.

— И наблюдава обекта или засича убиеца, когато пристигне в града, както е станало с теб в Луисвил. Сигурно не е надушил

поръчката за онзи художник в Ню Йорк.

— Сигурно.

— Или пък я е надушил, но не е могъл да те засече. Никой не те е посрещнал, никой не ти е посочил жертвата, онзи художник. Как се казваше той между другото?

— Низуондър.

— Бил си на откриването на изложбата му.

— Заедно с половината авантаджии от Долен Манхатън.

— Ако е наблюдавал Низуондър в очакване някой да го убие, значи още си чака, защото вместо това ти пречука клиента. Какво следваше?

— Тампа.

— Тампа. Нещо с бийч.

— Индиан Рокс Бийч.

— Отиде и се върна на същия ден. Дори да е бил готов да действа, всичко приключи още преди да е успял да те вземе на мушка. Следва Бостън и така стигаме до днес, освен ако не пропускам нещо.

— Мисля, че това е всичко.

— Видял си го в Бостън, нали така каза? Слязъл е от таксито и е погледнал блока на Търноуър?

— Не беше блокът на Търноуър. Мисля, че беше на момичето.

— Радвам се, че ми изясни тази подробност. Важното е, че си го видял, нали?

— Видях някого. Може да е бил той, а може и да не е.

— Това е въпросът. Виждал ли си този човек и преди?

— Не знам.

— Приличаше ли на онзи в Луисвил, който се е навъртал с табела?

— Когато го видях да слиза от таксито, предположих, че е Търноуър. Какво видях? Мъж с шапка и палто, навлечен да не се намокри. И беше в гръб. Изобщо не видях лицето.

— Значи може да е същият тип, а може и да не е.

— Много ни помага, а?

— Да се върнем в Луисвил. Тогава добре ли го видях?

— Дали съм го погледнал? Да. Мога ли да го опиша сега? Не, не мисля. Видях по-добре надписа, който държеше.

— Това не ни помага особено, Келър. Надали още го носи.

— Беше облечен в кожено яке, но и това не помага. На ръст беше горе-долу колкото мен, нито млад, нито стар. Нито дебел, нито слаб. Нищо, което да запомниш от пръв поглед.

— Все едно описваш себе си, Келър.

— Е, не бях аз.

— Не си бил, иначе щеше да помниш. Какво е намислил? Да ти кажа, изобщо не ми прилича на Батман, особено като се има предвид как стои настрана и те оставя да изпълниш поръчката, преди да пристъпи към действие. Ако беше защитник на истината, справедливостта и американските ценности, нямаше ли да се опита да предотврати замисленото?

— Така би си помислил човек.

— Тогава защо чака? В Бостън може да не е имал голям избор. Вероятно не е могъл да те идентифицира, докато не си излязъл от блока. Но в Луисвил е разполагал с достатъчно време. Какво е чакал?

— Може да се е съобразявал с някого.

— С кого, за бога? Със сигурност не с Хършхорн. С теб? Искал е да се насладиш на триумфа си, преди да те изхвърли зад борда? Не ми се вярва. Тогава кой остава? — Очите ѝ се ококориха. — Боже! Съобразявал се е с клиента.

— Не знам кой друг остава.

— Но защо му пука за него? Чакай малко. Започва да ми просветва. Не иска да прецака клиента, затова изчаква убиеца да направи удара, преди да предприеме ход срещу него. Но какво го е грижа за клиента?

— Той е в бизнеса.

— Кое то, предполагам, трябваше да стане ясно още в началото. Искам да кажа, виж му почерка. Два в главата с двайсет и втори. Това не ти е каубойска стрелба. Той е професионалист, който си подписва работите.

— Но какво има против мен? — Келър се изправи на крака. — Не може да е лично. Даже не знае кой съм. Дали се опитва да ме накара да се присъединя към синдиката? Аз даже не знаех, че има такъв, но ще си плащам членския внос като всички останали.

— Може да си заслужава, дори и само заради груповата медицинска застраховка. Келър, може би си прекалено егоцентричен.

— Иска да ме убие, защото съм прекалено егоцентричен?
— Може изобщо да не е свързано с теб.
— Всъщност няма как да е свързано с мен, нали? Защото той разбира за поръчката и чака убиеца да се появи. И какъв е изводът? Той е в бизнеса и се опитва да убие другите момчета от бранша? Възможно ли е, Дот? Нямах ли да чуем нещо?
— Помниш ли работата в Ню Йорк?
— Естествено, че я помня. Току-що говорихме за нея.
— Помниш ли, че се обадох на човека, на когото по принцип звъня за поръчки в града?
— Телефонът му бил изключен.
— Точно така.
— И по-късно ти разбра, че...
— Не спирай, Келър. Довърши си мисълта.
— Че е мъртъв. Не беше ли умрял в леглото?
— Както и симпатичната двойка в Луисвил, помниш ли?
— Но аз си мислех, че е било нещо със сърцето.
— Сърцето му спряло, също както и техните. Умираш и сърцето ти спира. Така стават нещата.
— Мислиш, че е бил убит?
— Не можем да изключим тази възможност. Дори случаят да е вписан като естествена смърт... Колко от твоите изпълнения през годините са влезли в архивите като естествена смърт?
— Доста.
— И сърцата на всички тези хора са спрели.
— Значи смяташ, че твоят човек е бил някъде по работа, другият тип го е изчакал да приключи, проследил го е до къщи и...
— И се е погрижил сърцето му да спре.
— Защо?
— Защо някой би направил подобно нещо? Това ли питаш?
— Аха, защото не схващам.
— Ти правиш същото, затова аз ще ти задам същия въпрос. Защо го правиш?
Той се замисли.
— Андрия ми каза, че това е кармата ми, но не съм сигурен, че разбирам какво означава това. Може да е предназначено от звездите, знам ли? Може палецът да има нещо общо, а може би...

— Келър, престани.

— Какво има?

— Не ми философствай. Не питам какво прави добро момче като теб в този бизнес. Казвам: ето те теб, правиш каквото правиш, появява се работа и ти я поемаш. Защо я поемаш?

— Какво искаш да кажеш, Дот? Защо я поемам? С това се занимавам.

— И защо го правиш? Какво ти дава?

— Какво ми дава? Е, много добре знаеш.

— Достави ми удоволствието да го кажеш.

— Ами, пари. Плащат ми.

— Бинго!

— Това ли искаше да кажа? Че ми плащат за нея? Мислех, че се разбира от само себе си. Е, какъв е смисълът? Човекът, който се опитва да ме убие, го прави, защото някой му плаща?

— Не, прави го заради парите.

— Какви пари?

— Това е инвестиция. Дългосрочна. Защо „Кока-Кола“ преследва „Пепси“? Той отстранява конкуренцията.

Звучеше налудничаво.

— Може да е налудничаво — призна Дот. — Може би той е луд. Откога здравият разум е част от длъжностната ви характеристика? Но по логиката на доларите и центовете всъщност изглежда доста разумно. Ако очистиш останалите в твоя занаят, ще има повече работа за теб. Или ще се увеличи броят на поръчките ти, или ще ти се покачи цената, но и в двата случая ще прибиращ повече пари.

— Но кой разсъждава така? През всичките години, откакто се занимавам с тази работа, единственото, което правя, е да идвам тук, когато получа обаждане, и после да отида там, където ме изпратят. Старецът ми казваше къде да отида и какво да направя, аз го изпълнявах и после ми плащаха. Не съм се опитвал да измисля начин да получавам повече пари. Не ми се налагаше, винаги съм имал повече пари, отколкото ми трябват.

— Ти никога не си търсел работа.

— Естествено, че не съм.

— Чакаш я да дойде при теб.

— И винаги идва.

— Аха. Помниш ли, когато пуснах онази обява?

— В списанието. Не „Солджър ъф Форчън“, а другото. Как се казваше?

— „Мърсенари Таймс“.

— Благодарение на нея получихме една поръчка — спомни си той. — И трябваше да се крием от стареца, а после клиентът се опита да ни прекара.

— И това не му донесе нищо добро. Но въпросът е, че търсехме работа.

— Извънредни обстоятелства. Старецът беше изпаднал в странно настроение и отказваше всякакви поръчки.

— Знам.

— А имаше много работа. Просто не я получавахме.

— Така е, Келър. Само давах пример.

— О.

— Помниш ли, когато се обадиха за работата в Бостън? Клиентът каза, че аз съм първата, на която се обажда, но не му повярвах.

— Защото не обичал да работи с жени. Май това ми каза ти.

— Мисля, че преди да се свърже с мен, е пробвал тук-там. Според мен става все по-трудно да намериш момчета от твоя занаят. Не смятам, че е заради драстично подобряване на моралния климат в Америка. Струва ми се, че този тип обикаля страната и избива убийците, и според мен стратегията му действа. Колегите ти намаляват.

— И така има повече работа за него.

— Повече работа и повече пари.

— Дот, защо му е притрябвало да го прави? Има достатъчно работа.

— По-малко е отколкото преди пет години.

— Моята работа не е намаляла.

— Сигурно защото този тип разрежда редиците. Прави ти услуга, ако го погледнеш от този ъгъл.

— Не мисля. Дот, колко ли пари смята, че му трябва?

— За някои хора изразът „достатъчно пари“ е точно толкова безсмислен, колкото и надписът, който е държал той в Луисвил. Не съществува такова нещо като „достатъчно“.

— Какво ще прави с тях?

— Ще си купи нещо, което иначе не може да си позволи. Келър, ти наливаш много средства в колекцията си. Има ли марки, които не можеш да си позволиш?

— Шегуваш ли се? Има марки, и то немалко, които стигат до шестцифрени суми.

— И художникът, когото ти не уби. Низуондър. Купи ли си някоя от картините му?

— Не.

— Но се чудеше дали да не го направиш. Можеше да си купиш някоя, ако искаше, нали?

— Разбира се.

— Представи си, че искаше картина на Пикасо. Или Хопър.

— Добре. Схванах.

— Този тип е свиня. Колкото повече получава, толкова повече иска. Иска да е единственият наемен убиец, за да прибира всичките пари. По дяволите, какво значение има защо са му притрябвали? Не това е въпросът. Въпросът е какво ще правим.

Ако някой се опитва да те убие, правиш всичко възможно да го убиеш ти. Изглеждаше повече от ясно.

Но как? Келър постоянно убиваше хора, това му беше работата, но когато знаеш кои са и къде да ги намериш, е далеч по-лесно. Цялата операция е доста проста. Изисква се решителност и находчивост, съобразителността също помага, но все пак не е ядрена физика.

— Продължавам да мисля, че е мъжът от Луисвил — каза Келър, — но сигурно не е местен, а е лелял дотам като мен. Знаеш ли, може човекът, когото видях, да не е бил той. Може да е дал на някой мизерник десет кинта да държи табелата, докато той самият е стоял встрани и е наблюдавал.

— Трябва да има начин да го намерим.

— Как?

И двамата замълчаха, потънали в мисли. Накрая Дот попита:

— Как би го направил, Келър?

— Точно това не мога да измисля и...

— Не. Представи си, че си на негово място. Искаш да си „Майкрософт“ на убийците и да отстраниш конкуренцията. Как би го направил?

— О, схванах какво имаш предвид. Как изобщо ще разбере откъде да започна? Не познавам никой с моя занаят. В нашия бранш не се провеждат годишни конгреси.

— Това е добре, защото не бих искала да ви видя всичките накуп, нахлупили смешни шапки.

— И той не познава никого. Затова дебне на летищата. Но как разбира на кое летище да се навърта? Знаеш ли какво бих направил, Дот? Бих отказал поръчка.

— Как така?

— Обаждат се и питат дали мога да оправя еди-кой си в Омаха. Научавам каквото мога за поръчката и после измислям извинение защо не мога да я изпълня.

— Заради погребението на баба ти. Това винаги минава.

— Сблъсък на интереси, предишна уговорка, на кого му пука какво е? Казвам на клиента, че трябва да наеме някой друг, и после отивам в Омаха и виждам кой е заместникът ми.

— И чакаш да свърши работата, преди да го премахнеш. Защо чакаш?

— Така никой няма да разбере. Да предположим, че ме беше премахнал още на първия ден в Луисвил. Да кажем, че вместо да търси Ралф, просто дебне пред вратата ми и когато си подам носа навън, ми пуска два куршума в главата. Клиентът веднага ще разбере.

— А след като свършиш работата?

— Най-добре е да ме проследи до къщи.

— Което и е направил, но е отишъл в погрешната стая.

— Не. Да ме проследи до дома ми. Да ме проследи до Ню Йорк, да разбере кой съм и къде живея и да ме очисти спокойно, докато си живея живота.

— Докато гледаш филм. Докато редиш марки в албума си.

— Все едно. Така е постъпил с човека, който е умрял в леглото си. Проследил го е до къщи и е изчакал удобен момент.

— Но с теб не е можел да чака.

— Явно не, по една или друга причина. Но това е добре, защото иначе със сигурност щеше да ме оправи. Нямах да очаквам никаква заплаха. А ако се опита да ме докопа в Ню Йорк и убие не когото трябва, може да се върне на следващия ден и да пробва пак.

— Нещастният кучи син!

— Абсолютно вярно.

— А не че той няма достатъчно работа. Така, както го представи ти, излиза, че всеки път отказва поръчката.

— Така бих действал аз.

— Обзалагам се, че и той действа така. Жалък подлец. Е, допуснал е грешка. Сега е загазил.

— Загазил? Ние не знаем нищо за него, Дот. Нито кой е, нито къде живее, нито как изглежда. Как може да е загазил?

— Знаем, че го има — мрачно каза тя. — И това е достатъчно. Келър, прибирай се.

— Ъ?

— Прибери се и разпускай. Поиграй си с марките. В момента този тип не представлява опасност. Сигурно смята, че е пипнал когото

трябва, като е заковал Луис Мино. Но дори вече да се е светнал, че е сбъркал, няма представа къде да те търси. Така че си върви и си живея живота.

— И?

— И аз ще вдигна телефона и ще задам няколко въпроса, да видим какво мога да науча за този безпринципен кучи син.

— Не разбирам от къде на къде са решили да нарекат този коктейл студен чай „Лонг Айлънд“. Сигурно в него има пет вида алкохол, но дали изобщо има чай?

— Не питаш правилния човек.

— Няма чай — реши тя. — Дали е шега? Като: „Ето какъв чай пият в Лонг Айлънд“. Или е свързано със Сухия режим? Как мислиш?

— Не мога да кажа.

— И не те интересува, бас ловя. Е, ще кажа, че едно такова ми стига. Предпочитам да съм трезвена, докато пазарувам, а и в никакъв случай не искам да проспя „Цар Лъв“ довечера.

Намираха се в ресторант на „Медисън авеню“. Дот не идваше често в града и когато го правеше, успяваше да заприлича на матрона от предградията, издокарана да прекара деня по магазините, а вечерта — на театър. Кое то беше логично, помисли си той, защото тя правеше точно това.

Когато сервираха храната, Дот каза:

— Да си дойдем на думата. Не исках да го обсъждаме по телефона. А защо да те карам да тичаш до Уайт Плейнс, след като така или иначе трябваше да дойда в града? Поръчах билета толкова отдавна, че имам чувството, че вече съм гледала пиесата. Както и да е, обадох се тук-там.

— Каза, че ще го направиш.

— Разбрах някои неща за Роджър.

— Така ли се казва?

— Вероятно не, но така го знаят. Няма фамилия, просто Роджър.

— Къде живее?

— Никой не знае.

— Все някой трябва да знае. Не непременно адреса, но поне града.

— Роджър Бърлоджър. Но където и да е бърлогата му, пази я в тайна.

— Ако някой иска да ме намери, минава през теб. На кого трябва да се обади човек, за да намери Роджър?

— На няколко посредници. Или директно на него.

— Ето. Номерът трябва да има код на областта. Какъв е?

— Три, нула, девет.

— Не го знам.

— Пеория, Илинойс. Но като звънеш, се свързваш с гласова поща в централния офис на „Спринт“, а той е доста далеч от Пеория. Оставяш номер и Роджър ти се обажда.

— Мислиш, че живее в Пеория?

— Теоретично има шанс, но шансът да спечеля от лотарията е по-голям, а дори не съм си взела билет. Мисля, че някога е ходил в Пеория и си е купил мобилен телефон само за да разполага с гласова поща.

— Той ти се обажда. Вероятно не от мобилния си телефон. Сигурно го ползва само за съобщения. После какво?

— Казваш му за поръчката и той казва „да“ или „не“.

— Даваш му името, адреса и останалите подробности.

— И всичко друго, което ще му трябва.

— Ами ако искаш да посочиш мишената?

Тя поклати глава.

— Роджър не работи с посочване. Даже никой не го посреща на летището.

— С други думи, никой никога не го е виждал.

— Точно така.

— Е, това е адски хитро. Отсега нататък и ние ще работим така, и то не защото се страхуваме от клиента.

— А защото се страхуваме от Роджър.

— Не точно страхуваме, но...

— Но нещо подобно. Как е телешкото ти?

— Чудесно. Какво е това, филе от калкан?

— Да, и е вкусно. Само дето „Лонг Айлънд“ може би не е най-подходящото питие към него. Въпреки всичко е много хубаво. Крехко. Но си прав, повече никакви посрещачи на летището, никакви кретени, които осигуряват кола и оръжие.

— Все пак той трябва да си получава аванса по някакъв начин. Или може да искаш да му дадеш ключове или оръжие.

— „ФедЕкс“.

— „ФедЕкс“ до къде?

— До офис на „ФедЕкс“ и той си прибира пратката.

— Надали всеки път е един и същ офис на „ФедЕкс“.

— Никога не повтаря офис, никога не повтаря град. А когато дойде време да му платят остатъка, посочва друг офис на „ФедЕкс“ в друг град. И името на получателя всеки път е различно. Този тип не допуска очебийни грешки.

— Така е.

— Професионалист е.

— Правилно, професионалист. Знаеш ли, като се върнах от Бостън, непрекъснато се озъртах. Бях на тръни, не можех да седя спокойно.

— Представям си.

— Но свикваш. В началото си казах: „Добре, слагам точка. Кому е нужно всичко това? Преди време мислех да се пенсионирам и този път ще го направя“.

— Хубав номер, особено след като похарчи всичките си спестявания за марки.

— Не всички. Голяма част, но не всички. Но дори да имах пари, дори да можех да си позволя да се пенсионирам, ще оставя ли този негодник да ме изхвърли от бизнеса?

— Имам чувството, че отговорът е „не“.

— Ще действаме много предпазливо. Ще вземем пример от Роджър. Никакви срещи с клиента или хората му. Ако настояват, ще пасуваме.

— И ще задавам няколко въпроса, които по принцип не задавам. Например: „Кой отказа работата, преди да ни я предложите?“. Понякога поръчките минават през различни посредници, така че човекът, който ми се обажда, може да не знае кой е отказал, но ще направя всичко възможно да науча каквото мога. И ако надуша Роджър, ще измисля причина да не приемем работата.

— А аз ще си държа очите отворени.

— Идеята не е лоша.

— И в някакъв момент ще намеря начин да му пресека пътя. Той е професионалист, но какво от това? Аз също съм професионалист, но това не означава, че не допускам грешки. През годините съм правил доста.

— И той ще направи.

— Да, мамка му. И когато направи...

— Бум-бум. Извинявай, по-добре пук-пук.

— Не, бум-бум е чудесно. Когато пипна този тип, не ми пука дали ще вдигна шум.

Келър загреба остатъка от омлета с последната хапка препечен хляб и проследи сервитьорката, докато сипваше кафе в чашата му. Не беше убеден, че иска още кафе, но беше по-лесно да го остави недопито, отколкото да възпре жената. В ресторанта имаше множество надписи, които натрапчиво рекламираха бездънните чаши кафе, предлагани от заведението. Келър, който беше възпитан винаги да си изядва и изпива всичко, имаше проблем с това. Човек не можеше да си изпие кафето — не те оставяха да го направиш, защото ти пълнеха чашата още преди да успееш да я изпразниш. Той предполагаше, че това е добре за хора, страдащи от недоимък, но лично него го притесняваше.

Ами любителите на чай? Струваше му се, че те са ужасно прецакани. Ако си изпиеш чая, ще ти долеят гореща вода към същото пакетче, ако нямаш нищо против слабия и безвкусен чай, но трета чаша щеше да е истинско пресилване. В същото време любителят на кафето можеше да унищожи литри кафе и във всяка следваща чаша то щеше да е също толкова силно, колкото и в предишната.

Но пък кой е казал, че животът е справедлив?

— Поръчката е добра — беше му казала Дот. — Мъжът, с когото разговарях, работи директно с клиента и твърди, че аз съм първият човек, на когото се обажда. Разполагаме с име и адрес, съвсем скоро ще получим и снимка и никой няма да те чака на летище „О’Хеър“. Почти сигурно е, че нашият приятел Роджър не знае нищичко, както и Клинджър.

— Клинджър?

— Човекът в Лейк Форест, на когото ще кажеш „здравей“ и „довиждане“. Той няма да се озърта през рамо. И на теб няма да ти се наложи да се престараваш с озъртането.

— Може би по някой друг поглед от време на време.

Като се прибра, Келър веднага провери хороскопа, който му беше направила Луис Карпентър. Периодът на голяма опасност, чийто пик съвпаднаше с пътуването му до Бостън, беше отминал. Сега предстояха няколко сравнително безопасни месеца, поне според звездите. Положението можеше да стане малко рисковано през лятото, но дотогава имаше цял сезон.

И все пак нямаше смисъл да поема глупави рискове. Лейк Форест, Илинойс, беше на брега на Мичиганското езеро, северно от Чикаго, и дотам се стигаше със самолет до летище „О’Хеър“. Вместо това Келър летя до Милуоки, нае кола и си взе стая в мотел на петнайсет минути северно от Лейк Форест.

Никакво бързане. Клиентът не бързаше, а Клинджър нямаше къде да ходи освен на работа и обратно вкъщи пет дни в седмицата. Докато го държеше под око, Келър беше нащрек и за признаци на чуждо присъствие. Ако Роджър се навърташе наоколо, Келър искаше пръв да го забележи.

Погледна часовника си. Реши, че има време да допие кафето, но какъв беше смисълът? Тя пак щеше да напълни чашата и времето му щеше да свърши, преди на сервитьорката да ѝ свърши кафето. Плати сметката, остави приличен бакшиш и тръгна към колата си. След двайсет минути вече беше паркирал на „Ръгби Роуд“ — китна уличка в предградие, опасана от дървета с големи корони, сякаш излезли от картина на Деклан Низуондър. Погледът му беше прикован в бяла дървена къща с тъмнозелени кепенци на стотина метра надолу по улицата. Двигателят бръмчеше и Келър беше разтворил пред себе си карта на района. Така всеки минувач щеше да си помисли, че се опитва да разбере къде се намира.

Но той чудесно знаеше къде се намира, както и че няма да чака дълго. Лий Клинджър беше човек на навика — вероятността да се отклони от обичайната си програма беше точно толкова голяма, колкото и сервитьорката да остави чашата с кафе празна. Пет сутрини в седмицата той хващаше влака до Чикаго в 8:11 часа и ако времето беше що-годе хубаво, отиваше пеша до гарата, като тръгваше в 7:48.

Човек можеше да си свери часовника по него.

Келър, който си беше сверил часовника по радиото в колата, видя страничната врата да се отваря в определения час. Клинджър, облечен в тъмнокафяв костюм и с жълто-кафяво куфарче в ръка, тръгна по алеята и в края ѝ зави наляво. Стигна до кръстовището и изчака светофарът да светне зелено. Пресече „Кълпепър Лейн“ и отново зачака зелена светлина, за да пресече „Ръгби Роуд“. Нямаше никакви коли, така че спокойно можеше да наруши правилата. Всъщност, помисли си Келър, можеше да мине по диагонал и да пресече и двете улици наведнъж. Но за трите дена, откакто го следеше, Келър достатъчно добре бе опознал Лий Клинджър, за да знае, че не би направил нищо такова. Щеше да изчака светофара и да пресече по правилата.

Келър се зачуди кой иска да го убие и защо. В действителност предпочиташе да не знае отговора, защото през годините бе установил, че е по-добре да не знае нищо. Но нямаше как да не се замисли. Някой конкурент? Някой, който спи с госпожа Клинджър? Някой, с чиято жена спи самият Клинджър?

Всички тези предположения никак не се връзваха с впечатлението, което Келър бе добил от мъжа. Но като се замисли, какво изобщо знаеше за Клинджър? Почти нищо. Беше точен, спазваше правилата за движение, носеше костюми и някой искаше да го убие. Най-вероятно тези неща далеч не изчерпваха личността му, но Келър знаеше само тях и само те го интересуваха.

Той включи на скорост и потегли. Щеше да мине през кръстовището, след като Клинджър пресече улицата, и да поеме по друг път към гарата. Оттам нататък нямаше ясен план. Може би щеше да му се удаде възможност да го оправи на перона, докато чака влака. Или пък щеше да намери удобен случай във влака или в Чикаго. А може би не. В Чикаго имаше няколко търговци на пощенски марки — всичките бяха в Луп, до където можеше да стигне и пеша. Каталогът, който използваше като списък за справка, беше у него. Можеше да обиколи и да купи някои марки. Дот не беше споменала, че трябва да бърза. Можеше да поизчака ден-два.

Светофарът се смени. Друга кола, приближаваща кръстовището, намали скорост. Клинджър слезе от бордюра и тръгна през улицата. Внезапно другата кола ускори и се втурна напред като хищник. Клинджър нямаше време дори да спре, камо ли да се опита да се

отдръпне. Колата го блъсна и той полетя заедно с куфарчето си. Келър още не беше осъзнал напълно какво се случва и то вече беше приключило. Клинджър така и не разбра какво го е сполетяло.

— Добре — каза Дот. — Предавам се. Как го направи?

— Просто гледах, при това не особено съсредоточено. Следях го, но знаех къде отива, така че не се налагаше да внимавам много.

— Този шибан Роджър! Променил си е подхода. Вместо да убие убиеца, безцеремонно го избутва с лакти.

— Не беше Роджър. Може би Роджърета.

— Жена ли беше?

— Дребна възрастна дама. Караше с около сто километра в момента на удара. Колата беше последен модел олдсмобил, голям седан.

— Не олдсмобилът на баща ти.

— Каза, че нещо не било наред с колата. Настъпила спирачката, но вместо да спре, колата ускорила.

— Определено не е олдсмобилът на баща ти.

— Случва се често с всякакви коли. Шофьорът настъпва спирачката и колата ускорява, вместо да намали. Единственото общо в тези случаи е, че шофьорът винаги е в напреднала възраст.

— И предполагам, че проблемът изобщо не е в спирачката.

— Объркват педалите и си мислят, че са настъпили спирачката, а всъщност са натиснали газта. Изпадат в паника и настъпват още по-силно, за да задействат спирачката. Колата ускорява и виждаш къде отива.

— Право в Клинджър.

— Махнала си е крака от газта, за да спре на светофара, и колата намали, а Клинджър тръгна да пресича. После е настъпила педала, който би трябвало да е спирачка, и останалото е история.

— Както и Клинджър — заключи Дот. — И ти си бил там.

— Видях как се случи. Трябва да призная, че бях потресен.

— Ти, Келър?

— Видях човек да умира.

Тя го изгледа.

— Постоянно виждаш хора да умират и обикновено ти си причината за смъртта.

— Това беше различно. Стана толкова неочаквано. И жестоко.

— Обикновено е жестоко, Келър. Това правиш и ти.

— Но този път не го направих аз. Просто си седях и гледах. После дойдоха ченгетата и...

— И ти си бил още там?

— Реших, че ще е по-рисковано да се махна. Нали се сецаш, все едно съм избягал от местопроизшествието. Въпреки че не съм участвал в произшествието. — Той сви рамене. — Взеха ми показания и ме пуснаха да си ходя. Казах им, че не съм видял нищо. Те имаха друг свидетел, който беше видял всичко. Не че имаше съмнение какво е станало. Само дето старата дама още смята, че вината не е нейна, а на колата.

— Но ние знаем, че не е така. Както и клиентът.

— Клиентът?

— Мисли, че си гений. Според него ти си нагласил всичко. Смята, че си открил гениален начин да накараш Клинджър да излезе пред колата на тази дама.

— Но...

— Клиентът винаги има право. Особено когато плаща, а този го направи, светкавично и на драго сърце. Работата е свършена, клиентът е доволен и ние си получихме парите. Виждаш ли някакъв проблем? Защото аз не виждам.

Той се замисли.

— Келър? Какво направи, след като Клинджър бе размазан?

— Не беше размазан. Колата го удари, той полетя и...

— Имай милост. Знам, че си останал и си дал показания като съвестен гражданин, но какво направи после?

— Прибрах се у дома. Но не веднага. Първо отидох в Милуоки да се видя с двама търговци на марки.

— Купил си марки за колекцията.

— Ами, да. Така или иначе бях там и не виждах причина да бързам да се прибера.

— Правилно. Нямахме такава. Платиха ни и сега можеш да си купиш още марки. Добре ли си? Изглеждаш малко отнесен, а няма

начин да си скапан заради часовата разлика след полет от Милуоки до
Ню Йорк.

— Добре съм. Просто тази история ми се струва странна. Това е
всичко.

Три седмици по-късно Келър ядеше яйца по селски в „Наричай ме Карлос“ в покрайнините на старата част на Албакърки. На менюто беше изобразена същата емблема като на табелата отвън — ухилен мексиканец с огромно сомбреро. Според Келър човек от пръв поглед разбираше, че заведението е собственост на мексиканци, защото никой гринго не би се осмелил да използва толкова груба карикатура.

Ако все пак имаше някакво съмнение, то храната незабавно го премахваше. Тук сервираха най-хубавите яйца по селски, които някога бе опитвал, вероятно с изключение на едно малко кафене в Роузбърг, Орегон.

Точно това каза на Дот предишната вечер.

— О, Келър, имай милост — отвърна тя. — Роузбърг, Орегон? Искаше да се преселиш там. Помниш ли?

Беше грешка да споменава Роузбърг и го осъзна в мига, в който изрече името. Обикновено Дот споменаваше града, правеше го всеки път, когато Келър кажеше нещо хубаво за местата, които е посетил.

— Не точно че исках да се преселя там — възрази той.

— Оглеждал си къщи.

— Мислех за това така, както си мислиш за разни неща, но не...

— Така, както ти си мислиш за разни неща, Келър. Не както аз си мисля. Има нещо друго, за което трябва да мислиш, вместо за къщи в Роузбърг, Орегон.

— Знам. А и не си мислех.

— Не си мислел за къщи? Каза, че...

— Мислех за кафенето там и че беше по-хубаво от онова, в което закусвах тук. А може и да не е, защото паметта обикновено разкрсява нещата.

— И слава богу — отвърна Дот, — иначе всички щяхме да се самоубием.

— А що се отнася до другото нещо, за което трябва да мисля, смятам, че е невъзможно.

— Не съм изненадана.

— Още няколко порции яйца по селски и ще е време да се прибирам.

— Без да огледаш къщите?

— Те са предимно кирпичени и трябва да призная, че отвън изглеждат красиви, но нямам никакво желание да ги виждам отвътре. Ще остана достатъчно дълго да създам добро впечатление, но после се прибирам вкъщи.

Той изяде яйцата, допи втората чаша кафе и излезе при тойотата под наем. Слънцето беше ярко, а въздухът — прохладен и сух. Ако се налага да предприемеш безсмислено пътуване донякъде, това не беше най-лошото място за тази цел.

Една седмица по-рано той хвана влака до Уайт Плейнс, седна срещу Дот на кухненската маса и тя му представи фактите. Майкъл Петросян бил под домашен арест, охраняван двайсет и четири часа в денонощието в очакване да даде показания. Без тях властите не разполагали с необходимите доказателства. С тях можели да приберат някои важни хора за дълго на топло.

— Това обяснява защо — каза той. — Въпросът е как?

— Звучи невъзможно, нали?

— Това е първата дума, която ти хрумва.

— И на мен ми мина през главата. Беше ми на върха на езика заедно с изречението „Мисля, че ще пропуснем“.

— Но размисли.

— В мига, в който той се съгласи да плати така или иначе.

— Как така?

— Половината предварително, половината при свършена работа.

— Е? Това е стандартното.

— Търпение. Нестандартното е, че можеш да огледаш ситуацията, да прецениш, че е невъзможно, и да се прибереш. И да задържиш аванса.

— Как го постигна?

— Като ги оставих да ме убедят. Оказва се, че ме бива в това, Келър.

— Не се учудвам.

— И сигурно ще кажеш, че са доста отчаяни. От една страна, работата трябва да бъде свършена. От друга, не може да бъде свършена. Събери двете и се получава „отчаян“.

— Сигурно са се отчаяли още повече, като са предложили поръчката и са получили отказ.

Тя си сипа още студен чай.

— Знам, че са я предложили тук-там. Не биха си го признали, но никога нямаше да приемат условията ми, ако не са ударили на камък няколко пъти.

— Би било хубаво да знаем кой ги е отрязал.

— Например Роджър.

— Например — съгласи се той.

— Е, според мен трябва да приемем, че са му предложили поръчката. Така че взимаме обичайните предпазни мерки. Никой не те посреща, никой не знае кой си, нито откъде идваш. Дори Роджър да е в Албакърки, дори и да седи в скута на Петросян, никога няма да те хване на мушка. Защото само трябва да летиш дотам и обратно и ще ти платят.

— Половината.

— Половината, ако само огледаш. Другата половина, ако го изпълниш. Има и ескалатор.

— Вместо стълбище?

— Не, разбира се, че не.

— Защото каква е разликата, ще изгуби равновесие на ескалатора?

— Ескалаторна клауза, Келър. В договора.

— О.

— Голяма премия, ако го отстраниш, преди да свидетелства. По-малка, ако го премахнеш, след като започне, но преди да свърши.

— Докато е на свидетелското място?

Тя завъртя очи.

— Ще са му необходими няколко дни да причини всички възможни неприятности на нашите момчета. Да кажем, че дава показания един ден и същата нощ се подхлъзва на бананова кора и пада по ескалатора.

— Или намира друг начин да си счупи врата.

— Все тая. Ние получаваме премия, но не толкова голяма, колкото ако си го счупи ден по-рано. — Тя сви рамене. — Както и да е, това ще си остане само част от преговорите, защото няма да се случи. Ти ще отидеш там и ще се върнеш, а те могат да се утешат с мисълта колко пари са спестили. Не само половината хонорар, но и премията.

— Защото е невъзможно. Само дето никога не е напълно невъзможно. Да речем, бомба под капак на шахта по пътя към съда. Или отряд командоси, които атакуват мястото, където го държат.

— Безразсъдни смелчаги, предвождани от Лий Марвин, техния кален в битки полковник.

— Или снайперист на покрива. Но никой от изброените варианти не е в мой стил.

— Можеш да се препашеш с експлозиви през кръста, да се втурнеш към него и да го прегърнеш, но предполагам, че и това не в твой стил. Не се притеснявай. Отиди за седмица, най-много десет дни. В Албакърки има ли търговци на марки? Би трябвало.

— Имал съм вземане-даване по пощата с един тип от Розуел.

— Розуел, Ню Мексико?

— Където и да е.

— В Ню Мексико е. Поне това знаем, нали така?

— Но не знам дали е близо до Албакърки, а и може би той работи само по пощата. Но със сигурност в града ще има търговци на марки. Би трябвало.

— Тогава се забавлявай. Купи си някоя и друга марка.

— А ако се окаже, че има начин да се направи...

— Още по-добре, но не се претрепвай. Докато Петросян дава показания, ще го охраняват като Форт Нокс. После ще го включат в програмата за защита на свидетели и след години някой ще го засече. И ако все още на някого му пука за него, ще имаш шанс да се пробваш пак.

Мотелът на Келър се намираше на около километър и половина от „Ероухед Ин“ на „Канделария“, където федералните държаха Майкъл Петросян. Щеше да е интересно да си вземе стая в самия „Ероухед“, което беше едновременно удобно и рисковано, но нямаше тази възможност. Петросян и хората, които го охраняваха, бяха

единствените гости на мотела. Репортерите наричаха мястото „въоръжен център“ и Келър нямаше никакви възражения срещу термина. Освен че го беше видял десетки пъти по телевизията, той няколко пъти мина с колата покрай него и действително мястото отговаряше на името — паркингът беше пълен с правителствени коли, а вратите се охраняваха от сериозни мъже в костюми и със слънчеви очила. Липсваше му само наблюдателна кула и няколкостотин метра бодлива тел.

Келър не виждаше друг начин да се проникне вътре, освен да се изкопае тунел. Петросян изобщо не напускаше сградата. Охранителите му набавяха храна, като я поръчваха по телефона и пращаха две от костюмираните момчета с тъмни очила да я донесат.

Ако знаеше откъде я поръчват и ако можеше да се добере до храната, преди да я вземат, и ако имаше представа кое ястие е предназначено за Петросян, и ако успееше да сложи нещо подходящо в него, и ако оставеха Петросян да го изяде, без да го опита дегустатор, и ако...

Забрави.

Щяха да държат Петросян под ключ, докато стане време да отиде в съда, а Келър вече беше чул един тлъст щатски шериф да се хвали с мерките за сигурност по Си Ен Ен. Конвой от бронирани правителствени коли щеше да го придружи от мотела до съда и обратно и никой нямаше да може да припари до него. Шерифът имаше двойна брадичка и самодоволна физиономия — нищо общо с Денис Уивър в ролята на Маклауд — и Келър изпитваше силно желание да изтрие усмивката от охраненото му лице. Но как?

Няколко пъти мина с колата покрай съда. Нямаше никакъв шанс да се приближиш дори и във времената преди Петросян, да не говорим сега, когато мерките за сигурност бяха засилени до краен предел. Човек не можеше да се размотава в района, освен ако нямаше работа там — униформени служители проверяваха това — и в сградата се влизаше само с пропуск. Келър предполагаше, че може да се сдобие с такъв. Да речем, щеше да отмъкне журналистическия пропуск на някой репортер. Но после какво? За да влезе в сградата, трябваше да мине през метален детектор, а дори и да успееше да свърши работата с голи ръце, как щеше да се измъкне след това?

Нямаше смисъл да се навърта около съда. Нямаше смисъл да се мотае и около „Ероухед Ин“.

Беше много по-лесно да следи целия цирк по „Корт ТВ“. И точно това правеше сега — седеше в мотелската си стая, изключваше звука на рекламите и се опитваше да разбере какво рекламират. В крайна сметка сигурно щеше да се заинтригува достатъчно, за да включи звука и жадно да поглъща всяка дума. Още не му се беше случило, но си представяше как може да стане всеки момент.

Той изгледа рекламите с пръст върху копчето за звука и го натисна, когато свършиха. Някакъв коментатор обяви, че Майкъл Петросян, основният свидетел на обвинението, най-сетне пристига в съда, и в следващия момент превключиха на външни кадри. Оператор в хеликоптер снимаше пристигането на правителствения конвой.

И точно както предполагаше Келър, нямаше никакъв начин да се добереш до кучия син. Когато колите от конвоя спряха, наоколо нямаше други автомобили, а единствените наблюдатели на стълбите на съда бяха неколцина фотографи и репортери с притеснен вид. Стояха зад заграждения и не можеха да се доближат до плячката си. Дори от хеликоптера беше трудно да различиш Петросян — просто едно тяло в стадото от тела, които наизлязоха от колите и бързо изкачиха мраморните стълби.

Келър си помисли, че Лий Марвин и момчетата му биха ударили на камък. Освен ако... ами, да речем, че в хеликоптера седи Лий. С една ръка управлява машината и я доближава колкото се може повече, а в другата държи автомат и се прицелва. Това би свършило работа, също както и ядрено оръжие, но и двата варианта бяха еднакво невъзможни за Келър.

Все пак трябваше да признае майсторството на оператора. Беше успял да хване Петросян в близък план и сега даваха как се качва по стълбите леко прегърбен и с наведена глава.

В следващия момент незнайно защо мъжете около Петросян се отдръпнаха от него. Той се обърна, вдигна оплешивяващата си глава и погледна право в камерата. Според Келър изглеждаше ужасен. Стъписан.

Секунда по-късно Келър видя как главният свидетел на обвинението пребледня, хвана се за гърдите и се строполи по очи.

— Мислят, че си гений — каза Дот. — Че правиш чудеса. И знаеш ли какво? Трябва да призная, че съм съгласна с тях.

— Гледах го по телевизията.

— Келър, всички го гледаха по телевизията. Видяха го повече хора, отколкото са видели как Руби застрелва Осуалд. Аз самата го гледах сигурно дващест пъти. Когато се случи, не гледах, но на кой му трябва да следи пряко предаване в епохата на моменталното повторение?

— Аз гледах директното включване.

— И още няколко повторения, обзалагам се. Дващест ли казах? Сигурно бяха към петдесет. И знаеш ли какво? Още не мога да проумея как го направи.

— Не съм направил нищо.

— Доколкото разбирам, търсят следи от убождане като при българина, който бил прободен с чадър или нещо подобно и след два дена умрял. Търсят следи от убождане и бавно действаща отрова.

— И като не ги открият?

— Ще решат, че е отрова, която не оставя следи и се вкарва без нарушаване на целостта на кожата. Да речем пръски от пулверизатор. Той я вдишва и след ден-два получава това, което цял свят смята за инфаркт.

— Изглеждаше точно така, защото си беше това.

— Добре, но как го предизвика?

— Не съм го направил.

— Просто се случи?

— Точно така.

— Помогни ми да ти повярвам, Келър.

— Запитай се защо ще те лъжа.

Тя се замисли.

— Не би го направил. Е, той не беше във форма, имаше наднормено тегло и беше подложен на огромен стрес.

— Сигурно.

— И стъпалата изглеждаха стръмни. Във филмите, когато убият някого на стълбище, той се строполява чак долу, а нашият човек просто се плъсна по лице и остана на място. Келър? Това изпълнение

дори превъзхожда онова с мъжа, който пресичаше улицата. Защо не мога да си спомня името му?

— Лий Клинджър.

— Точно така. Там поне си бил на местопроизшествието. Когато Петросян си го получи, си гледал телевизия в мотелската си стая.

— Първо имаше реклама и не успях да разбера какво рекламират. В следващия момент Петросян падна мъртъв. Първото, което ми мина през ума, бе, че го е застрелял човекът в хеликоптера. Но никой не го е застрелял, нито го е убол с чадър, нито пък го е напръскал в лицето с отровен парфюм.

— Той просто падна мъртъв.

— Пред Бог и всички останали.

— Особено всички останали. — Тя отпи голяма глътка студен чай. — Платиха ни.

— Станало е бързо.

— Келър, в Албакърки имаш истински фен клуб. Има хора, които може да не ти знаят името, но със сигурност са заплени от работата ти.

— Значи са платили остатъка. А ескалатора?

— Беше мраморно стълбище. О, извинявай, обърках се. Да, платиха и ескалатора. Ти закова негодника още преди да положи клетва. Платиха ескалатора, както и бонус.

— Бонус?

— Бонус.

— Защо? За какво?

— За да се почувстват добре, предполагам. Нямам представа какви са затворите в Ню Мексико, но явно хората са благодарни, че ще ги избегнат, и са искали да направят щедър жест. Казаха, че бонусът е за драматичността на изпълнението.

— Драматичността?

— На стълбището пред съда, Келър. Мъжът умира, заобиколен от агенти на ФБР, и целият свят го вижда десетки пъти? Повярвай ми, струва си да дадат някой долар отгоре. Всеки път, когато заклеват нов член, ще му пускат записа. „Смяташ ли, че можеш да ни подхлъзнеш и да ти се размине? Виж какво се случи с Петросян.“

Той се замисли.

— Дот, аз не съм направил нищо.

— Просто всяка сутрин излизаше да хапнеш мексиканска закуска.

— Яйца по селски.

— Винаги съм си мислела, че мексиканската закуска се състои от цигара и чаша вода. Ял си яйца и си гледал телевизия. Какво друго? Ходи ли на кино?

— Един-два пъти.

— Купи ли си марки?

Той поклати глава.

— Розуел е на три-четири часа път с кола от Албакърки. Намерих няколко търговци на марки в града, но работеха само по пощата. Ходих и в един магазин, но там продаваха основно монети. Имаше принадлежности и албуми, но никакви марки.

— Е, сега можеш да си купиш марки. При това много.

— Предполагам.

Тя се намръщи.

— Нещо те притеснява.

— Казах ти. Не съм направил нищо.

— Знам, и това ще е нашата малка тайна. А и кой може да каже, че наистина е така?

— Какво имаш предвид?

— Помисли — каза тя и изтананика мелодията от „Зоната на здрача“. — Отиваш в Илинойс и Клинджър го блъсва кола. Отиваш в Албакърки и Петросян получава удобен малък инфаркт. Съвпадение?

— Но...

— Може да имаш необикновено силна мисъл, Келър. Може би трябва само да се замислиш за човека и билетът му е продупчен.

— Това е налудничаво.

— Все едно — отвърна Дот.

— Доста време мина — отбеляза Маги Грискоум.

Намираха се в апартамента ѝ на „Кросби стрийт“. Дрехите на Келър лежаха прилежно сгънати на дивана, а тези на Маги бяха струпани в купчинка на пода. От уредбата се носеше някаква странна електронна музика. Келър нямаше никаква представа какви са инструментите, камо ли защо звучат така.

— Мислех си, че повече няма да се обадиш — призна тя. — Но ето че се обади и сега си тук.

Тук, в леглото ѝ. Потта му се изпаряваше под вентилатора над тях.

— Бях извън града — каза той.

— Знам.

— Откъде? — Той се извърна към нея, като се постара да прикрие тревогата в гласа си. — Откъде разбра, че съм бил извън града?

— Ти ми каза.

— Казал съм ти?

— Преди два часа. Когато ми се обади. „Здрасти, аз съм, бях извън града.“

— О.

— Или нещо подобно. Спомняш ли си?

— Разбира се. Просто за момент се обърках, това е всичко.

— Или умът ти се е размътил от секса.

— Сигурно.

Тя се извъртя и подпря острата си брадичка върху гърдите му.

— Реши, че те проверявам.

— Не.

— Напротив. Помисли си, че още преди да ми кажеш, съм знаела, че си бил извън града.

Да, това си беше помислил. И затова в главата му светна червена лампичка.

— Но аз не знаех. Иначе нямаше да реша, че повърхностната ни връзка отива към своя край. Щях да си кажа: „Ще се обади, като се върне“.

Сигурно е от музиката, помисли си той. Ако звучеше във филм, човек би очаквал всеки момент да се случи нещо. Нещо страшно, ако филмът е от страшните. Нещо неочаквано, какъвто и да е филмът.

— Или може би не — каза тя.

Очите ѝ бяха толкова близо до неговите, че беше невъзможно да прочете какво се крие в тях, нито дори да се вгледа в тях, без да го заболи глава. Искаше му се да затвори очи, но можеше ли да го направи, докато някой се вижда така в тях? Нямаше ли да е неучтиво?

— За малко да ти се обадя, Келър. Преди няколко дена. Ти така и не ми даде номера си.

— Не си ми го поискала.

— Не съм. Но моят телефон е с идентификатор на входящите обаждания, така че имам номера ти. Или по-точно го имах.

— Изгубила ли си го?

— Преписах си го от телефона, когато се канех да ти се обадя. Но в крайна сметка реших, че обаждането не е начин да поддържам повърхностна връзка. Затова го изгорих.

— Изгорила си го?

— Е, не. Накъсах го на съвсем малки парченца и ги изхвърлих през прозореца като конфети. Предполагам, че си бяха точно това, защото конфетите са просто малки късчета хартия, нали така?

Келър моментално си представи как екип следователи събират малки късчета хартия и ги сглобяват в пъзел, за да възстановят телефонния му номер.

— Ти губиш интерес — каза тя. — Признай си. Единствената причина да ми се обадиш тази вечер беше, че ти се правеше секс.

Той понечи да отрече обвинението, но спря и се намръщи.

— Ние правим само това — отвърна той.

— Печелиш точка.

— Тогава за какво друго да ти се обаждам?

— Правилно — каза тя и се отдръпна. — Трябва да призная, че този път печелиш. За какво друго да ми се обаждаш?

— Искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш. Освен това аз определих правилата, нали така? Ще ти кажа нещо — да поддържаш повърхностна връзка е също толкова трудно колкото и нормална. Няма да те видя повече, нали?

— Е...

— Няма — решително каза тя, — и мисля, че така е по-добре. Ти с твоята бохемска любовница от центъра, която се облича в черно и слуша странна музика. Аз с моя консервативен корпоративен любовник, който живее някъде далеч от центъра. Дори не знам къде живееш.

Това е добре, помисли си Келър.

— Естествено, можех да разбера, ако не бях превърнала телефонния ти номер в конфети. Просто щях да проверя в указателя по номера. О, по дяволите!

— Какво има?

— Обади ми се преди два часа. Сигурно не си използвал уличен телефон, нали?

— Не.

— Обади ми се от къщи.

— Ами, да.

— Точно така. Знаех, че си ти още преди да вдигна. Помниш ли какви бяха първите ми думи? Казах: „Хей, здравей“, все едно знаех кой е. Или си решил, че винаги вдигам телефона с тези думи?

— Не съм мислил за това.

— Може би трябва да го правя. Това ще обърка типовете, които продават разни неща по телефона. Нали? Както и да е, въпросът е, че видях номера ти на дисплея и го познах. Не съм го запомнила наизуст, но го познах, като го видях.

— И?

— Оттогава не е звънял никой, така че твоят номер е последният записан. Вдигам слушалката и той се появява. Слушай, ще ми направиш ли една услуга? Обади ми се от първия уличен телефон, който видиш. После откъдето и да се обаждаш, в телефона ми ще е записан *този* номер. Така няма да разполагам с домашния ти телефон и да си усложнявам живота.

Келър реши, че музиката далеч не е най-странното нещо в тази ситуация. Неговият телефонен номер? Да ѝ усложнява живота?

— Разбира се — отвърна той внимателно. — Мога да го направя.

— Всъщност най-добре да звънеш от уличния телефон на ъгъла. Така няма да забравиш.

— Става.

— И най-добре да се облечеш веднага, да излезеш и да се обадиш.

— Щом казваш. Но не може ли да почака? Да го направя на път към къщи?

— Обади се сега на път към къщи.

— О.

— Или където искаш да отидеш. Защото, Келър, между нас всичко свърши. Затова си махни номера от телефона ми, изгуби моя и всеки ще продължи по пътя си. Как ти звучи?

Той не беше убеден, че въпросът изисква отговор, но и бездруго не можеше да измисли такъв. Стана от леглото, облече се, излезе от апартамента и звънна от обществен телефон в бар на ъгъла на „Бродуей“ и „Блийкър“.

Тя вдигна веднага и без предисловие каза:

— Беше много забавно, но беше просто едно от онези неща.

След това затвори.

Келър седна в бара с усещането, че е пропуснал нещо. Клиентелата беше най-разнообразна — типове от центъра, типове от извън центъра, типове от извън града. Барманката беше млада китайка с дълга права коса с цвят на лютиче. Имаше халка на носа, но в днешно време почти всеки имаше. Келър се запита как, по дяволите, беше станало модерно.

Чу някой да си поръчва „Черен руснак“. Той беше пил този коктейл преди години и не можеше да си спомни дали му беше харесал. Накара жълтокосото китайско девойче да му направи един, отпи от него и реши, че могат да минат години, преди да си поръча пак.

От джубокса звучеше някаква песен. Келър не я позна, но докато я слушаше, осъзна, че хапливите прощални думи на Маги бяха стих от песен. Тя ги изрече по най-обикновен начин, без ирония и без интонацията, с която човек цитира стихове, и той едва сега направи връзка. Много забавно. Просто едно от онези неща.

Той беше казал: „Бях извън града“. А тя: „Знам“.

И ръцете го засърбяха.

Дали беше усетила нещо? Дали имаше представа колко близо е била до смъртта, как беше готов да протегне ръце към врата ѝ?

Той се замисли и реши, че не е усетила нищо, поне не съзнателно. Но може би беше доловила нещо на по-дълбоко ниво и затова, все още под приятната възбуда от секса, го беше пришпорила да се облече и да излезне от живота ѝ.

В края на краищата той имаше необикновено силни мисли. Защо Маги да не ги долови?

Отпи още една глътка от коктейла. Някъде там, навън, мъжът, когото наричаха Роджър, го беше включил в списъка си. Не по име — Роджър не би могъл да знае името му, както и той неговото. Но мъжът се беше опитал да го убие два пъти и най-вероятно щеше да се пробва отново.

Дали знаеше, че и двата пъти, в Луисвил и в Бостън, мишената му е била един и същ човек? И в тази връзка дали беше наясно, че и в двата случая е убил не когото трябва?

Ако е така, Келър допускаше, че Роджър може да приеме цялата тази история лично, като във филмче за Уили Койота и Бързоходеца.

Келър знаеше, че не е нищо лично. Как може да е, след като не познаваш човека, когото убиваш? И все пак той самият го приемаше лично, когато мислеше за Роджър.

Това не се случваше много често. Дните минаваха, той се озърташе през рамо, но не забелязваше нищо подозрително и забравяше за Роджър. От време на време Дот го пращаше на работа и тогава той често се озърташе през рамо. Следователно мислеше за Роджър. Но после се прибираше, без да е направил нищо — на Роджър или на когото и да било — клиентът му плащаше и всичко приключваше.

И в един момент Келър каза, че е бил извън града, Маги отвърна, че е знаела, и той беше готов да я сграбчи и да ѝ счупи врата. Просто ей така.

Обади ѝ се, както го помоли тя, за да замени домашния си номер в идентификатора на телефона ѝ с номера на обществения телефон. Но така ли действаше идентификаторът? Дали запаметяваше само един номер? Той нямаше подобна функция на телефона си, понеже не разбираше за какво му е, така че не беше съвсем наясно как действа. А

дори и да ставаше така, както тя твърди, откъде да знае дали не е взела телефона в мига, в който той затвори вратата след себе си? Може да е преписала номера от дисплея, преди той да се обади, за да го изтрие.

Тя беше, меко казано, странна. Артистичната ексцентричност беше част от първоначалния ѝ чар, но с течение на времето привлекателността ѝ поизбледня. И все пак тази ѝ черта я правеше непредвидима.

Ако Маги имаше номера, можеше да се сдобие с адреса. Тя сама спомена за указателя по номера, значи знаеше за него и имаше представа как да разбере кой адрес отговаря на даден телефонен номер. И, разбира се, от самото начало знаеше как се казва...

Но това не означаваше, че знае с какво си изкарва прехраната. Дори да беше доловила реакцията му, да беше усетила готовността му да се пресегне и да я удуши, все пак налице беше фактът, че той не направи нищо — дори не се ядоса, камо ли да извърши убийство. След като Келър излезе през вратата, след като тя вече беше наясно, че е в безопасност, сигурно се е отърсила от тревогата, която може да е изпитала.

Дали?

У дома той се позанимава малко с колекцията си, след което я остави и включи телевизора. Мина през всички канали два или три пъти. Натискаше дистанционното, докато ръката му се измори, и накрая спря телевизора. Седеше на оскъдната светлина, която проникваше през прозореца, и гледаше дистанционното в ръката си. Гледаше палеца си.

Маги знаеше, че има палец на убиец. Именно тя му го посочи.

Може би щеше да си помисли за пръста му и да го свърже с онова, което е доловила, когато беше готов да я удуши. И може би щеше да се сети, че се е пенсиониран млад, но от време на време пътува извън града по специални поръчки от неизвестни работодатели. И може би случайно щеше да види нещо за наемен убиец във вестник, във филм или в сериал. И може би очите ѝ щяха да се разширят, щеше да направи връзката и да осъзнае кой и какъв е той.

И тогава?

Летището в Ориндж Каунти беше кръстено на Джон Уейн. Келър слезе от самолета с някаква мелодия в главата си и вече беше преполовил пътя до зоната за получаване на багажа, когато се сети коя е. Музиката от „Затворници в небето“.

Странно как подсъзнателно правиш такива асоциации.

Във фоайето чакаха десетина посрещачи, някои от които в шофьорски ливреи. Всичките държаха табели, но Келър мина покрай тях, без да ги погледне. Никой нямаше да го посрещне — това беше станало практика, откакто знаеха за загадъчния Роджър. А и никой нямаше да очаква, че Келър ще пътува до Ориндж Каунти, защото задачата му беше чак в Ла Хоя. Това беше предградие на Сан Диего, а Сан Диего имаше чудесно летище, по-голямо и по-натоварено от това в Ориндж Каунти и не беше кръстено на никого.

— Освен ако не броиш Сейнт Джеймс — беше казала Дот. Той я погледна неразбиращо и тя му обясни, че Сан Диего е Сейнт Джеймс на испански. — Или Сантяго. Сан Диего, Сантяго. Човекът е един и същ.

— Тогава защо има две имена?

— Може би защото едното съответства на Джеймс, а другото е по-скоро като Джими. Какво значение има? Ти няма да летиш дотам.

Вместо това той летя до Ориндж Каунти, в случай че Роджър дебне в Сан Диего. Келър не смяташе, че вероятността е голяма. Не бяха засичали Роджър, откакто уби човек в Бостън — мъж, който открадна зеления шлифер на Келър и плати скъпо за престъплението си. Тогава Келър и Дот разбраха кой е Роджър и какво цели.

В началото Келър доста се тормозеше от цялата тази история. Мисълта, че някой настървено иска смъртта му, го караше да се озърта непрестанно. Преди никога не му се беше налагало да го прави и сега това никак не му се нравеше.

Но се свикваше. Келър предполагаше, че ситуацията донякъде прилича на това да имаш болно сърце. В началото се притесняваш, а

после спираш. Взимаш предпазни мерки, не качваш по две стъпала наведнъж, плащаш на някое хлапе да разчисти алеята за коли през зимата, но не го мислиш през цялото време. Свикваш.

И той свикна с Роджър. Там някъде имаше един мъж, който не знаеше името му и можеше или пък не можеше да го познае по външен вид, човек, който имаше същата професия като Келър и искаше да разреши редиците на конкуренцията. Взимаш предпазни мерки — не позволяваш на клиентите да те посрещат на летището, заличаваш си следите, но не е нужно да се криеш под леглото. Продължаваш да си вършиш работата.

Пътуването до по-неудобно летище беше част от предпазните мерки. Според Келър фактът, че летището се казва „Джон Уейн“, беше бонус. Докато приближаваше гишето на „Авис“ се почувства няколко сантиметра по-висок и малко по-широк в раменете.

Служителят — на Келър му се прищя да го нарече Пилигрим, но потисна порива — провери шофьорската книжка и кредитната карта, които Келър му показва, и вече беше преполовил процедурата с документите, когато нещо го накара да спре. Келър попита дали има някакъв проблем.

— Резервацията ви — отговори мъжът. — Изглежда е анулирана.

— Сигурно има грешка.

— Няма проблем, мога да я възстановя. Искам да кажа, че разполагаме с коли и вие сте тук.

— Добре.

— Само ще... О, тук има бележка. Трябва да се обадите в офиса си.

— В моя офис?

— Така пише. Да продължа ли?

Келър му каза да изчака. Намери обществен телефон и се обади в собствения си апартамент в Ню Йорк. Докато звънеше, го споходи зловещото усещане, че обаждането му ще получи отговор и ще чуе собствения си глас. Той поклати глава, развеселен от мислите си. И действително чу собствения си глас, който го прикани да остави съобщение. Разбира се, беше телефонният секретар, но му трябваше част от секундата да го осъзнае и едва не изпусна слушалката.

Нямаше съобщения.

Прекъсна връзката и се обади на Дот в Уайт Плейнс. Тя вдигна още след първото позвъняване.

— Добре. Получи се. Мислех си да ги накарам да те извикат. „Господин Келър, господин Джон Келър, моля, вдигнете белия телефон.“ Но искаме ли името ти да прозвучи на всеослушание по високоговорителя?

— Не мисля.

— И дали изобщо щеше да го чуеш? Помислих си: „Той ще мине през летището като куршум. Няма да спира в зоната за багажа и веднага щом вземе колата под наем, ще изчезне. И, о, бинго!“.

— Значи ти си се обадила в „Авис“.

— Обадих се на всички. Спомних си името от шофьорската книжка и кредитната карта, но ако си решил да ползваш друго? Както и да е. „Авис“ имаха резервация на това име и казаха, че ще се погрижат да получиш съобщението. И си удържаха на думата. Получи се.

— Не съвсем. Анулирали са резервацията ми.

— Аз анулирах резервацията ти. Нямах нужда от кола, защото никъде няма да ходиш, освен да вземеш следващия полет до Ню Йорк.

— О?

— Преди три часа, докато си бил къде? Над Илинойс? Или Айова?

— Все тая.

— Докато си изтърпявал лека турбуленция на височина десет хиляди метра, двама униформени са правели напразни усилия да съживят Хек Палмиери, който увил колан около врата си, затиснал свободния край с вратата на дрешника и ритнал стола, на който се бил покачил. Познай какво му се е случило.

— Умрял е?

— Заради нашите грехове или по-вероятно заради собствените си. Но така или иначе няма какво да правиш там. От друга страна, кой казва, че трябва да направиш обратен завой? Бас лоя, че можеш да намериш кола под наем.

— Бяха готови да ми възстановят резервацията.

— Ами, възползвай се, ако искаш. Обядвай, разгледай забележителностите. Къде си, в Ориндж Каунти? Отиди да видиш някой републиканец.

— Мисля, че ще се прибера.

— Хубав начин да избегнеш часовата разлика — отбеляза Келър.
— Върнах се, откъдето тръгнах, преди да я усетя.

— Как бяха полетите?

— Добре. Безсмислени, но иначе добре.

Двамата бяха на предната веранда на голямата къща на „Тонтън Плейс“. Седяха в градински столове, а на масата между тях имаше кана студен чай. Денят беше топъл — по-топъл отколкото в Южна Калифорния. Естествено, той така и не усети температурата там, защото не си подаде носа извън оборудваното с климатици летище.

— Не съм безсмислени — отвърна Дот. — Клиентът плати аванс и ще го задържим.

— Надявам се.

— Обади се да отмени поръчката, но по това време самолетът ти вече пътуваше към Калифорния. Спомена нещо за връщане на сумата, но аз му казах, че има да чака.

— Връщане!

— Само се пробва, Келър. Веднага клекна.

— Трябва да плати цялата сума.

— Как си го представяш?

— Е, човекът е мъртъв, нали така?

— Благодарение на собствената си ръка. По-точно на собствения си колан. Какво общо имаш ти?

— Какво общо имах с Клинджър? Или с Петросян?

— Мир на праха им — каза Дот, — но това е нашата малка тайна, нали помниш? Клиентите смятат, че ти си им показал вратата и си ги изпратил да си ходят по живо, по здраво. В случая с Палмиери ти си бил във въздуха, когато той е решил да пробва издръжливостта на лента от волска кожа, широка два сантиметра и половина. Не ме гледай така. Изобщо не знам какъв колан е използвал. Въпросът е, че не си бил наблизко. Как клиентът да реши, че е твое дело?

— Заради онова, което ми каза последния път. Че имам силна мисъл.

— О, добре. Ще грабна телефона и ще му пробутам тази идея. Ще му кажа: „Моят човек си затвори очите и се съсредоточи, затова

твоят човек е решил да се обеси. Самоубийство е, но ние помагаме“. Как може да каже „не“?

— Клиентът поръчва убийство — упорито продължи Келър — и в следващия момент се разбира, че човекът е мъртъв.

— Вероятно защото е знаел, че някой ще му види сметката, и не е искал да чака. — Тя се облегна на стола. — За твое сведение и аз пробвах нещо подобно. Казах: „Искайте го мъртъв и той е мъртъв. Така че трябва да ни платите цялата сума“. Но това си беше само тактически ход при воденето на преговорите, контраудар на искането да върнем аванса. Изсмях ми се и аз му се изсмях и оставихме нещата така, както си знаехме, че ще ги оставим.

— Ние получаваме половината.

— Точно така. Нали не очакваш наистина цялата сума?

— Не.

— И има ли значение? Искам да кажа, притеснен ли си финансово? Струва ми се, че неотдавна получи няколко прилични надници, но може парите да изтичат по-бързо, отколкото влизат. Така ли е?

— Не.

— А може да си възнамерявал да си купиш някоя марка с постъпленията от Палмиери и сега плановете ти да са се объркали. Има ли нещо такова?

— Не.

— Ей, Келър, не оставяй едно момиче на тъмно. Какво има?

Той се замисли за момент.

— Не става въпрос за парите.

— Надявам се, че няма да ми кажеш, че въпросът е принципен.

— Не. Дот, помниш ли, че ти говорех за пенсиониране?

— Спомням си. Каза, че имаш достатъчно пари. А аз ти отговорих, че ще се побъркаш и че имаш нужда от хоби. И ти започна да колекционираш марки.

— Точно така.

— Но изведнъж се оказа, че не можеш да си позволиш да се пенсионираш, защото похарчи всичките си спестявания за марки. И така се върнахме в играта.

Това е опростено представяне на нещата, помисли си той, но в общи линии отговаряше на истината.

— И да не бяха марките, пак не можех да се пенсионирам. Е, можех, но нямаше да е за дълго.

— Искаш да кажеш, че имаш нужда да работиш.

— Мисля, че да.

— Имаш нужда да правиш това, което правиш.

— Очевидно.

— Някаква вътрешна потребност.

— Предполагам. Е, не ми доставя удоволствие.

— Не съм си и мислела, че ти доставя удоволствие.

— Нали разбираш, понякога възникват трудности и изпитваш удовлетворение, като се справиш с проблема. Все едно решаваш кръстословица. Попълваш последното квадратче и всичко си идва на мястото.

— Има логика.

— Но това е само през част от времето. Иначе е просто работа. Отиваш някъде, изпълняваш поръчката, прибираш се.

— И ти плащат.

— Да. И нямам нищо против дългите паузи между поръчките. Намирам начини да си запълвам времето. Правех го още преди да се захвана с марките.

— Но внезапно нещо се промени.

— Роджър има пръст във всичко това. Мисълта, че някой те следи. Спотайва се и чака да направи следващия си ход. Даже не знае кой съм, а иска да ме убие.

— Стрес — отсече Дот.

— Предполагам. И знаеш ли, след като разбрахме какво прави и защо, копелето изчезна.

— Вече не му предоставяме възможности да действа — изтъкна тя. — Ти летиш до по-далечни летища и не позволяваме на клиентите да пращат посрещачи, така че отрязахме достъпа на Роджър. Бих казала, че това е добре, Келър. Още дишаш, нали така?

— Да.

— А последните няколко пъти дори и да се е спотайвал наблизо, няма как да те е видял, нали? Защото ти не си направил нищо.

— Щях. Ако ми се беше удаля възможност.

— Но не си, и ако Роджър е бил наблизо, е останал с пръст в устата, а ти се прибра и ти платиха. Келър, аз не виждам кой знае какъв

проблем.

— Дразня се. Стягам си багажа, отивам някъде, обмислям какво да направя и как и ми издърпват килимчето изпод краката. Не ми харесва, това е.

— Разбирам.

Той сведе поглед, събра си мислите и каза:

— Дот, едва не убих човек.

— Но не можа, защото той се самоуби преди това.

— Не, забрави за това. Тук.

— Тук?

— Не тук — поясни той и махна с ръка. — Не тук, в Уайт Плейнс. В Ню Йорк. И то не по работа.

Тя го изгледа пронизващо.

— Защо, Келър? За удоволствие?

— Дот, за бога!

— Какво друго остава?

— Лични причини.

— О, добре — отвърна тя успокоена. — Не се засягай, но от време на време забравям, че имаш личен живот.

— Става въпрос за жената, с която се виждам.

— Онази, дето се облича в черно.

— Същата.

— Иска връзката ви да е повърхностна, не желае да вечеря с теб и не ти позволява да й купуваш подаръци.

— Точно така.

— И си искал да я убиеш?

— Не че съм искал, но едва не го направих.

— Сериозно ли? Може ли да попитам с какво те предизвика?
Спала е с друг?

— Не — отговори той и обмисли предположението. — А може и да е, нямам представа. Никога не съм се замислял за това.

— Предполагам, че не си ревнив. Значи е било нещо сериозно, като например че е яла бисквити в леглото.

— Не бях ядосан.

— Ще си кротувам, а ти ми обясни.

Когато Келър приключи разказа си, Дот отнесе празната кана вътре и се върна с пълна.

— В тази жега пия цели галони студен чай. Смяташ ли, че е възможно човек да прекали с него?

— Нямам представа.

— Според мен всичко е вредно, ако го приемаш в големи количества.

— Сигурно.

— Келър, жената е проблем. Това, че ти се е прицяло да го разрешиш, не те прави маниакален убиец.

— Не съм казал...

— Знам какво не си казал. Смяташ, че си напрегнат и разстроен, защото в последно време отиваш да работиш, но съдбата не ти дава възможност да дръпнеш спусъка. И сигурно действително си разстроен, но не затова си настръхнал, когато приятелката ти е казала каквото е казала.

— Беше по-силно, засърбяха ме ръцете.

— Благодаря за уточнението. Повтарям, тя е проблем. Щеше да ти се прииска да го разрешиш и ако току-що си се върнал от кръвопролитна мисия в Косово. И нямаше да е само мимолетна мисъл. Щеше да доведеш нещата до край.

— Тя не направи нищо, Дот.

— И ти щеше да се погрижиш това да си остане така.

Келър се замисли.

— Може би — призна той. — Но не го направих и оттогава нямам ни вест, ни кост от нея. Сигурно вече е минала през половин дузина други повърхностни връзки. И по всяка вероятност никога повече няма да се сети за мен.

— Вероятно си прав — рече Дот. — Да се надяваме.

След шест седмици телефонът на Келър звънна и той пак отиде в Уайт Плейнс. Прибра се към един часа следобед и два часа по-късно вече беше на летище „Кенеди“ и чакаше да се качи на самолета на „Транс Уърлд Еърлайнс“ за Сейнт Луис.

По време на полета Келър разгледа каталога на „Скай-Мол“. Имаше неща, които искаше да купи, макар да знаеше, че при други обстоятелства изобщо не би се замислил за тях. Постоянно му се случваше, докато летеше. И после, след като стъпеше на земята,

поривът му да поръча суперизгоден куфар или удобен джобен органайзер се изпаряваше завинаги или поне до следващия полет. Може да е от височината, помисли си той. Може тя да подкопава покупателната ти издръжливост.

Не се очакваше да го посрещнат на летището и никой не го посрещна. Келър измъкна едно листче от портфейла си. Вече беше запаметил името и адреса, но пак ги прочете, ей така, за всеки случай. После излезе и хвана такси.

Мишената беше мъж на име Елууд Мъри. Живееше във Флорисант, северно предградие на града, а офиса му се намираше на „Олив стрийт“, по средата между сградата на общината и запазената марка на града — арката.

Келър накара шофьора на таксито да го остави при заведение за бързо хранене на една пресечка от офиса на Мъри. Табелка на витрината съобщаваше, че специалитетът на деня е „Три-Аларм Чили“, което му звучеше доста добре. Ако беше толкова добро, колкото и звучеше, той можеше да се върне да го опита. Дот беше казала, че поръчката не е спешна. Можеше да се помотае.

Но вместо това се запъти право към офиса на Мъри, който се помещаваше в съвременна шестетажна сграда. Келър видя името му на таблото във фойето: МЪРИ, ЕЛУУД, №604. Асансьорът беше един от най-бавните, в които Келър някога бе попадал, и по едно време си даде сметка, че мислено го подканва да се движи по-бързо. Ако знаеше, че ще е толкова бавен, щеше да се качи по стълбите.

Върху матираното стъкло на вратата на офиса беше изписано името на Мъри заедно с някакви инициали, които не му говореха нищо. Вътре светеше. Той завъртя бравата и отвори вратата. Зад голямо дъбово бюро седеше мъж с няколко години по-възрастен от Келър. Беше по риза, а сакото му висеше на закачалка на една от страничните стени.

— Елууд Мъри?

— Да?

— Ще отнема само минута от времето ви — каза Келър и затвори вратата.

Така нямаше опасност да ги види някой, който минава по коридора. Но самата постъпка бе достатъчна да предизвика тревога у Мъри и в мига, в който видя притеснената му физиономия, Келър

прецени, че трябва да действа незабавно. Мъри се раздвижи пръв и ръката му се стрелна към средното чекмедже на бюрото. Келър се втурна, хвърли се върху бюрото, плъзна се напред и притисна Мъри към стената, като същевременно затисна ръката му с чекмеджето.

Мъри не можеше да отвори чекмеджето, нито да си извади ръката, нито да се движи. Но Келър можеше и сграбчи мъжа за врата.

— О, чудесно — каза Дот. — Получил си съобщението.

— Какво съобщение?

— На телефонния ти секретар. Не си ли го получил? Тогава защо се обаждаш?

— Мисията е изпълнена — докладва той.

Последва пауза, накрая тя каза:

— Предполагам, че това означава каквото си мисля, че означава.

— Няма кой знае колко различни неща, които може да означава — отвърна той. — Помниш ли поръчката, която сутринта ме помоли да изпълня? Е, изпълних я.

— Значи не си в Ню Йорк.

— Не, много ясно, че не съм. Аз съм в... е, виждам арката оттук.

— И предполагам, че от другата страна на улицата не е „Макдоналдс“, нали? И вече си свършил онова, за което отиде там.

— Иначе нямаше да се обаждам. Дот, какво става, по дяволите?

— Отмениха я.

— Те...

— ... я отмениха. Размислили са. Анулираха договора.

— О.

— Но ти не си знаел.

— Откъде да знам?

— Няма откъде, освен ако случайно не беше преслушал секретаря си, но защо да го правиш? Е, какви ще ги вършиш сега?

— Мислех да се прибирам.

— Няма ли да посетиш търговци на марки? Да прекараш няколко дена в града, да потърсиш хубав мексикански ресторант?

— Не и този път.

— Още по-добре. Ела си. Ела да ме видиш и ще обсъдим въпроса.

— Докато пътувах натам, ми се прииска да си купя джобен органайзер. На връщане предлагаха дивидита с университетски лекции. Рекламата гласеше, че са от най-добрите лектори в страната.

— Би ли ги гледал?

— Естествено, че не — каза Келър. — Както не бих използвал и джобен органайзер. Какво да организирам? Странно как става. Набутваш ръчния си багаж в багажното отделение, закопчаваш колана си и ти се прищяват неща, които никога не си искал. В самолета има вградени телефони и можеш да се обадиш и да поръчаш стоките без никаква такса. — Той се намръщи. — Без такса за телефонното обаждане.

— Ти какво си купи?

— Нищо. Никога не си купувам нищо, но всеки път го обмислям.

— Келър...

— Защо отмениха поръчката?

— Нямам представа. Първо на първо, не знам защо са я направили. Кой беше той между другото?

— Имаше офис, самостоятелен, на табелата с името му имаше някакви инициали, но не си ги спомням. Предполагам, че е бил някакъв бизнесмен, и останах с впечатлението, че не му върви.

— Е, сигурно е дължал пари и в крайна сметка е платил. Което е повече, отколкото те ще направят.

— Имаш предвид клиента.

— Да.

— Платили са половината предварително и не искат да дадат остатъка.

— Отново да.

— Не виждам защо. Направих каквото се искаше от мен.

— Но когато си го направил, вече не се искаше да го правиш.

— Вината не е моя.

— Съгласна съм с теб, Келър.

— Не са казали: „Отиди там и чакай допълнителни указания“. Казаха: „Свърши работата“, и аз я свърших. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че им е неприятно да плащат за поръчка, която са се опитали да отменят. Всъщност те дори си поискаха аванса

обратно.

— Това е нелепо.

— Точно това им казах.

— Аз свърших работата. Трябва да ми платят цялата сума.

— И аз това казах.

— И?

— Можеш да го наречеш мексиканска ситуация, ако не се притесняваш, че ще си политически некоректен.

— Запазваме това, което вече са ни платили.

— Правилно.

— И те си запазват това, което ни дължат.

— Щом искаш да го наречеш така.

— Не знам как иначе да го нарека — отвърна той. — Случайно да знаеш защо се нарича мексиканска ситуация? Какво ѝ е мексиканското?

— Ти си колекционерът на марки, Келър. Има ли мексиканска марка, изобразяваща известна ситуация без изход?

— Известна ситуация без изход? Какво е известна ситуация без изход?

— Не знам. Може би Аламо.

— Аламо не е било ситуация без изход. Било е масова сеч, всички са били убити.

— Щом казваш.

— А и мексиканците не биха я изобразили на марка. Тексасците са тези, които превръщат мястото в светилище.

— Тези, които са били избити.

— Е, не същите, а други тексасци. Мексиканците предпочитат да забравят цялата история.

— Добре — съгласи се тя. — Забрави Аламо. Забрави и Мейн, в този ред на мисли. Ако искаш да знаеш защо я наричат мексиканска ситуация, сигурна съм, че можеш да провериш. Прекарай един следобед в библиотеката и помоли служителката от справки да ти помогне. Това ѝ е работата.

— Дот...

— Келър, това е израз. На кого му пука откъде идва?

— Със сигурност няма да прекарам няколко безсънни нощи заради него.

— И на кого му пука за парите? На тебе не. Не става въпрос за парите, нали?

Той се замисли.

— Не. Мисля, че не.

— Въпросът е принципен. Не ти плащат, защото според тях си сгрешил. Съгласяваш се на половината, значи признаваш, че си сгрешил.

— Но, Дот, аз направих каквото се искаше от мен! Не са казали: „Отиди там и чакай допълнителни указания“. Не са казали: „Намери човека и брой до десет“. Казаха...

— Келър, знам какво казаха.

— Добре.

— Бързал си заради странните неща, които се случват напоследък, и защото сянката на Роджър винаги дебне зад ъгъла. От една страна, си абсолютно прав, ти свърши каквото се искаше от теб, но трябва да се замислиш за нещо друго, което няма нищо общо с клиента.

— Какво е то?

— По принцип не бързаш. Отделяш поне два-три дена. Понякога седмица, понякога повече.

— И?

— Защо?

— Защо бързах? Ти току-що ми каза защо съм бързал.

Тя поклати глава.

— Имах предвид защо не бързаш. Да ти призная, понякога за хората в тила това е доста изнервящо. Ти не просто не бързаш, а протакаш.

— Протакам?

— Вероятно не го правиш, но от разстояние изглежда така. И не само защото си намерил хубаво местенце за закуска или защото в мотела има Ейч Би О. Не бързаш, за да си сигурен, че ще свършиш работата както трябва.

Тя продължи да бърбори и той се усети, че кима с глава. Схвана. Заради прибързаните му действия Мъри се досети накъде отиват нещата и затова си потърси пистолета. Ако чекмеджето беше отворено, ако Мъри беше малко по-бърз или Келър — малко по-бавен...

— Не казвам, че има за какво да се притесняваш — рече Дот. — Всичко приключи и ти се измъкна жив и здрав. Но може би ще искаш да помислиш над това.

— Ще помисля, независимо дали ми се иска.

— Надявам се. Келър?

— Какво?

— Играеш си с палеца си.

— Така ли?

— Онзи, смешният. Забравих как го наричаше.

— Палец на убиец.

— Търкаш го, криеш го зад другите пръсти.

— Просто тик — оправда се той.

— Е, поне не го въртиш. Слушай, защо не живнеш, а? Нищо лошо не се е случило. Отиде и се върна още на същия ден и ако го погледнеш от определен ъгъл, почасовата ти надница направо удари тавана.

— Така е.

— Но?

— Мислех си за Елууд Мъри.

— Никога не мисли за тях, Келър.

— Почти никога не го правя. Мъри обаче беше убит без никаква причина.

Тя поклати глава.

— Винаги има причина. Ядосал е някого. После е оправил нещата, но колко дълго щеше да се задържи така? Колко време щеше да мине, преди да изкара от релси някой друг и този друг да вдигне телефона?

— Той действително имаше вид на човек, който нервира хората.

— Ето.

19

— Сигурно трябва да се радвам, че ме позна по гласа — каза Дот.
— Напоследък не си го чувал кой знае колко, нали?

— Така мисля.

— Отказах две-три поръчки, защото намирисвах. Но тази има аромат на сутрешно кафе и определено сме първите, на които са се обадили, така че няма да се налага да си постоянно нащрек. Защо не хванеш влака да ти разкажа?

— Чакай малко. — Келър остави слушалката и когато я вдигна отново, каза: — Съжалявам, водата вреше.

— Чух свистене. Добре че ми каза какво е. За миг помислих, че при теб има въздушно нападение.

— Не, просто чаша чай.

— Не знаех, че си такъв домошар. Да не би във фурната ти да се мъдри някое суфле?

— Суфле?

— Няма значение. Излей чая в мивката и ми ела на гости. Ще ти дам колкото искаш чай... Келър? Къде отиде?

— Тук съм. Става въпрос за извън града, нали?

— В Уайт Плейнс. Както винаги. Малко по-малко от четирийсет минути с влак. Сега припомни ли си?

— Но поръчката е извън града.

— Да, разбира се. Не бих ти уредила ангажимент в града, който наричаш свой дом. Веднъж вече пробвахме, помниш ли?

— Помня. Работата е там, че не мога да напускам града.

— Не можеш да напускаш града?

— Да, за известно време.

— Какъв е проблемът? Да не би да имаш гривна на глезена за домашен арест? Получаваш електрически удар, ако излезеш от жилището си?

— Трябва да остана в Ню Йорк, Дот.

— Не можеш да вземеш влак до Уайт Плейнс?

— Това мога — призна той. — Поне днес. Но не мога да поема поръчка извън града.

— За известно време казваш.

— Точно така.

— Колко дълго е това между другото? Ден? Седмица? Месец?

— Не знам.

— Изпий си чая. Може да те ободри. После хвани следващия влак и ела да поговорим.

— Мисля, че схванах, а може и да не съм. Реших, че има аукцион на марки, който не можеш да изпуснеш. Появила се е марка, която на всяка цена трябва да купиш.

— Дот, за бога!

— Какво?

— Това е хоби. Няма да обърна гръб на работата, за да отида на аукцион на марки.

— Няма?

— Естествено, че не.

— Дори и заради марка, която ти трябва за колекцията?

— Има хиляди марки, които ми трябва за колекцията. Толкова много, че изобщо не съм опрял до конкретен аукцион.

— А ако има определена марка, която непременно трябва да притежаваш? Но предполагам, че нещата не стоят така.

— За някои колекционери може би, но не и за мен. Във всеки случай напоследък не отделям много време на марките.

— Нима?

— Не бих казал, че съм изгубил интерес, но е на приливи и отливи. Абониран съм за няколко списания и един седмичен вестник и понякога ги изчитам от корица до корица, но напоследък даже не съм ги поглеждал. Двама търговци ми пращат селекции за подбор и се занимавам с тях, но това е единственото нещо по колекцията, което правя в последно време. Други търговци ми изпращат ценоразписи и каталози за аукциони, но ги изхвърлям, без да ги погледна.

— Срамота.

— Не, това е по-скоро почивка. Притеснявах се, че марките ще се окажат краткотрайно увлечение, но астроложката каза да не се

тревожа.

— Пак си бил при астроложката?

— Обаждам ѝ се, ако нещо ме притеснява. Тя поглежда набързо хороскопа ми и казва дали периодът е опасен за мен или ми отговаря на конкретен въпрос.

— Този път си я питал за марките.

— И тя каза, че интересът ми ще е като времето.

— Облачно с възможни превалявания.

— Горещо единия ден и студено на следващия. Променливо, но няма от какво да се притеснявам. Хубавото на колекционирането на марки е, че можеш да го зарежеш за колкото си искаш време и да го подхванеш отново оттам, където си го оставил. Не е като градина, която трябва редовно да почистваш от плевели.

— Знам, плевелите са по-досадни и от комшиите.

— Или като виртуален аквариум, в който рибките измират.

— Непокварен аквариум? В сравнение с какво, Келър? Някой порочен?

— Виртуален — повтори той. — Виртуален аквариум.

— Какво е това, по дяволите?

— Нещо, което можеш да си сложиш на компютъра. Инсталираш го и екранът изглежда като аквариум с растения, гупи и всичко останало. Можеш да добавяш други видове рибки...

— Как?

— Сигурно като натиснеш съответните бутони. Работата е там, че е като истински аквариум, защото, ако забравиш да нахраниш рибките, те умират.

— Умират?

— Точно така.

— Как може да умрат, Келър? Първо на първо, те не са истински, нали?

— Виртуални са.

— Какво означава това? Че са образи на екрана, нали така? Като телевизионна програма.

— Нещо такова.

— Значи плуват на екрана ти. И ако не ги нахраниш, какво става? Обръщат коремчета?

— Явно.

— Ти имаш ли такива рибки, Келър?
— Естествено, че не. Нямам компютър.
— Не съм и мислела, че имаш.
— Не искам компютър. Но и да имах, нямаше да си сложа виртуален аквариум.
— Тогава откъде знаеш толкова много за тях?
— Не знам почти нищо. Просто четох една статия.
— Не във филателно списание.
— Не, разбира се, че не.
— Щом не е заради марките, тогава какво е? Жена? Келър, пак ли се виждаш с онова момиче?
— Кое момиче?
— Предполагам, че това означава „не“, нали? Черното, онова, което не иска да вечеря. Ще се сетя за името, ако се напругна малко.
— Маги.
— Вече не се налага да се напругам.
— Тя не е черна. Облича се в черно.
— Кажми-речи същото.
— Както и да е. Не се виждам с нея. Нито пък с друга.
— Сигурно така е по-добре — отвърна Дот. — Знаеш ли какво? Предавам се. Опитвах се да отгатна защо не можеш да напуснеш Ню Йорк, а се забих в разговор за марки, който премина в разговор за рибки, и не изгарям от желание да разбера какво ще последва. Така че нека те попитам онова, което вероятно трябваше да те попитам още по телефона. Защо не можеш да напуснеш Ню Йорк?
Той й каза.
Тя се ококори.
— Съдебен заседател? Ти, Келър? Ти трябва да си съдебен заседател?
— Трябва да се явя. Дали наистина ще стана, е друг въпрос.
— Мнозина са звани, а малцина — избрани. Но как, за бога, те призоваха?
— Нямам представа.
— Искам да кажа, че съдебната система не би следвало да ползва хора като теб, нали?
— Хора като мен?
— Хора, които правят това, което ти правиш.

— Не и ако ги хванат — потвърди той. — Доколкото знам, не можеш да си съдебен заседател, ако си съден за углавно престъпление. Но аз никога не съм бил обвиняван в углавно престъпление или в каквото и да било друго. Никога не са ме арестували, Дот.

— Това е добре.

— Това е добре — повтори той. — За света аз съм примерен гражданин.

— Гражданинът Келър.

— И действително съм такъв. Не крада от магазини, не употребявам и не продавам наркотици, не разбивам магазини за алкохол, не ограбвам хора. Не лишавам таксиметровите шофьори от бакшиши и не се возя без билет в метрото.

— А пресичането на червено?

— Това дори не е дребно престъпление. Нарушение е, но така или иначе не са ме призовавали в съда за подобно нещо. Имам професия, която... е, знаем каква е. Но никой друг не знае за нея, така че тя няма да ми попречи да бъда съдебен заседател.

— Ти не гласуваш, нали, гражданино Келър? Защото си мислех, че набират съдебните заседатели по избирателните списъци.

— Преди беше така и сигурно затова не са ме призовавали досега. Но вече използват и други списъци — от службата за автомобилна регистрация, от телефонната компания и кой знае още откъде.

— Ти нямаш кола. И телефонът ти не е в указателя.

— Но имам шофьорска книжка. А и те не използват данните от месечните телефонни сметки, нито указателя. Слушай, какво значение има как са ме намерили? Получих известие и в понеделник сутринта трябва да се явя.

— Днес е петък.

— Да.

— Не можеш ли да получиш отсрочка?

— Можех, ако я бях поискал, когато получих известието. Но реших, че мога да отметна тази задача, защото напоследък работата е в застои, и не го направих.

— Няма ли да те освободят?

— На какво основание? Преди непрекъснато освобождавах. Да речем, ако си адвокат или пък имаш собствен бизнес. Сега само ако

кажеш, че си бременна, но даже не съм убеден, че и това минава.

— И бездруго не биха ти повярвали.

— В днешно време никой не се измъква. Преди два месеца кметът беше съдебен заседател. Помниш ли?

— Четох нещо такова.

— Сигурно е можело да бъде освободен. За бога, та той е кмет, може да прави каквото си поиска. Но вероятно е решил, че е добре за репутацията му. Представи си, че си подсъдим. Поглеждаш към банките на съдебните заседатели и там седи кметът.

— Моментално ще се призная за виновна.

— Сигурно и аз. Искане ми се да можех да поема тази поръчка. Знаеш ли кое е смешното? Реших да се явя като съдебен заседател, защото така ще имам какво да правя. А сега имам какво да правя и не мога да го направя.

— Поръчката си струва, Келър.

— Разкажи ми.

Беше в Балтимор. Със самолет дотам се стигаше за по-малко от час, а с влак — за по-малко от три часа. По принцип влакът беше по-удобен, а и като се включеше пътуването с такси до и от летищата, излизаше почти същото. Освен това не се налагаше да показваш лична карта, за да се качиш във влака, и можеше да платиш в брой, без да предизвикаш повдигане на вежди, камо ли да събереш тълпа от охранители. След като отчете всички фактори, Келър реши, че влаковете определено имат предимство.

В Балтимор имаше един район, наречен Фелс Пойнт — колоритен емигрантски квартал, който беше започнал да привлича туристи и местни с възможностите за интересни покупки, които предлагаше. И...

— Ти кимаш — каза Дот. — Познаваш ли квартала? Кога изобщо си ходил в Балтимор?

— Един-два пъти преди години, но съвсем за кратко. За Фелс Пойнт знам от телевизията. Има една кримка, в която действието се развива в Балтимор.

— Сещам се. Не я ли спряха?

— Повтарят я. Пет вечери в седмицата по „Корт ТВ“.

— Често ли гледаш „Корт ТВ“, Келър? Подготвяш се за службата като съдебен заседател? Както и да е.

Тя обясни, че във Фелс Пойнт се вихрели обичайните конфликти за квартал в преходен период — едната фракция се опитвала да обяви всяка бензиностанция и сергия за хотдог за забележителност, докато другата искала да срине всичко до основи и да изгради модерни жилищни сгради и шикозни ресторанти. Някаква жена на име Ирен Макнамара вдигала голяма дандания за или против модернизирването и някой от срещуположната страна стигнал до извода, че на всяка цена трябва да ѝ се затвори устата.

Въпреки че на заседанията на градоустройствената комисия често имало викове и разправии и на пресконференциите се изричали доста груби думи, до този момент не се беше стигало до насилие. Така че нямало причина Макнамара да бъде нащрек.

Келър обмисли предложението и попита:

— Сигурна ли си, че не са се обаждали на друг?

— Ние сме първите.

— Какво им каза?

— Че е по-добре Макнамара да не купува дългосвирещи плочи, защото поемаме случая.

— Така ли се изрази?

— Разбира се, че не, Келър. Само го вметнах, за да ти разведрия деня.

— Днес е петък.

— Е, ще се опитам да измисля нещо и за събота. В „Рийдърс Дайджест“ има рубрика „Как да се изразяваме по-интересно“. Мога да заимствам идеи от нея.

— Имам предвид, че днес е петък. Мога да замина за Балтимор тази вечер и ще имам на разположение събота и неделя.

— Хващаш обратния влак в неделя вечерта и рано-рано в понеделник си готов да изпълниш гражданския си дълг.

— Това си мислех.

— Никакви дългосвирещи плочи и неузрели банани за Макнамара. Не знам, Келър. Хем ми харесва, хем не ми харесва, ако разбираш какво искам да кажа.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Затова ще кажа две думи: Сейнт Луис.

— О.

— Беше бързо. Отиде и се върна още на същия ден. За беда...

— Този клиент знае ли, че не може да се отмята?

— Да. Погрижих се да го разбере. Но това не е единственият проблем на бързането. Ако отидеш в Балтимор с мисълта, че разполагаш с по-малко от четирийсет и осем часа да свършиш работата...

Келър схвана. Никак не е хубаво да чуваш как тиктака часовникът.

— Не бих искал да претупвам работата, но да речем, че замина довечера и през уикенда проуча ситуацията. Ако имам възможност да изпълня поръчката, ще го направя. Ако не, хващам обратния влак в неделя вечерта.

— И аз казвам на клиента да си гледа работата?

— Не, ще кажеш на клиента, че работя по случая и скоро ще приключа. Да си съдебен заседател не е задължение за цял живот. Колко може да продължи?

— Точно това каза дамата в Ел Ей, когато я избраха за съдебен заседател на процеса срещу О Джей.

— Ще отида в Балтимор следващия уикенд и по-следващия, ако се наложи, а дотогава би трябвало да съм приключил с изпълнението на гражданския си дълг. Клиентът постави ли срок?

— Не. Не би желал жената да умре на преклонна възраст, но в договора няма клауза за спешност.

— Значи искаме най-много две-три седмици, а ако задават въпроси, можеш да им кажеш, че съм в Балтимор и се опитвам да свърша работата както трябва.

— И междувременно можеш да извадиш късмет.

— Късмет?

— Прословутият късмет на Келър. Макнамара може да получи удар или да я прегази трамвай.

— В Балтимор?

— Все тая. О, и между другото, не е нужно да е естествена смърт и даже е за предпочитане да не е. Случаят трябва да послужи за урок.

— За назидание на останалите. Нещо такова.

Той кимна.

— Този път няма да бързам, но се надявам да приключа още този уикенд.

— Мислех, че ти харесва да се разтакаваш.

— Понякога. Невинаги.

Барът, наречен „Каунтърпойнт“, се намираше на „Флийт стрийт“, почти на пъпа на Фелс Пойнт. Когато Келър влезе, го споходи особено усещане. От една страна, моментално се почувства като у дома си, сякаш е прекарал много щастливи часове между тези стени. В същото време усети, че тук не е безопасно за него.

Но мястото със сигурност изглеждаше достатъчно безопасно. Вътре имаше около двайсет-трийсет посетители, повечето от които мъже — предимно бели, на възраст между трийсет и четирийсет години. Облеклото беше всекидневно, а настроението — непринудено. Келър беше посещавал барове, където веднага ти става ясно, че половината клиенти имат криминално минало, че смъркат кокаин в тоалетните, както и че до края на вечерта някой ще счупи бутилка в нечия глава. А това място и клиентелата му просто не бяха от този тип. Никакви бандити, никакви ченгета. Само обикновени хора.

И тогава Келър проумя. Ченгета. Той се чувстваше така, сякаш барът е пълен с ченгета — ченгета, които пият, за да се освободят от напрежението в работата, и други ченгета зад бара, които наливат бира и забъркват питиета. Осъзна, че е заради проклетия телевизионен сериал. В него полицаите с общи усилия бяха отворили бар, който вероятно трябваше да внесе забавен елемент във филма, и Келър имаше чувството, че току-що се е озовал в него.

Това ли беше мястото? Очевидно в реалния живот барманите не бяха ченгета, но беше възможно сериалът да се снима тук. Не, не беше същото място, защото интериорът беше различен. Беше просто бар, и то безспорно уютен. Най-после разбра какво го беше смутило.

Той се настани и отпи от бирата си.

Щеше да е хубаво да не бърза. Кварталът му хареса, щеше да му допадне дори да не беше влюбен в него от телевизията. Но се надяваше да приключи бързо с поръчката, и то не само заради причината, която изтъкна пред Дот.

Ирен Макнамара можеше да е защитник на културните ценности или предприемач — Дот не знаеше към коя от двете групи се числи, а и той самият не беше успял да разбере. Но според него вероятността жената да се бори да запази Фелс Пойнт в сегашния му вид беше десет

към едно, докато клиентът им сигурно искаше да издигне хотели и търговски центрове и да докара вериги магазини. Защото големите пари бяха там, в модернизирването на района, а не в запазването на самобитността му.

Това обаче не означаваше, че тя непременно е свестен човек. Келър отлично знаеше, че нещата невинаги стоят така. Възможно е в личния си живот жената да е истинско страшилище — да тормози мъжа си, да бие децата си и да трови гълъбите в парка. Но що се отнасяше до бъдещето на Фелс Пойнт, Келър беше на нейна страна. Харесваше му такъв, какъвто си е.

Разбира се, това предполагаше, че тя защитава културните ценности, а той не знаеше със сигурност дали е така. В крайна сметка всичко се свеждаше до факта, че Келър изобщо не желаше да знае на коя страна е мишената. Защото имаше чувството, че колкото повече узнае за Ирен Макнамара, толкова по-малко ще му се иска да свърши работата.

Щеше да е по-лесно, ако тя е зад борда, преди да се е върнал в Ню Йорк.

Което беше жалко, защото трябваше да признае, че тук му харесва. Барът не беше онзи от сериала, никога преди не го беше виждал, но все пак се чувстваше необяснимо комфортно. В Ню Йорк Келър нямаше любим бар. Всъщност той не прекарваше много време по барове, но някак си усещаше, че „Каунтърпойнт“ би му допаднал, както никой друг бар досега. Нямаше ли да е хубаво да има местенце, където да идва всеки ден, място, където всички знаят името му и...

Не, помисли си той. Това беше друг филм и не беше реално.

Келър се върна в Ню Йорк късно в неделя вечерта и в осем и петнайсет на следващата сутрин влезе в щатския Върховен съд на „Сентър стрийт“. Показа призовката си на охранителя и мъжът го упъти. Трябваше да мине и през метален детектор. Вече във всички училища, както и в доста обществени сгради имаше такива съоръжения. Съвсем скоро, помисли си той, хората щяха да са принудени да минават през метален детектор даже и в супермаркетите.

И все пак сигурно имаше нужда. Само като сетиш за терористите и за всички онези хлапета, които ходят на училище с оръжие. Но тази проверка засягаше най-вече примерния гражданин. Преди години се бе разразила епидемия от отвличания на самолети. Допреди това човек просто се качваше на самолета, както се качва на влак или автобус, но заради похитителите на самолети вече се налагаше да минаваш през метален детектор и обикновен гражданин като Келър не можеше да се качи на самолет с пистолет.

Е, сигурно примерът не беше най-удачният...

Той не мъкнеше пистолет в съда, но пък си носеше книга. Малцина знаеха за предстоящата му служба като съдебен заседател, тъй като не поддържаше приятелски отношения с много хора, но спомена за призовката на момичето, което му сервираше закуската в кафенето, както и на портиера на съседния блок и на продавача от вестникарската будка. Всички казаха едно и също и Келър остана учуден, че вестникарят — пакистанец, който живееше в страната от по-малко от две години — вече знаеше, че когато те призоват за съдебен заседател, трябва да си носиш нещо за четене. Е, каза си Келър, все пак мъжът беше в бранша — продаваше четива, и сигурно от време на време клиенти споделяха, че са били призовани за съдебни заседатели и им трябва нещо за четене. Явно така се беше осведомил по въпроса.

Келър си беше взел трилър. Лошият беше терорист, когото никога метален детектор не можеше да спре, защото не носеше пистолет, а

нов супервирус в достатъчно голямо количество да предизвика епидемия, която ще заличи Ню Йорк, а вероятно и цялата страна, ако не и целия свят. Болестта беше отвратителна, сто процента смъртоносна и не просто те убиваше. Първо започваше да ти тече кръв от всички отверстия, дори от порите, тресяха те конвулсии, ставите те боляха, езикът ти се подуваше, зъбите ти изпадаха, крайниците ти ставаха лилави и зрението ти изчезваше. Едва тогава настъпваше смъртта.

Героинята, специален оперативен агент от Центъра за контрол на болестите, беше красива, разбира се, но същевременно находчива, решителна и упорита. Въпреки това постоянно вършеше глупости и на човек му се искаше да я сграбчи за раменете и здравата да я разтърси.

Според Келър героят беше нереално добър. Съпругата му работила като учен в Центъра за контрол на болестите и умряла от подобна болест, след като я прихванала от заразен хамстер в изследователската лаборатория. Героят скърбеше мъжествено и отглеждаше децата им, като успоредно с това разследваше някаква важна клечка в Министерство на финансите. Освен това помагаше на възрастната съседка с градинската работа, помагаше на децата да си пишат домашните и всички жени копнееха да спят с него или да се грижат за нето, или и двете. Всички бяха луди по него, с изключение на героинята.

И на Келър, но в това нямаше нищо необичайно. Никога не беше харесвал белите рицари.

Цяла сутрин съобщаваха имена на хора и притежателите им отиваха в различни стаи, за да узнаят дали ще бъдат избрани за съдебни заседатели. Името на Келър не беше сред обявените и до обяд той вече беше погълнат от книгата. Докато излизаше от съда, една жена закрачи редом с него.

— Книгата сигурно е интересна — отбеляза тя. — Изглеждате увлечен от нея.

— Става — отвърна той. — Един маниак се кани да предизвика епидемия, която ще заличи Ню Йорк от лицето на земята, освен ако момичето не намери начин да го спре.

— Жената — поправи го тя.

О, боже, помисли си той.

— Е, тя е едва шестгодишна, така че ми се струва приемливо да я нарека момиче.

— Само на шест?

— Наближава седем.

— И съдбата на целия свят е в нейни ръце?

— Това си е доста голяма отговорност на всяка възраст — каза Келър, — но е добра подготовка. След петнайсет години може да е съдебен заседател и да решава съдбата на някой човек.

— Страхотно.

— Така е.

— Обичате ли виетнамска храна? На съседната улица има ресторант, който би трябвало да е хубав. Но не го виждам в списъка, който ни раздадоха.

— Неупоменат ресторант. Забранен за посещение от съдебни заседатели. Да рискуваме и да го проверим.

В три часа пуснаха всички да си ходят и към четири той вече говореше по телефона с Дот.

— Носех си книга и хапнах добре на обяд. Виетнамска храна.

— Внимавай, Келър. Още малко ще поискаш да се преселиш там.

— Може би ще се наложи да прекарам там само още два дни. В момента избират съдебни заседатели и ако не те изберат до три дни, има голяма вероятност да те пуснат да си ходиш.

— Ами тогава гледай да не те изберат.

— Дотук върви добре. Всички седим в стаята на съдебните заседатели, от време на време извикват по няколко имена и отвеждат късметлиите в някоя съдебна зала.

— И те ще са съдебните заседатели?

— Минават през предварително проучване. Адвокатите им задават въпроси и когато си набавят дванайсет съдебни заседатели и двама резервни, спират. Останалите ги хвърлят обратно в басейна с резервите.

— Това ли се случи с теб?

— Сутринта дори не излязох от стаята на съдебните заседатели. След обяд ме заведоха в една зала, но преди да стигнат до мен, вече

имаха четиринайсет съдебни заседатели, които им вършат работа.

— Значи са те хвърлили обратно в басейна с резервите.

— И аз тъкмо започнах да плувам кучешката с глава над водата и ни разпуснаха. Бих казал, че е много възможно изобщо да не стана съдебен заседател. Но не зависи от мен, а от адвокатите.

— А това е лоша идея. Ако искаш да съсипеш някоя система, просто остави нещата в ръцете на адвокатите. Слушай, Келър, струва ми се, че трябва да проявиш малко инициативност.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да се постарая да не бъдеш избран. Имаше си конкретна дума за това, но как беше, по дяволите?

— Назначен.

— Точно тази. Можеш да се погрижиш да не бъдеш назначен. Когато те попитат какво мислиш за смъртното наказание, казваш, че си категорично против, че според теб е просто узаконено убийство. Прокурорът ще те изрита толкова бързо, че по задника ти ще останат следи от ботуш.

— Гениална идея.

— Всъщност е доста прозрачна. Но ще проработи. Още два дена, а?

— Така казват.

— Още един ден — каза Келър.

Във вторник сутринта той размени кимвания и усмивки с обедната си другарка от предишния ден и когато дойде време за обяд, двамата тръгнаха заедно и се заговориха. Без никой да е предлагал, се насочиха право към „Сайгон Пърл“ и седнаха на същата маса.

— Освен ако не спечелим от лотарията — отвърна Глория.

Така се казваше тя, Глория Дантон. Беше с няколко години по-млада от Келър, с къса тъмна коса и леко крива усмивка. Работеше като секретарка в адвокатска кантора близо до центъра. („Но нашите адвокати не се явяват в съда, увери го тя. Занимават се с недвижими имоти, представляват кредиторите при прехвърляне на собствеността.“) Живееше в Инууд със съпруга си — счетоводител в Световния търговски център. („Работи в една от фирмите от Голямата четворка. Когато започна, бяха в Голямата осморка, после в Голямата

шесторка, а сега са в четворката. Продължават да се сливат. Предполагам, че съвсем скоро ще станат Огромната двойка, но за Джери това няма значение. Той просто отива на работа и върши каквото му възложат.“) Келър нямаше представа за какво говори тя. Знаеше, че Голямата десетка е колежанска асоциация по футбол, но това явно беше друго. Реши, че не му трябва да знае повече.

— Да спечелим от лотарията — повтори той. — Това е въпрос на късмет. Но въпросът е какво получаващ, ако спечелиш.

— Може да случим на интересен процес. Трябва да е поне толкова интересен, колкото онова, с което се занимавам в кантората. А и от престоя тук не губя пари. Компанията ми плаща заплатата.

— А на мен ми плаща общината — каза Келър.

— Да, четирийсет кинта на ден. При такова заплащане човек би си помислил, че хората ще се избиват да станат съдебни заседатели. Доста си млад за пенсионер.

— Съкратиха ме — обясни той. — Закриха длъжността ми и получих добро обезщетение. Освен това имах спестени пари. От време на време взимам по някоя и друга поръчка на свободна практика.

На връщане тя го попита дали книгата му харесва.

— Хубава е. Едва се удържах да не я дочета още снощи.

— Тя не е на шест, нали?

— На около трийсет и пет.

— Майтапчия такъв. Естествено, и аз те взех на подбив за това, че я наричаш момиче. Надявам се да ме включат в някой процес.

— Наистина ли?

— Защо не? Забавлявам се.

Той се обади на Дот в сряда следобед.

— Рано са те пуснали да си ходиш. Сигурно това ще рече, че за теб войната свърши.

— Назначиха ме за съдебен заседател.

— Шегуваш се. Каза ли им какво мислиш за смъртното наказание?

— Не успях. Явно, когато хлапе забегне с дамска чанта, не ги интересува какво смяташ за смъртното наказание.

— Хулиган, отмъкнал дамска чанта, със сигурност заслужава инжекция. Такъв процес ли ти натресоха? За задигане на чанта?

— Не, май става въпрос за по-сериозна кражба. Обвиняемият беше на предварителното проучване. Изглеждаше твърде стар и муден да задига чанти. Утре ще чуя встъпителните речи и ще науча повече.

— Цяла нощ няма да спиш от любопитство.

— Цяла нощ няма да спя, за да си дочета книгата.

— Онази за епидемията? Мислех, че си я пазиш за съда.

— Като те избера за съдебен заседател, вече не можеш да четеш. Трябва да внимаваш.

— Освен ако не си съдията. Келър, не можа ли да направиш нещо по време на еди-какво си?

— Предварително проучване.

— Все тая. Не можа ли да изразиш някакво крайно мнение?

— Не знаех какво би им харесало и какво — не, затова просто отговарях на въпросите. И ме избраха.

— Късметлия. Все пак през уикенда си свободен, нали?

— От петък следобед до понеделник сутринта.

— Освен ако не те изолират.

— За процесите, при които съдебните заседатели са в постоянна изолация, избират хора по цяла седмица. В случая избраха всичките дванайсет заседатели и двамата резервни за няколко часа.

— С други думи, дребни риби. Колко ще продължи?

— Няколко дена. Може би седмица.

— Не е толкова зле.

— Не е.

— Този уикенд ще отидеш в Балтимор, нали?

— Веднага щом ни разпуснат.

— И или ще приключиш работата веднага, или ще се върнеш след няколко дена, когато процесът свърши. Аз не виждам проблем. А ти, Келър?

— И аз — отвърна той. — Няма проблем.

Сам в апартамента си, без нищо да го разсейва, той заби нос в книгата. Отношенията между героя и героинята, в началото обтегнати, а впоследствие все по-романтични, не го трогваха, но в основната

сюжетна линия имаше напрежение, което го караше жадно да прелиства страниците.

И не можеше да не хареса лошия. Авторът се опитваше да му придаде човешки облик, като описваше тежкото му детство, как баща му го тормозел, майка му умряла и му се случили всевъзможни ужасни неща. Това обясняваше защо е станал такъв, макар че на Келър не му се вярваше. Харесваше злодея, защото му допаднаше начинът му на действие и бързата му мисъл.

В началото на книгата имаше сцена, в която едно сладко момиченце си играе с кученцето си и лошият го заговаря приятелски. После изпробва вируса върху детето, като го прибавя към млечния му шейк, и то умира от болестта като всички останали — кърви и се гърчи в агония. Този развой трябваше да ти покаже какъв мерзавец е мъжът, в случай че си изпитвал някакви съмнения.

Келър не гледаше така на нещата. Мъжът се сприятеляваше с детето само защото възнамеряваше да го зарази с вируса. Така че приятелството им не беше истинско, а просто част от плана.

Освен това мъжът искаше да изтрие цялото население на Ню Йорк, ако не и целия свят. Хлапето така или иначе щеше да умре заедно с всички останали. А така щеше да изпревари тълпите и да отиде в болница, докато все още има живи лекари и медицински сестри да се погрижат за него. Не че щяха да го спасят, но поне можеха да облекчат мъките му.

Разбира се, помисли си Келър, той беше склонен да симпатизира на лошите. Поне в книгите и филмите. Любителите му актьори играеха типове, които Брус Уилис, Стивън Сегал и Жан-Клод ван Дам покосяваха един след друг. В днешно време имаше доста добри холивудски злодеи, но според него никой от тях не можеше да стъпи и на малкия пръст на Джак Елам, може би най-страхотното лошо момче, заставало някога пред камера. А кога Джак Елам е оставал жив до края на филма?

Но Келър не симпатизираше на каузата на злодея от книгата. Как можеш да подкрепяш унищожаването на човечеството? Дори да си имал лош ден, дори да си бесен на всичко и на всички, това беше малко крайно. И все пак, когато супердвойката успя да спре лошия и да спаси света, Келър се почувства измамен. Очакваше се огромно

бедствие, а каква беше развързката? Не се случи нищо. Беше като да запалиш фишек и да го оставиш да изтлее.

След като дочете книгата, Келър продължи да разсъждава над нея в леглото. Беше се насилнил да не заспи, докато не я свърши, а сега не му се спеше. Не можеше да си позволи да се върти цяла нощ, на сутринта трябваше да е отпочинал и съсредоточен, за да съди друго човешко същество, и...

Това е. Вълнуваше се от предстоящия процес. И трябваше да признае пред себе си това, което не призна пред Дот. Той *искаше* да стане съдебен заседател.

Отчасти, помисли си той, това беше вътрешната потребност да вземеш успешно всеки изпит, независимо дали си искал да се явяваш на него. Точно като рибата Чарли — иска ти се да си достатъчно готин, за да си рекламното лице на „СтарКист“, дори това да означава да свършиш в консервената кутия.

Затова направи всичко възможно да бъде избран. Много от въпросите бяха свързани с полицията. Дали евентуалният съдебен заседател има роднини полицаи? Вярва ли, че полицаите по принцип казват истината? Допуска ли, че е възможно полицейски служител да изопачи истината, за да осигури осъдителна присъда?

Това навеждаше Келър — както и всички останали, които обръщаха внимание — на мисълта, че ключов елемент от процеса ще са показанията на някой полицаи, както и че според защитата полицаите лъжат, за да скалъпят фалшиво обвинение срещу невинен човек. Ако Келър искаше да отговори честно на въпросите, щеше да се позатрудни. През годините беше имал, слава богу, малко вземания-давания с полицията и отношението му към служителите ѝ в общи линии зависеше от това какъв филм е гледал наскоро. Полицаите от балтиморския сериал му харесваха. Допаднаше му и това, че понякога изпълняваха съвместни задачи с полицаи от друга поредица, в която действието се развива в Ню Йорк. Всъщност Мънч, любимият балтиморски полицаи на Келър, се беше преместил в Ню Йорк, за да участва в нов сериал за сексуални престъпления. Не просто актьорът бе сменил сериала, а самият герой се беше преместил и на Келър това много му харесваше.

Но имаше сериали, в които полицаите бяха тъпи, корумпирани и жестоки, и Келър не ги харесваше. Те биха излъгали най-безочливо в

съда, докато Мънч би изръсил много неща, които нямат нищо общо с въпроса, би охулил системата, правителството и бившата си жена, но със сигурност нямаше да лъжесвидетелства.

Затова на предварителното проучване Келър не последва примера на една жена преди него. Тя каза, че щом полицаите могат да подхвърлят доказателства, за да скалъпят обвинения срещу известна личност като О Джей, значи са способни на всичко. *Дан! Освободена от участие в процеса.* Следваше мъж, който най-невъзмутимо каза, че понякога полицаят е длъжен да излъже в съда, защото иначе престъпниците ще се измъкнат безнаказано. *Тряс! Освободен от участие в процеса.*

Келър възприе среден път, който го правеше приемлив както за обвинението, така и за защитата. И издържа изпита. Стана съдебен заседател.

Както и Глория Дантон.

В девет часа на следващата сутрин Келър седеше в ложата за съдебните заседатели заедно с останалите тринайсет късметлии. До обяд, когато съдията обяви почивка, двете страни бяха приключили с встъпителните си речи. Всички излязоха от съдебната зала и Келър и Глория автоматично се отделиха от останалите. После, все така автоматично, отидоха право в „Сайгон Пърл“ и си поръчаха специалитета за деня.

На път за ресторанта си говореха за времето и колко по-свеж е въздухът навън в сравнение с този в съдебната зала. Докато чакаха храната, и двамата се чудеха какво да кажат.

— По принцип не бива да обсъждаме делото. Даже не съм напълно сигурна дали може да обядваме заедно.

— Съдията не е казал, че не можем.

— Така е. Може ли да говорим за другите съдебни заседатели?

— Не знам. Не трябва да говорим за адвокатата и прокуратурата и какво мислим за встъпителните им речи.

— Ами за дрехите им? И прическите?

Тя завъртя очи и Келър схвана, че Глория не е възхитена от дрехите и прическата на прокуратурата. Косата на жената — кестенява с червеникав оттенък, дълга до раменете и сресана назад —

изглеждаше добре според Келър и в неговите очи облеклото ѝ беше съвсем приемливо — класически делови костюм, но той си знаеше възможностите. Когато ставаше въпрос за дрехи и прически, всеки хетеросексуален мъж беше като непосветен, който гледа албум с марки. Тънкостите му убягваха.

— Чудя се какво си говорят на съвещанията при съдията — каза той. — Но сигурно дори не бива да правим догадки.

— На няколко пъти почти разбрах какво си казват.

— Наистина ли?

— Опитах се да не слушам, но това е като да се опитваш да не мислиш за нещо. Например за бял носорог.

— Ъ?

— Давай — подкани го тя. — Опитай се да не мислиш за бял носорог.

Имаше стотици неща, за които не можеха да говорят, но им оставаше целият свят извън съдебната зала. Келър ѝ каза как е стоял буден до късно, за да довърши книгата, а тя му разказа за един от старшите партньори в кантората ѝ, който имал любовна връзка с клиентка. Не останаха без тема за разговор.

В един и половина се върнаха в ложата на съдебните заседатели. Прокурорката започна да представя свидетелите на обвинението и Келър се съсредоточи върху показанията им. Когато съдията закри заседанието, приближаваше пет часът.

На следващия ден, петък, Келър вече съжаляваше, че си е прочел книгата. Всички ти казваха да си носиш четиво, докато чакаш да разбереш дали ще те зачислят към някое дело. Но не те предупреждаваха, че след като попаднеш в списъка на съдебните заседатели, нуждата от развлечение е не по-малка. Човек не можеше да чете по време на съвещанията при съдията — не би изглеждало добре, ако някой съдебен заседател измъкне книга в мига, в който адвокатите се скупчат да си шушукат със съдията — но имаше много други възможности.

— Двете страни да се явят в кабинета ми — нареди съдията към десет часа и напусна залата заедно с адвоката и прокурорката за двайсетина минути. Докато отсъстваха, двама от съдебните заседатели

затвориха очи и когато процесът продължи, единият не успя да ги отвори.

— Струва ми се, че господин Битнър откърти — каза той на Глория по време на обяд и тя отвърна, че човекът или е спял, или е овладял уменията да хърка буден.

— Но вероятно не бива да го обсъждаме — добави тя и Келър се съгласи.

Следобед имаше още две съвещания при съдията и една дълга почивка, по време на която съдията и представителите на защитата и обвинението останаха в съдебната зала, но заседателите трябваше да излязат. Приставът ги съпроводи до друга стая, където всички седнаха около една маса, все едно щяха да обмислят присъдата. Но нямаше какво да обмислят и беше забранено да разискват делото помежду си, а седяха твърде близо един до друг, за да водят лични разговори, така че им оставаше само да си седят. В този случай книгата щеше да е от полза.

Около четири и половина съдията ги разпусна за почивните дни. Келър, който си беше приготвил куфарче с чиста риза, чифт чорапи и бельо, се отправи към гара „Пенсилвания“.

21

Предишния уикенд Келър беше отседнал в хотел близо до гарата, но във Фелс Пойнт се натъкна на пансион, който изглеждаше приемливо и със сигурност беше по-удобен. Беше запазил стая предишната вечер и се регистрира малко след девет. Към полунощ се обади в Уайт Плейнс от уличен телефон наблизо.

— В Балтимор съм — каза той.

— Това е добре — отвърна тя. — Всеки трябва да е някъде. И тъй като ти имаш работа в Балтимор...

— Този уикенд нямам.

— О?

— Нашата приятелка е извън града. На Източния бряг е.

— Нима всички не сме там? Ню Йорк и Балтимор не са ли на Източния бряг?

Той обясни, че става въпрос за област в щата Мериленд, нещо като полуостров от другата страна на залива Чесапийк. Ирен Макнамара беше там и щеше да се прибере чак в понеделник сутринта.

— А по това време ти ще си в стара задушна съдебна зала — отбеляза тя. — Освен ако не зарадваш старата леля Дороти, като й кажеш, че процесът е приключил.

— Абсурд! Та той започна едва вчера сутринта.

— Винаги съществува възможност да се случи чудото споразумение с прокуратурата. Но не и този път, а?

— Не.

— Крадец на чанти ли е, Келър? Ще се погрижиш ли малкият негодник да си получи заслуженото?

— Забранено ми е да говоря за делото.

— Я повтори.

— Нещо не е наред с връзката ли? Казах, че...

— Знам какво каза.

— Тогава защо ме караш да повтаря?

— За да се чуеш. Замисли се какво изръси току-що и на кого го каза. И се сети за всички неща, които не бива да правиш, включително и това, което няма да можеш да свършиш този уикенд, защото някой е отишъл на Източния бряг.

— Едно ченге си е купило видео — каза той.

— Сигурно това е добра идея, Келър. Горките хорица се трудят до късно и понякога изкарват двойни смени; така че как да следят любимите си сапунени опери? Единственият вариант е да записват сериалите и да ги гледат по-късно.

— Видеото е крадено.

— Кое то означава, че ще трябва да си купи ново. Надявам се, че има застраховка.

— Виж, вече е доста късно. Ще ти се обадя утре.

— Ще се държа прилично, обещавам. Ченгето си е купило крадено видео. Вероятно въпросът е дали е знаел, че е крадено, когато го е купил.

— Точно затова го е купил. Типът, който му го е продал, не е знаел, че е ченге, и сега го съдят за търговия с крадени вещи.

— Звучи ясно и просто.

— Ако ченгето казва истината.

— Ти как мислиш?

— Не знам. Още не сме чули показанията му.

— Не сте?

— Не сме чули почти нищо. Адвокатът и прокурорката непрекъснато обсъждат нещо помежду си и доколкото разбирам, спорят най-вече за това какво трябва да чуем излиза, че хората, които най-малко знаят какво става, са съдебните заседатели.

— Е, това е американският стил, нали така?

— Очевидно. Съдията каза, че можем да четем вестници и да гледаме телевизия, но ако попаднем на информация за случая, трябва да спрем да четем.

— Или да смените канала.

— Точно така.

— Мъж се сдобил с крадено видео и го продал на ченге. Не мисля, че това ще е водещата новина по „Лайв ет Файв“. Но ти залагаш на сигурно, като се криеш в Балтимор. Или смяташ да се прибереш по-рано?

— Запазил съм стая за уикенда. Може да остана.

— Колкото повече време прекараш там, толкова повече ще привлечеш вниманието.

— Ако напусна пансиона по-рано, също ще привлека вниманието.

— Отседнал си в пансион?

— Нещо такова, предлагат и закуска.

— Странен ли е?

— Хубав е. Никога не съм съвсем сигурен какво означава *странен*.

— Зависи от интонацията, с която го изговаряш. Спи ми се. Ще си лягам.

Келър затвори телефона. И той беше изморен. Леглото му с балдахин на четири стойки изглеждаше доста примамливо, макар че щом затвориш очи, няма да забелязваш нито стойките, нито балдахина.

Странен.

Поколеба се за миг и тръгна в противоположната на пансиона посока. Не беше чак толкова уморен, а и сутринта можеше да спи колкото си иска. Така че нямаше причина да не се отбие в „Каунтърпойнт“ за едно питие преди лягане.

В понеделник на обяд Глория каза:

— Знаеш ли как прекарах уикенда? Ще решиш, че напълно съм откачила.

— Скочила си с бърнджи от Световния търговски център?

— Топло. Седях си на дивана и гледах „Корт ТВ“.

— Скачането с бърнджи е по-откачено.

— И по-вълнуващо. Като че ли не газя цяла седмица в тази помия. Знаеш ли какво правех?

— Току-що ми каза.

— Не, какво действително правех. Отне ми известно време да го осъзная. Надявах се уж случайно да попадна на репортаж за нашия процес.

— Несъзнателно имаш предвид.

— Правилно, в началото несъзнателно, а после съзнателно, защото разбрах какво правя и продължих да го правя. Естествено,

знаеш каква е вероятността „Корт ТВ“ да си губи времето с нашето дело. Не е Големият влаков обир. — Тя набоде с вилицата каквото ядеше. — И, разбира се, не дадоха нищо. Май в залата няма камери, а?

— Не съм забелязал.

— Когато съобщих на семейството ми, че са ме избрали за съдебен заседател, снаха ми моментално каза, че сигурно ще ме дават по телевизията. Нали се сещаш, ако снимат в общ план всички съдебни заседатели. Мисля, че не е позволено, но на кого му пука? Какво толкова като показват лицето ти на няколко милиона телевизионни екрана?

— Смятам, че телевизията прави нещата истински — отвърна Келър. — Виждаш жена, чието бебе е изядено от койот, и някакъв репортер натиква в лицето ѝ микрофон и я пита как се чувства.

— И вместо да му каже да върви на майната си, както според теб би постъпил всеки нормален човек...

— Тя отговаря на въпроса и споделя болката си със света. Хората си мислят, че трябва да направят точно това. Смятат, че щом ти се удаде шанс, трябва да се появиш по телевизията, защото това придава истинност на преживяването ти.

— Та-дам — прозвуча като цитат от „Дълбоки мисли“. — Но знаеш ли какво? Мисля, че си прав.

На следващия ден тя каза:

— Говорих със зет ми за господин Битнър и как не може да си държи очите отворени.

— О?

— Не казах, че е съдебен заседател и не споменах името му. Зет ми смята, че състоянието може да е свързано с патологичното затлъстяване на господин Битнър.

— Патологично затлъстяване?

— Той е медицински работник, знае всички термини.

Мъжът беше доста пълен, помисли си Келър. Достатъчно едър, за да си има собствен пощенски код. Но къде се вписваше патологичното? Дали това, че носиш цялата тази тежест, те тласка към мрачни мисли? Дали часове наред се чудиш колко души ще успеят да вдигнат ковчега ти?

— Вероятно просто е изморен — предположи Келър. — Сигурно не може да спи през нощта, защото отговорността да съди друго човешко същество му тежи.

— Или пък просто е отегчен до смърт. Наистина е скучно, нали?

— Има някои хубави моменти — отговори той, — но са малко и спорадични. Останалото е все едно да гледаш как водата се изпарява.

— Във влажен ден. Адвокатите повтарят всичко, докато ти иде да закрепещиш. Задават едни и същи въпроси по няколко пъти. Явно имат високо мнение за съдебните заседатели.

— Не е като по телевизията.

— Не е, иначе щеше да смениш програмата. Вземи например „Закон и ред“. Двете ченгета хващат лошия в първите трийсет минути и Сам Уотърстън го праща в затвора още преди да е минал и час. А на тази прокурорка ѝ трябва повече време само да установи каква марка е видеото.

— „Корт ТВ“ е по-реалистична.

— Когато дават репортажи на живо. Иначе ти показват само частта, в която нещо се случва. А дори и когато предават на живо, гледат да прекъсват по време на скучните части. — Тя си разбърка студеното кафе. — Но сигурно не бива да говорим за това.

— Можеш да се отпуснеш — безизразно каза той. — Не нося диктофон.

Глория го зяпна и в следващия момент избухна в смях и сложи ръка върху неговата.

— Ченгето е чернокож — каза той на Дот, — а обвиняемият е бял. Май не съм го споменавал преди.

— Ти и Темида — рече тя. — Двамата далтонисти.

— В началото не знаехме. Искам да кажа, че знаехме за обвиняемия, защото той седеше с адвокатите си. Бял мъж на средна възраст с физиономия НЗ и грозна перука на име Хюбърман.

— Перуката му си има име?

— Какво е това, час по английски? Знаеш какво имам предвид. Той се казва Хюбърман.

— Знам какво е перука — рече тя, — независимо дали си има име, и никога не съм виждала хубава. Но какво е НЗ физиономия?

Няма запомняне? Не закачай?

— Нередовни залози — поясни той. — Хората, които залагат на коне, имат специфично изражение.

— Нещо като бих-можех-трябваше?

— Точно такава. Въпросът е, че видяхме полицаия чак когато дойде време да дава показания, а дотогава обвинението вече беше доста напреднало. И се оказа, че той е чернокож. Крадецът също.

— Преди минута каза, че е бял.

— Не обвиняемият. Крадецът, мъжът, който е откраднал видеото и го е продал на Хюбърман. Той е свидетел на обвинението. И двамата с ченгето са афроамериканци.

— И?

— Това обяснява много неща около избора на съдебни заседатели. Главният въпрос на предварителното проучване беше дали според нас полицаите лъжат или казват истината. Е, като цяло белите вярват в полицията повече отколкото чернокожите.

— Я гледай, чудно защо.

— Да. Така че човек би предположил, че обвинението ще иска бели съдебни заседатели, а защитата — чернокожи.

— Схванах. Когато обвиняемият е бял, а ченгето — чернокож, всичко се обръща.

— Но не мисля, че някой има представа колко точно ще се обърне. Ще ми се да знаех всичко това преди предварителното проучване, защото щеше да е интересно да се наблюдава. За обвинението перфектният съдебен заседател е чернокож мъж с високо мнение за полицаите, а идеалът на защитата е бял мъж, който смята точно обратното.

— Чернокож мъж, бял мъж. Няма ли жени съдебни заседатели?

— Седем от дванайсетте са жени. И една от резервите.

— А съотношението чернокожи към бели?

— Четири бели и три чернокожи. И двамата резервни са чернокожи.

— Сметката не излиза.

— Плюс трима латиноамериканци и двама азиатци.

— Те как се отнасят към полицаите?

— Нямам представа.

— Според теб какво ще решат съдебните заседатели?

— Същият отговор. Даже не мога да предположа.

— А ти? Как ще гласуваш?

— Наистина не трябва да говоря за това.

— Келър...

— Още не съм решил.

— Сериозно? Не знаеш дали е виновен, или не?

— О, по този въпрос няма съмнение — отговори той. — Естествено, че е виновен. Един поглед и си наясно, че е мошеник. Сигурно в гимназията е приемал залози за футболни мачове, а откакто е зарязал училището, изкупува крадени вещи.

— Но ти току-що каза...

— При това без дори да взимаме предвид показанията, които така и не чухме. Например никой не ни каза какво са намерили в апартамента на Хюбърман.

— Може би не са открили нищо.

— В такъв случай защитата щеше да повдигне въпроса. „Дами и господа съдебни заседатели, предполага се, че клиентът ми е търгувал с крадени вещи, и въпреки това обвинението иска да повярвате, че видеото, обозначено като веществено доказателство № 1, е единственият краден предмет в негово владение. Това не е ли странно съвпадение?“ Но никой не обели нито дума за това какво са открили при обиска. Това означава, че са намерили стая пълна с телевизори, видеоплейъри и камери, но съдията е постановил, че претърсването е незаконно и не се зачита.

— Тогава щом знаеш, че мъжът е виновен...

— Но доказаха ли го? И дали не са му устроили капан?

— Кого го интересува? Знаеш ли какво мисля, Келър? Мъжът е търгувал с крадени вещи и полицаят е отишъл да си купи видео за лични нужди. Но после се е ядосал и е арестувал човека, защото не е разбрал как да настрои проклетата машина. Е? Какво мислиш?

— Мисля, че е жалко, че не си съдебен заседател — отвърна той.

— Кръстосаният разпит беше жесток — каза Глория.

Клифърд Мейпс, полицаят, извършил ареста, прекара цяла сутрин на свидетелската банка. Келър каза, че е очаквал всеки момент Мейпс да изгуби самообладание и да избухне.

— Аз пък очаквах да се разреве. Знам, знам. Ченгетата не плачат. Но ако аз бях на свидетелското място, със сигурност щеше да има сълзи.

— Може да се окаже добра стратегия — предположи Келър. — Ще хвърли Нирщайн в оркестъра.

Нирщайн беше водещият адвокат на защитата — мъж с измамно благ вид и силно оредяла на челото коса. Щом се обърнесе към свидетел на обвинението, дребният човечец се превръщаше в булдог.

— Бих искала да го видя хвърлен в оркестъра — каза Глория. — Или от някоя скала.

— Явно не го харесваш.

— Мисля, че е подъл.

— Това е поза. „Не съм кучи син, но в съда играя такъв.“

— Той трябва да получи „Еми“, а тя — клизма.

— Шийхи?

— Аха. Със сигурност ще призове свидетеля за допълнителен разпит този следобед.

— Трябва да го направи, не мислиш ли?

— Предполагам. Не бива да позволяваме на чувствата ни към адвоката и прокурорката да ни влияят, но как да се стърпиш? За щастие и двамата са ми еднакво антипатични, така че има равновесие. Честно казано, никой не ми харесва. Останалите съдебни заседатели са тъпанари, а приставът — надут идиот. Съжалявам Мейпс, но той си е тъпак, нали? Жал ми е и за Хюбърман, защото е подсъдим, а освен това има семейство. От друга страна, е мошеник. Независимо дали е виновен или не, той си е мошеник.

— Сигурно нямаш търпение процесът да свърши.

— И да се върна на работа? Повярвай ми, в кантората не е такъв купон. — Тя сведе поглед. — И вкъщи не е цветя и рози.

— О.

— Да си женен е като да си съдебен заседател. Не трябва да говориш за това с другите. Но да си призная, съвсем не е толкова страхотно.

— Може би нещата ще се оправят.

— Да. Или ще свикна. Между другото, знаеш ли какво чакам с нетърпение?

— Уикендите? Не, явно не, щом вкъщи не е върхът на щастието.

— Не, определено не са уикендите. Обяда тук, в „Сайгон Пърл“, пет дни в седмицата. Напоследък това очаквам с нетърпение.

В петък преди обяд обвинението приключи с представянето на доказателства и когато продължиха след обедната почивка, защитата поиска оправдателна присъда от съдията, без да се произнасят съдебните заседатели. Келър знаеше, че това е стандартна процедура, и както се очакваше, съдията отхвърли искането. Тогава Нирщайн съобщи, че защитата няма да представя доказателства, тъй като обвинението очевидно не е успяло да докаже нищо. Съдията му препоръча да запази тези думи за заключителната си реч и каза на двете страни, че пледоариите остават за понеделник сутринта. След това даде на съдебните заседатели обичайните указания — да не говорят с никого, да не четат за случая във вестниците, дрън-дрън-дрън. Келър можеше да ги издекламира заедно с него, дума по дума.

Имаше само едно ново нещо. Този път съдията ги посъветва в понеделник сутринта да си носят чанта с дрехи и тоалетни принадлежности. Обясни, че след като започнат да обсъждат делото, ще бъдат изолирани, докато стигнат до решение. Общината щеше да плати хотела, но щедростта ѝ не се простираше до паста за зъби, бръснарски ножчета и чисти дрехи, така че за всеки случай трябваше да си носят.

— Ти вече си си приготвил багажа — отбеляза Глория, докато излизаха от сградата, и кимна към куфарчето на Келър. — Обзалагам се, че вътре има всичко — чорапи, бельо, чиста риза.

— И книга за четене — добави той. — Всичко необходимо за уикенд извън града.

— Романтичен уикенд?

Той поклати глава.

— Един от племенниците ми се жени. Уикендът ще е романтичен за него или поне се надявам да е така. За мен ще мине под знака на семейните задължения.

Той се върна от Балтимор рано в неделя вечерта и дълго лежа във ваната. После се обади в един китайски ресторант и си поръча вечеря.

Остави слушалката и пак я вдигна, изпитваше необходимост да се обади на някого. На Дот? Не, не на нея, на друг.

На Глория? Не можеше да ѝ се обади дори и да искаше, а и не беше сигурен дали иска. На Маги? Не, господи, последното, което искаше, бе да започне тази история отново. Не желаше да се вижда с никого, не му се говореше с никого, а просто имаше необходимост да се чуе с някого, макар да не можеше да измисли с кого. Даде си сметка, че се чувства неспокоен като при пълнолуние, а доколкото знаеше, сега не беше пълнолуние.

Или пък беше? Приблужи се до прозореца, но не видя луната. Можеше да излезе да погледне, но всеки момент щяха да доставят храната. Сигурно можеше да намери информация по въпроса в „Алманах на фермера“, но единственият брой, който имаше, беше отпреди пет години. Така и не си го купи повторно, а в момента не можеше да си спомни защо изобщо си го купи първия път.

Беше си взел вестник, но го остави във влака. Вероятно в него пишеше нещо за фазите на луната. Ако не в прогнозата за времето, то сигурно в астрологичната рубрика.

Луис Карпентър. Ето на кого искаше да се обади. Ако не друго, жената поне щеше да знае дали е пълнолуние.

Дали беше прекалено късно да ѝ звъни? Реши, че не е, намери номера и го набра. Тя не отговори, нито се включи телефонен секретар. Той опита отново, в случай че е набрал погрешен номер, но отново никой не вдигна и в този момент звънецът извести пристигането на вечерята му.

След като се нахрани, насочи вниманието си към селекцията, която преди няколко дни беше получил от жената в Мейн. Избра си няколко, подреди ги в албумите си и написа чек.

Добави и бележка: „Скъпа Беатрис, благодаря за хубавата селекция. Намерих няколко марки, които представляват интерес за мен, и се радвам, че се сдобих с тях. Прилагам чек за 72,20 долара. Сега съм съдебен заседател, но не трябва да разказвам на никого за делото. Повярвай ми, не ти и трябва да знаеш за него!“. Подписа се и пхна бележката, чека и останалите марки в плика с обратен адрес. Слезе долу и пушна писмото в пощенската кутия на ъгъла. Вече беше влязъл в блока, когато се сети за луната, и сметна, че не си заслужава да излиза отново да я търси.

Щом се върна в апартамента, се настани пред телевизора. Около полунощ си взе още една гореща вана. Преди да си легне, сложи в куфарчето си нов комплект от чиста риза, чорапи и бельо.

Председателят на журито, когото избраха, се казваше Милтън Симънс. Беше висок, приближаваше петдесетте и приличаше малко на Морган Фрийман. Според Келър го избраха тъкмо заради това. Морган Фрийман имаше морален авторитет. Без значение дали играеше добрия или лошия, човек някак си знаеше, че може да разчита на него.

— Е — започна Симънс, — трябва да решим как да отсъдим. Мисля, че основният въпрос е дали прокуратурата доказва състоятелността на обвинението.

— Отвъд разумното съмнение — обади се някой и множество глави закимаха в отговор.

Келър настръхна, изгаряше от нетърпение да започне. Заключениеите речи бяха обстоятелствени и според него и двете страни не бяха особено добри. Пръв беше Нирщайн, който разнищи доказателствата на обвинението, като редуваше сериозни доводи с жлъчен сарказъм. После Шийхи, прокурорката, прекара точно толкова време в опити да ги сглоби обратно. Накрая съдията даде инструкции на съдебните заседатели. Щурмува ги, както се казваше на юридически жаргон.

Келър харесваше този израз. Представяше си как съдията навежда глава, тропва с крак и напада съдебните заседатели като бик, а черната му роба помита пода.

Атаката от напътствия на съдията не беше чак толкова драматична, но затова пък многословна и невероятно отегчителна. Той повтаряше едно и също нещо десетки пъти, сякаш бяха деца, при това не от най-умните. После изведоха дванайсетте съдебни заседатели и ги затвориха в една стая. И ето ги, натоварени с огромната отговорност да решат съдбата на друго човешко същество.

— Струва ми се... — подзе една жена, но стигна само дотук, защото на вратата се почука.

Влезе приставът, следван от двама стройни младоци, които се движеха като танцьори. Младежите носеха подноси и грациозно ги

оставиха на страничната маса.

— Щатът Ню Йорк осигурява обяд — съобщи приставът. — Има сандвичи с пуешко и с шунка и сирене. Сиренето е швейцарско. Порано ви питах дали има вегетарианци и никой не се обади, но за всеки случай взехме два-три сандвича с фъстъчено масло и желе. Кафе, студен чай, диетична кола. И вода, ако има мормони. Да ви е сладко.

Той излезе от стаята заедно с младежите. Последва тишина и най-накрая Морган Фрийман я наруши.

— Най-добре първо да хапнем и после ще говорим.

Келър си взе сандвич с шунка и сирене и чаша студен чай. След като се оказа, че няма кандидати за сандвичите с фъстъчено масло, си взе и от тях. Обядът беше странен — всички разговори стихнаха и в стаята се чуваше единствено бръмченето на климатика и съсредоточеното дъвчене на дванайсет челюсти. Когато всички приключиха, една жена предложи да повикат пристава, за да изнесат останалата храна. Господин Битнър, който видимо се оживи при появата на обяда, отбеляза, че приставът не е казвал да го правят, и предложи да оставят остатъците на масата, в случай че някой огладнее по време на обсъждането.

Келър погледна Глория през масата и тя завъртя очи. Една от азиатките каза, че не може да хапне нито зальк повече, и председателят отвърна, че и той не може в момента, но това не означава, че по някое време няма да му застърже. Друга жена отбеляза, че сандвичите ще изсъхнат, като стоят непокрити, и някой вметна, че те така или иначе сигурно ще отидат в боклука, щом ги изнесат от стаята — приставът просто щеше да ги изхвърли.

— Е, няма как да ги пратят с кораб в Сомалия, за да нахранят гладуващите — отвърна жената.

Една чернокожа заседателка, която седеше срещу Келър, моментално се намръщи, но после очевидно прецени, че в забележката няма нищо расистко, и си замълча.

— Има ли консенсус? — попита Морган Фрийман. — Всички ли са съгласни да оставим храната и напитките? — Никой не възрази и той се усмихна. — Добре, решихме трудния проблем. Сега вече можем да се заемем с въпроса дали обвиняемият е виновен, или невинен.

— Виновен или не — обади се Глория.

— Поправям се — каза той. — Благодаря ви. Съдията изрично повтори това няколко пъти. За да го оправдаем, не е нужно да сме убедени, че е невинен, а само, че вината му не е доказана. Някой има ли идея как да подходим?

Една ръка се вдигна — беше на госпожа Естевес. Председателят ѝ кимна и се усмихна очаквателно.

— Трябва да отида до тоалетната — съобщи тя.

Извикаха пристава и той отведе жената. На връщане го придружаваха двамата младежи, които се заеха да разчистват масата. Никой не обели нито дума.

— Може ли да се върнем на видеото? — попита Глория.

— Братовчед ми имаше същото — обади се някой. — Ставаше за гледане на касети, но не можеше да се настрои да записва.

— Той не е можел — подметна друг.

— Нищо подобно, настройваше си го чудесно. То започваше да записва нещо и после само превключваше на друг канал. Кълна се, че тази машина има собствено мнение.

Келър заключи, че това поставя видеото едно стъпало над съдебните заседатели, които най-малкото не знаеха собственото си мнение, ако изобщо го имаха. Движеха се по допирателната.

И сега Глория ги насочи по доста обиколна пътека. След като обсъдиха надълго и нашироко приумиците на видеоплейърите по принцип, тя подхвана една нишка, която защитата ревностно бе прокарала. Нирщайн беше призовал няколко свидетели да проследят историята на видеото, представено от обвинението в съдебната зала — от момента, в който, както се твърдеше, Клифърд Мейпс го беше купил от обвиняемия, чак до сега. Обвинението се постара да го идентифицира като една от стоките, откраднати от склад на „Прайс Клъб“ в Лонг Айленд, и представи свидетел, някой си Уилям Гъбинс, който изпълнявал ролята на съгледвач на крадците и получил видеото като част от дела си. Гъбинс свидетелства, че продал видеото на обвиняемия.

Нирщайн твърдеше, че процедурите са били нарушени и електронното устройство, представено в съда, не е същото, което

според твърденията клиентът му е купил от Уилям Гъбинс и пак според твърденията е продал на полицаия под прикритие.

— Сещате ли се какъв въпрос зададе на отговорника на полицейския склад? Попита го дали някога е носил вкъщи предмети, които са му били поверени за съхранение.

— Мъжът каза „не“ — обади се една от азиатките, госпожа Чен.

— Но Нирщайн не спря дотам — напомни им Глория. — Той попита за точно определена вещ, за видеокамера. Искаше да разбере дали онзи не я е взел, за да снима тържеството за рождения ден на дъщеря си.

— И той каза „не“ — додаде отново госпожа Чен.

Келър си спомни размяната на реплики. Отговорникът на склада, който според Глория щеше да изглежда значително по-добре, ако отслабне с пет килограма и си обръсне мустаците, призна, че дъщеря му празнувала рождения си ден на еди-коя си дата и че той лично увековечил събитието на филмова лента. Призна и че по онова време не е имал собствена видеокамера, и сега нямаше, но категорично отрече да е взимал камера от склада и твърдеше, че я е заел от шурей си. Шийхи възрази срещу този разпит, заяви, че няма връзка с делото и саркастично подхвърли, че сигурно следващата стъпка на защитата ще е да поиска да пуснат записа от тържеството в съда. Това ѝ навлече забележка от страна на съдията, който явно намираше историята за достатъчно увлекателна, за да отхвърли възраженията ѝ.

— Ами не знам — каза Глория.

— Трябва да се придържахме към показанията — отбеляза госпожа Естевес. — Адвокатът зададе въпросите си и мъжът им отговори.

Келър не искаше да казва нищо, но не успя да се сдържи.

— Но откъде се е сетил да попита? — Всички извърнаха глави към него и той продължи: — Откъде е знаел за тържеството за рождения ден и че мъжът го е снимал с камера?

— Всеки записва тържествата на децата си — отговори някой.

Така ли? Всеки ли детски рожден ден се запечатва за вечни времена, момент, замразен във времето чрез магията на видеолентата? Някой гледаше ли изобщо тези записи?

— Но Нирщайн знаеше датата — настоя Келър. — Трябва да е чул отнякъде, че онзи е взел видеокамера от склада. Нямаше как да не

отрече, защото е нарушение на правилата. Но само защото отрече, не означава, че не се е случило.

— Но не означава и че се е случило — изтъкна една жена.

— Така е — съгласи се Келър. — Въпросът е на кого ще повярваме.

— Но какво значение има? Сред доказателствата на обвинението няма видеокамера. Има само видеоплейър. На кого му пука дали човекът е взел видеокамера? Не е трябвала на никого, а и той я е върнал във вида, в който я е взел.

— Това говори за метод на действие — отбеляза Глория.

— Какъв метод? Ако е взел видеокамера, значи е взел и видеоплейър? И дори да го е направил, какво от това? Какво като е занесъл вкъщи видео, което между другото никой не твърди, че е взел, и го е върнал на следващия ден или след седмица? Пак си е същото видео.

— Освен ако не го е разменил — подхвърли един мъж.

Отново се отклониха и се захванаха да изясняват защо отговорникът на склада би взел видео и защо би го разменил с друго.

— Може да е имал същия проблем като братовчед ви — каза един мъж и кимна към жената с братовчедата, чието видео сменяло каналите без видима причина. — Може неговото да е било дефектно и да го е разменил с онова от склада.

— Видеоето, което Мейпс е купил от обвиняемия.

— Което Мейпс твърди, че е купил от обвиняемия.

Келър погледна Глория. Тя не се усмихваше, изражението на лицето ѝ беше предпазливо неутрално, но той разбра, че е доволна.

— Осем гласа „виновен“ — събщи Морган Фрийман. Е, Милтън Симънс, помисли си Келър, но и самият Морган Фрийман не би могъл да го каже по-добре. — Три „невинен“.

— Бройката не излиза — обади се някой.

— Това прави единайсет гласа и едно празно листче. Явно някой още не може да реши — каза Симънс. — Това гласуване беше само да добием представа какви са нагласите, така че не е нужно да сте напълно убедени, за да гласувате по един или друг начин, но щом на

този етап не можете да вземете решение, няма проблем. Някой, който е гласувал „невинен“, би ли казал няколко думи защо е гласувал така?

— Ами — започна Глория, — аз просто не съм убедена, че обвинението доказва тезата си. Не съм сигурна, че това е същото видео.

— Момиче — обади се най-едрата чернокожа жена, — що за аргумент е това? „Това не е краденото видео, което му продадох. Продадох му друго крадено видео.“ Краденото си е крадено и продаденото си е продадено.

— Ами плодовете на отровеното дърво?

— Това е друго нещо — каза Милтън Симънс и обясни какво наричат юристите „плодове на отровеното дърво“. — Ако са претърсили нечия къща — даде за пример той — и ако са открили стая, пълна с крадени вещи, и ако претърсването е обявено за незаконно, тогава всички намерени улики и всичко, до което водят те, се определя като „плодове на отровеното дърво“ и горко на този, който ги изяде. Кое ще рече, че доказателствата не могат да се използват.

— Бас лоя, че и те са го направили — намеси се Келър.

— Кое?

— Претърсили са жилището му. Щом арестувах човек за притежание на крадени вещи, естествено, че претърсвах къщата му.

— Може би не са открили нищо.

— Тогава Нирщайн щеше да вдигне врява до небесата. „Претърсихте ли жилището на клиента ми? Открихте ли нещо инкриминиращо? И искате да повярваме, че видеото, за което се твърди, че клиентът ми е продал, е било единствената крадена вещ в негово владение?“ Но никой не обели нито дума за обиск, което означава, че той не се взима предвид.

— Някой се е издънил със съдебната заповед — предположи една жена. — Плодове на отровеното дърво.

Споменаването на плодове събуди господин Битнър.

— Вие отидохте до тоалетната — каза той на госпожа Естевес — и затова сега няма нищо за ядене.

— Хей, човече, какво трябваше да направи жената?

— Съжалявам — отвърна Битнър. — Имам ниска кръвна захар и ставам раздразнителен.

— Тогава защо не казахте на пристава да оставят сандвичите?

И така нататък, помисли си Келър. И нататък, и нататък.

На вратата се почука и още преди да успеят да отговорят, приставът влезе.

— Съдията се интересува как се справяте — каза той. — Дали смятате, че скоро ще стигнете до решение.

— Справяме се добре — информира го председателят на журито.

— Е, не искаме да ви пришпорваме — каза приставът, — но вече е четири часът, така че имате един час, ако искате довечера да се приберете у дома. Ако до пет не вземете решение, ще ви изолират за през нощта. Това означава, че ще прекарате нощта в хотел на разноски на общината. Мястото е прилично, но не е „Уолдорф“. Според мен ще се чувствате по-добре в собствените си домове.

— Ами храната? — попита Битнър.

— В хотела ще бъде осигурена вечеря.

— Имам предвид сега.

Приставът го изгледа и излезе.

— „Ще се чувствате по-добре в собствените си домове“ — повтори едрата жена, която нарече Глория „момиче“. — Превод: „Размърдайте си задниците и вземете решение. Да не би случайно някой да мисли, че онзи не го е извършил?“.

— Не това е въпросът — каза Глория. — Въпросът е...

— ... дали е доказано. Мислите, че не знам ли? Повтаряме го цял ден и не стигаме доникъде. Тогава какво ще кажете за моя въпрос? Някой смята ли, че не го е извършил?

Никой друг не отговори, затова Келър каза:

— Мъжът получавал ли е някога крадени вещи? Бих казал да. Продавал ли е някога крадени вещи? Отново да. Продавал ли е на полицаи? Продавал ли е конкретната крадена вещ на конкретния полицаи? Мога да повярвам в това и въпреки това да не вярвам, че обвинението е доказало тезата си.

— Отвъд разумното съмнение — измрънка някой.

— Но не знам дали го вярвам — продължи той. — Постоянно се стига до един и същ въпрос. Вярваме ли на Мейпс?

— Дори Мейпс да е преувеличил...

— Ако Мейпс не казва истината, няма дело. И ако Мейпс лъже, няма дори престъпление.

— Той е полицай — обади се някой. — Полицайте, с които съм си имал работа досега, са били свестни и честни, но в него има нещо хлъзгаво.

— Ето това е странното — намеси се някой друг, — защото според моя опит ченгетата непрекъснато лъжат, но той ми направи впечатление на истински порядъчен млад мъж.

— Отговорникът на склада лъжеше.

— Да, и аз съм на същото мнение.

— Взел е камерата да снима рождения ден на детето си. Но това не означава, че има проблем с видеото като доказателство.

— Както и че Мейпс лъже.

— Но не означава и че не лъже.

В пет без петнайсет Морган Фрийман пак ги накара да гласуват, този път явно, питайки ги един по един. Когато стигна до Келър, имаше шест гласа за осъдителна присъда и три за оправдателна. Келър реши, че няма значение — тази вечер нямаше да се приберат вкъщи, независимо как гласува той, но трябваше да каже нещо.

— Виновен — каза той.

— Невинен — каза жената от лявата му страна.

Резултатът се изравни. На предишното гласуване Келър беше за оправдателна присъда, а жената отляво — за осъдителна. Този път Морган Фрийман гласува за осъдителна и резултатът стана осем на четири, а оставаха петнайсет минути да решат.

— Добре — каза председателят. — Не казвам, че сме в задънена улица, в никакъв случай. Само ни отнема малко повече време да решим. Въпросът е дали един човек да отиде в затвора или не, затова не бива да прибързваме. Явно ще прекараме нощта в хотел.

Чу се недоволно мърморене, но според Келър звучеше доста добродушно. В крайна сметка тези хора бяха нюйоркчани. Малко негодувание беше в реда на нещата.

Хотелът беше от веригата „Дейс Ин“ и се намираше в Куинс, недалеч от летище „Кенеди“. На Келър му се стори познат и се сети, че преди две години се беше срещнал с клиент във фоайето. Мъжът беше пристигнал от Атланта, за да му предаде няколко снимки и адрес, след което хвана полета си за Европа — желязно алиби, ако изобщо съществуваше такова. Келър отлетя за Атланта и после се върна. Клиентът беше на делова среща в Брюксел, когато получи вестта, че съпругата му е била застреляна от крадец. Прекъсна престоя си и се прибра у дома, а след четири месеца се ожени за секретарката си.

Но онзи хотел не беше ли от веригата „Рамада“? Келър беше сигурен, че е, даже си спомняше, че клиентът възхваляваше достойнствата на „Рамада“. Следователно нямаше как да е същият хотел. И все пак разположението му се струваше някак познато.

В стаята, която му дадоха, нямаше нищо познато, но той не беше влизал в стая на „Рамада“, а само във фоайето. Взе си бърз душ, обади се на рецепцията, поръча си вечеря от румсървис и седна пред телевизора, докато донесат храната. Подписа сметката и даде няколко долара на сервитьора, който изглеждаше изненадан. Тогава Келър се усети, че човекът явно не получава често бакшиши от изолирани съдебни заседатели.

— Чудех се дали това място винаги е било „Дейс Ин“?

— Ако се върнете достатъчно назад, е било тресавище — отговори мъжът.

— А ако се върна две години назад?

— Било е „Рамада“ — ухили се мъжът. — Но е било преди да започна работа тук, така че това са свидетелски показания, основани на слухове.

Докато вечеряше, Келър се чудеше как са могли да прехвърлят хотел от една верига в друга. Струваше му се доста своеволно.

Тъкмо размишляваше дали да поръча още една чаша кафе, когато на вратата се почука. Той надникна през шпионката и отвори. Глория

се шмугна вътре, затвори вратата и посегна да я заключи.

— Беше странно да се храня сама. А и вместо виетнамска храна получих хамбургер, пържени картофи и кола. Ако искаш да се пръждосвам, само кажи.

— Че защо да искам?

— Не би трябвало да общуваме помежду си, не помниш ли? Защото може да стане дума за делото.

Лицето ѝ беше зачервено и си беше освежила грима. Дали не беше направила нещо и с косата?

— Изглеждаш различно — отбеляза той.

— О! Ами, взех си душ. И реших да си направя косата така.

— Много ти отива.

— Благодаря.

— И аз си взех душ.

— Е, след цял ден в съда...

— Човек има нужда от душ.

— Определено — потвърди тя и го погледна. — Е, какво ти се прави? Искаш ли да говорим за делото?

— Не.

— И аз. И слава богу, защото ни казаха да не го правим. Това е лудост, нали? Не знам с кой акъл дойдох тук.

— Нима?

— Искам да кажа, че изобщо не е в мой стил. След като се изкъпах, се зяпах в огледалото. Нещо като „хей, момиче, какво си мислиш, че правиш?“. Стоях гола, ако можеш да си представиш.

— Мога.

— Мислех си за това, докато бях под душа. А ти? Мислеше ли си за нещо?

— Мислех си.

— За мен?

— Да.

— Когато се насапуниса...

— Да.

— И двамата сме си взели душ. Не е ли страхотно? И двамата сме чисти. — Тя си пое дълбоко дъх. — Хайде да се изцапаме.

— Боже! — каза тя. — Какви фантазии имах само! И ето ни заедно и е по-хубаво от фантазиите. Снощи, докато си приготвях багажа, го планирах.

— Наистина ли?

— Да, абсолютно. Когато седнахме около масата, си помислих: „Е, няма да стигнем до решение до пет часа. Дори и да съм единствената, която протака, и всички да ме помислят за идиотка и инат, не ми пука. Ще ни изолират“.

— Трябва да призная, че и аз се опитвах да проточа обсъждането.

— Така си и мислех. Никак не е лесно да прочета мислите ти, но имах чувството, че и двамата сме на една и съща вълна. — Тя се завъртя към него и сложи ръка върху гърдите му. — Знаеш ли какво друго си мислех? Че ако стигнем до решение, ако няма начин да протакам, без да изглеждам смешна, ще излезем заедно...

— Както правим всеки път.

— Както правим всеки път още от първия ден — уточни тя.

— И си бях намислила сценарий. Аз казвам: „Смятах, че ще прекараме нощта в хотел“. Ти отвърщааш: „Да, и аз така“. Аз казвам: „Пак можем да го направим. Дори имаме приготвен багаж“.

— И аз правя така понякога — призна той. — Разигравам разни сцени в главата си.

— Разигра ли някоя с нас двамата?

— Няколко.

— Не знам дали щях да имам смелост да кажа: „Хайде да отидем на хотел“. Едва събрах кураж да дойда в стаята ти.

— Но го направи.

— Но го направих. А ако не бях? Щеше ли да ме потърсиш?

— Вероятно щях да се обадя.

— Щяха ли да ти кажат номера на стаята ми?

— Триста и четиринайсет — каза той. — Слушах внимателно, когато се регистрираше.

— Точно така научих номера на твоята! И ти си направил същото. Значи идеята не е била само моя.

— Да, определено сме на една и съща вълна.

— Това ме кара да се чувствам по-добре. Никога досега не съм правила нещо подобно. Боже, не мога да повярвам, че го казах! Но е истина. Аз съм добро италианско момиче, ходила съм на църковно

училище, не правя такива неща. Абсолютно никога не съм изневерявала, а, повярвай ми, имала съм възможности.

— Вярвам ти.

— Първия ден се насочих към теб, но само защото имах чувството, че ще бъдеш интересен събеседник. После, докато обядвахме, реших, че си хубав мъж. И когато процесът започна, вече си фантазирах.

— Фантазирала си?

— Седях от другата страна на масата и си мислех за всички неща, които искам да направя с теб.

— Е, сега ги направи.

— Хмм...

— Какво?

— Не всичките.

— О?

— Имам богато въображение. Коя, по дяволите, съм аз, че дори да си помисля за някои от тях? Искам да кажа, че съм от Статън Айлънд.

— Мислех, че си от Инууд.

— Преместих се в Инууд, когато се омъжих. Но съм от Статън Айлънд.

— Аз съм от Мисури — каза Келър.

— Така ли? Мислех, че... О, това е израз, нали?

— Да. Покажи ми.^[1]

— Сигурно трябва да се връщам в стаята си.

— Защо?

— Ами ако някой се обади?

— Дала ли си номера на някого?

— Не. Май мога да остана, а? Искаш ли да остана?

— Да.

— Тогава и аз искам, защото ще сме заедно само тази нощ. Наясно си, нали?

— Да.

— Обявяваме присъдата и се превръщам в тиква.

— Не каква да е тиква.

— Е, в юридическа секретарка и вярна съпруга. Досега не съм правила подобно нещо. Но не казвам, че никога повече няма да го

направя.

— Вероятно ще го направиш пак след двайсетина минути.

— Имам предвид след тази вечер, глупчо. С подходящ човек, при подходящи обстоятелства и при подходяща провокация вкъщи може и да се случи отново. Или пък не.

— Може би, ако някой ден пак те изберат за съдебен заседател.

— Може би. Но ти и аз сме като кораби, разминаващи се в нощта. Мисля, че така трябва да бъде.

— Смятам, че си права.

— И знаеш ли какво? Иначе ще го съсипем. Аз дори си мислех, че можем да удължим обсъждането, за да останем още една нощ тук. Но през втората нощ няма да е същото, нали?

— Да не говорим, че другите съдебни заседатели ще ни убият — добави той.

— Нали не мислиш, че някои от тях правят същото?

— Ами, имам подозрения за двама.

— Наистина ли?

— Битнър и Чен. Родени са един за друг.

— Ах, ти, реших, че говориш сериозно. Ама че лошо момче. Май трябва да бъдеш наказан. Хей, какво става тук? Ама ти наистина си лошо момче, а? Мислех, че ще трябва да почакам двайсет минути.

— Забележително е какво може да постигне един нощен сън — каза Келър. — Когато се събудих тази сутрин, ми се видя пределно ясно, че Хюбърман е извършил всичко, което твърди обвинението. Смятам, че няма значение дали видеото е същото. Човекът е обвинен в продажба на крадено видео на полицаи и прокурорката успя да го докаже. Според мен видеото, което е продал на Мейпс, е представеното в съда, защото мъжът от склада може да е взел камера — нещо, което човек използва само за специални случаи — но кой взима видео и го връща на следващия ден?

— Всички имат видео — вметна някой.

— Именно.

Той продължи да отхвърля аргументите на защитата един по един. Всички глави около масата кимаха в съгласие. Наистина беше забележително какво може да постигне един нощен сън, помисли си

той, макар че беше успял да дремне не повече от час-два, и то на пресекулки. По-добре че нямаше да види жената повече. Още една такава нощ щеше да го прати в болница.

— Е — каза Милтън Симънс, — имам усещането, че нощният ни престой изясни нещата за всички. Освен ако госпожа Дантон още не храни съмнения.

— Струва ми се, че през цялото време съм знаела, че мъжът е виновен — каза Глория, — но исках да се уверя, че съм убедена в това отвъд разумното съмнение.

— И?

— Като всички останали аз също се събудих с по-ясен поглед над нещата. И дори да имах и най-малкото съмнение, господин Келър го отхвърли.

— Можем да си вземем заедно такси — каза Глория, — но нека не го правим.

— Добре.

— Това беше корабен романс и трябва да знаеш, че приключи в мига, в който корабът акостира. Разбира се, вместо „Корабът на любовта“ имахме на разположение „Дейс Ин“.

— Бил е „Рамада“.

— Ето ти.^[2] Всеки път, когато ям вьетнамска храна, ще си мисля за теб, но известно време ще избягвам вьетнамски ресторанти. И ако някога пак станем съдебни заседатели в едно и също дело...

— Е, човек никога не знае.

Тя спря такси. Той го проследи как се отдалечава и хвана друго.

На телефонния секретар имаше четири съобщения, всичките от един и същ човек. Обади се и Дот вдигна телефона.

— Къде беше?

— Изолиран — отвърна той и ѝ обясни.

— Значи си отишъл в съда вчера сутринта и са те държали една нощ в хотел близо до летището. Защо точно до летището?

— Нямам представа.

— Не сте постигнали съгласие за присъдата и са ви затворили. После сте стигнали до съгласие и са ви пуснали да си ходите. Има поука.

— Знам.

— Но не са ви държали затворени през почивните дни, нали?

— Не.

— И ти си ходил в Балтимор.

— Заминах веднага след заседанието в петък.

— И се върна в неделя.

— Точно така.

— И ми звънна и поговорихме.

— Не, не ти звъннах.

— Не думай! Да, не се обади. А щеше да е чудесно. Не съм ти майка и не получавам сърцебиене, щом неделята дойде и отmine, без да ми звънеш. Ако няма какво да докладваш, защо да изпитваш непреодолима нужда да се обадиш?

— Дот...

— В понеделник следобед получих доставка от „ФедЕкс“. Малък пакет, горе-долу колкото кутия за пури, и познай какво имаше в него?

— Не са пури.

— Пари — отговори тя. — И се шашнах, защото кой ще ми праща пари? По случайност се оказа сумата, която би трябвало да получа, ако си затворил досието в Балтимор. Така че хванах влак до града, купих си „Балтимор Сън“ от будката за извънградска преса и го прочетох на връщане към Уайт Плейнс. Познай какво открих.

— Тъъ...

— Макнамара изненадала крадец в дома си във Фелс Пойнт, но неговата изненада била нищо в сравнение с нейната, когато той грабнал ръжена за камината и я цапардосал по главата. Това трябва да е новина за теб, защото в противен случай, естествено, щеше да се обадиш. Така че пак действия прочутият късмет на Келър, нали? Някой ни помогна и свърши мръсната работа, а ние получихме парите.

— Аз го направих, Дот.

— Без майтап.

— Прибрах се късно в неделя вечерта.

— Твърде късно, за да се обадиш?

— Е, доста късно.

— А вчера си тръгнал рано за съда.

— Малко бързах — обясни той. — Трябваше да си приготвя багаж, в случай че ни изолират за през нощта, и когато свърших, вече закъснявах.

— А снощи?

— Бяхме изолирани.

— И не ви позволяваха да се обаждате по телефона?

— Надали това е най-безопасната линия за такива разговори.

— Така е. Ами преди да се качиш на влака в Балтимор? Неделя следобед, неделя вечерта, когато и да е било. Щях да приема разговор за моя сметка, ако не си имал монети.

— Не се сетих.

— Не си се сетил.

— Имах други неща на главата.

— Например?

— Ами, процесът — отговори той. — Дот, знаеш ли какво? През цялото време не ми излизаше от главата. Дори в Балтимор, докато решавах как да изпълня поръчката, и после, когато отидох и го направих, не спирах да мисля за защитниците, свидетелите и горкия нещастник Хюбърман.

— И какво излезе в крайна сметка? Не ми казвай, че не бива да говориш за делото, защото случаят вече е минало.

— Вече мога да го обсъждам. Решихме, че е виновен.

— Значи отива в пандиза.

— Така мисля, но това не зависи от нас. Върнаха го в ареста, докато излезе присъдата.

— Колко ще получи, две-три години?

— Нещо такова.

— Ти си отишъл в Балтимор, халосал си една жена и после си се върнал в Ню Йорк и си пратил човек на топло за няколко години, защото е продал краден телевизор.

— Видео.

— Е, това променя нещата. Келър, не виждаш ли противоречие? Или поне ирония?

Той се замисли.

— Не. Едното е работа, а другото — дълг.

— И си изпълнил и двете.

— Точно така.

— И ние си получаваме парите, а Хюбърман отива на топло.

— Именно — потвърди той. — Системата работи.

[1] „Аз съм от Мисури. Покажи ми.“ — Популярен американски израз. Мисури е известен като щата „Покажи ми“, тъй като жителите му се славят със скептицизма си и не приемат нищо за истина, докато не се убедят с очите си. — Бел.прев. ↑

[2] Ramada (англ.) — навес, заслон. — Бел.прев. ↑

Странно, помисли си Келър.

Беше звъннал на Луис Карпентър, астроложката, вечерта след като се върна от Балтимор. Вече не си спомняше защо. Май се чудеше дали е пълнолуние. А за да разбереш подобно нещо, не е нужно да се обаждаш на специалист. Келър предполагаше, че просто е изпитал потребност да поговори с жената, и след като тя не вдигна телефона, той я превъзмогна.

След около седмица се обади пак. Този път не беше неделя вечерта, а работен ден и в нормалното работно време, ако изобщо при астролозите съществува такова понятие. Следобед, в средата на седмицата, а никой не отговаряше. Дори не се включи телефонният секретар.

Той озадачено смръщи вежди и реши, че жената е извън града. Сигурно и астролозите си вземаха отпуск като всички други. Може би тя се излежаваше на някой плаж и зяпаше звездите.

Келър забрави за случая и не се сети за нея, докато Дот не му се обади.

В този момент той четеше филателно списание, погълнат от история за фалшиви надписи върху ранни марки от френските колонии. Съществуваха множество автентични разновидности, както и изобилие от фалшификации, и изобщо не беше толкова лесно да откриеш разликата. Когато телефонът звънна, той тъкмо се чудеше дали и в неговата колекция има фалшификати и има ли смисъл да ги търси.

— Нашият приятел е зает — съобщи Дот.

— Нашият приятел?

— Наричахме го Роджър.

— По едно време често се сецах за него, но после престанах. Вече не мога да си спомня кога за последно мислих за него.

— Келър, големият въпрос е дали той мисли за теб.

— И отговорът е „да“. Иначе нямаше да се обаждаш.

— Може да не мисли лично за теб, защото не те познава лично, което е добре. Но е ясно, че не е решил да се захване с голф или с нещо друго, което да му отвлече вниманието от основната цел. А ти си спомняш каква е тя.

— Да разреди редиците — отговори той.

— Току-що оредяха с един. Имаше поръчка, която отказах, и добре че го направих.

— Май трябва да ми разкажеш за нея.

— Утре сутринта се метни на влака и ела да ме видиш.

— Мога да дойда още сега, Дот.

— Не, изчакай до утре. Първо трябва да уредя разни неща и след това ще се наложи да предприемем действия. Чакахме този тъпанар да се изпари, но явно няма да стане. Освен ако не му помогнем.

— Как?

— Утре сутринта — повтори тя.

Той затвори и моментално се сети за астроложката. Можеше да ѝ се обади и тя щеше да му каже дали периодът е опасен за него. Набра номера и този път след първото позвъняване се включи запис. Уведомиха го, че номерът, който търси, е закрит.

Реши, че е сбъркал телефона, и набра отново, но попадна на същия запис. Номерът беше закрит.

Странно.

Апартаментът ѝ се намирал в другия край на града, на „Уест Енд авеню“ между Деветдесет и седма и Деветдесет и осма улица. Докато шофьорът от Карибите ругаеше трафика нечленоразделно, Келър се облегна назад и се запита защо предприе това пътуване. Слезе на ъгъла и намери блока, но не видя звънец с нейното име. Провери двете съседни сгради, макар да беше сигурен, че не греша, но и там не видя името ѝ.

Хвана такси и се прибра.

Сещаше се само за един човек, който би могъл да знае къде е Луис Карпентър, и това беше Маги Грискоум. А той не искаше да ѝ се обажда.

Намери номера и неохотно го набра. След като звънна два пъти, вече се канеше да затвори, но тя вдигна по средата на третото позвъняване. Все още можеше да затвори и се чудеше дали да не го направи, но тя отново повтори „ало“ с явно раздражение и той изстреля:

— Опитвах се да се свържа с Луис.

Нямаше намерение да го изтърси така. Ало, здрасти, как си, дрън-дрън и после можеше да повдигне въпроса. Но нещо го накара да премине направо по същество. Последва пауза и сетне тя каза:

— Това си ти.

Как да реагира човек на такива думи? Келър се стъписа и преди да измъдри отговор, тя заяви:

— Много си нахален. Защо не се обади?

— Ти ми каза да не се обаждам. Помниш ли?

— Чудесно. И след като ти не се обади...

Защото ти ми каза да не го правя, помисли си той.

— ... аз се обадох и оставих няколко съобщения, но ти така и не звънна.

— Не съм получил съобщенията.

— Да бе, да.

Дали е оставяла съобщения? Не, разбира се, че не. Вече съжаляваше, че се обади, а още дори не беше стигнал до основния въпрос.

— Телефонният секретар беше развален — каза той. — Ако искаш, ми вярвай. Няма значение. Опитвах се да се свържа с Луис Карпентър и...

— Защо?

— Астроложката — отвърна той.

— Това е отговор на въпроса „кой“. Аз те попитах защо.

— Защо?

— Ти нямаш нужда от астролог, за да разбереш откъде падат звездите. Щом ти трябва номерът ѝ, намери го. Има го в указателя.

— Точно там е работата — каза той и в следващия момент млъкна, защото осъзна, че говори на себе си. Тя беше затворила.

— Според мен имаме два варианта — каза Дот. — Можем кротко да чакаме проблемът да се реши от само себе си или да предприемем проактивен подход.

— Преди изобщо не чувахме тази дума, а сега я чуваме непрекъснато — каза Келър. — Знам какво означава, но какъв е смисълът от нея? Защо не казваме просто активен?

— Звучи по-добре.

— Нима?

— Естествено. Проактивен означава, че наистина си размърдваш задника и правиш нещо, при това професионално. И трябва да добавя, че е крайно време да предприемем нещо. Досега взимаме предпазни мерки, но единственият резултат от това е, че Роджър убива други хора. Би било хубаво, ако някой от тях го надуши и си разменят ролите, но той е професионалист и е проактивен, изненадва ги, така че какъв шанс имат? Той просто продължава да върши онова, в което го бива най-много, а ние отказваме поръчки и сме нащрек, когато поемем някоя. Време е да обърнем нещата.

— И да го сгацим — каза той.

— И да го прободем право в сърцето, защото с човек като него трябва да си напълно сигурен, че си приключил.

— Но как, Дот? Как ще го откриеш? Откъде ще започнеш?

— Той трябва сам да дойде при нас.

Той кимна.

— Устройваме капан и го примамваме в него.

— Именно.

— Как? Да му предложим работа? Няма да я поеме. Освен ако...

— Какво?

— Ами, ако поръчката е да убие убиец, няма ли да направи изключение? Искам да кажа, че той така или иначе го прави безплатно, а ако му платят за това...

— Ще му се обадя с поръчка за убиец.

— Точно така.

— И не просто кой да е убиец. Предполагам, че говорим за теб.

— Да.

— Ще му дам името ти, адреса и снимка, на която изглеждаш що-годе добре, а ти ще си седиш вкъщи пред телевизора и ще се слушваш за стъпки. Трябва ли да обяснявам защо идеята е лоша?

— Не.

— От известно време обмислям нещо — каза тя, — така че защо да не ти изложя плана си? Обаждам се на Роджър и оставям съобщение. Той го получава и ми се обажда по някаква специална непроследяема линия. Аз му описвам поръчка, която искам да му възложа. Давам му името и адреса, той умува известно време и накрая отказва.

— И?

— И я давам на друг.

— На мен? Не, няма логика. На кого ще я дадеш?

— На някой твой колега. Вероятно ще се обадя на друг посредник и ще му кажа да намери някого. Не че има бог знае колко останали хора, но когото и да избере, не е нужно да е супердобър. След като поеме случая, ще се обадя на Роджър и ще му кажа да не се притеснява, че съм успяла да намеря друг. Чаткаш ли?

— Струва ми се, че да.

— Ти ще наблюдаваш къщата на мишената и ще чакаш двамата да се появят. Единият ще търси начин да свърши това, за което е нает, а другият ще е Роджър.

— Как ще разбера кой кой е?

— Можеш просто да убиеш и двамата и да оставиш Господ да реши кой какъв е, както пише на една тениска. Но има и по-добър вариант. Ще изчакаш единият да унищожи мишената. Другият ще е Роджър.

Келър кимаше.

— И след удара той ще се заеме с убиеца. Значи ще последвам убиеца и ще се оглеждам за Роджър.

— Когато е готов да действа, се намесваш ти. Ако успееш да го очистиш, преди да изпълни замисъла си, още по-добре. Ако не, поне си опитал. И в двата случая Роджър е зад борда.

— Прободен в сърцето. — Той се смръщи. — Бих искал да го пипна навреме. Ще е жалко да допусна някой невинен човечец да бъде убит за нищо.

— Невинен е силно казано, тъй като току-що ще е отстранил мишената. Но разбирам какво имаш предвид.

— Мишената — повтори Келър. — Даже не помислих за нея. Тя е хипотетична, защото в действителност ти нямаш поръчка за Роджър

или за господин Резерва. Това е само капан, но във всеки капан трябва да има примамка, нали така?

— Да, ако очакваш да хванеш нещо.

— Е, кой е примамката? Щом не съм аз, кой е? Просто ще избереш някой нещастник напосоки?

— Това е една от възможностите. Келър, изглеждаш разстроен.

— Примамката вероятно ще бъде убита, нали?

— Тъй като примамката няма никаква причина да подозира нещо и по случая ще работят не един, а двама професионални убийци, трябва да кажа, че шансовете на примамката са доста под средното ниво.

— Имаш предвид шансовете да оцелее.

— Точно така. Но ако искаш да погледнеш нещата от хубавата страна, шансовете на примамката да бъде убита не са никак лоши.

— Ето тази част не ми харесва. Да хвърляш стрелички по телефонен указател.

— Келър, човек не хвърля стрелички по телефонен указател, а по географска карта.

— И какво става?

— Нищо, освен ако не търсиш място, където да отидеш. Хвърляш стреличка, тя се забожда в Уичита Фолс, Тексас, и отиваш там. Хапваш в приятно мексиканско ресторантче, купуваш си марки. Може да се свържеш с някоя брокерка да ти покаже няколко къщи.

— Дот...

— Но ако търсиш човек, не използваш стрелички. Взимаш телефонен указател, отваряш го напосоки и забождаш пръст.

— Точно това имах предвид.

— Ти каза стрелички.

— Знам, но...

— Няма значение, Келър. Знам какво искаше да кажеш. Увъртам, защото тази част от плана не ми харесва.

— Това ми е мисълта — каза той. — Да си играеш на Господ, да избереш някого напосоки...

— Не напосоки.

Той я погледна.

— Ти току-що каза: „Отваряш го напосоки“. Какво искаш да кажеш, Дот? Че всичко е карма? Че е предопределено от звездите?

Каквито и на пръв поглед случайни избори да правим, всички те са съобразени с вселенския промисъл?

— Мисля, че в това има толкова логика, колкото и във всичко останало, тоест кажи-речи никаква. Келър, аз вече избрах човек.

Той обмисли чутото и след малко каза:

— Не напосоки.

— Не, не напосоки. Никакви стрелички, никакви телефонни указатели.

— Мъж, когото познаваш?

— Не и не.

— Ъ?

— Не познавам човека и не е мъж — поясни тя.

— Жена?

— Да не би да си сексист?

— Не, но...

— Рицарството е мъртво, Келър. Жените имат не по-малко право да бъдат убити от мъжете. Получавал си поръчки, в които мишената е била жена. Отивал си и си свършвал това, което трябва.

— Да, разбира се.

— Живеем в свят на равни възможности. Даже съм чувала за жени килъри, макар че сигурно е по-правилно да се каже „килърки“, но не ми харесва как звучи.

— И аз съм чувал разни истории, но не знам дали действително съществуват такива жени. Освен във филмите.

— В такъв случай е загуба на време да се чудим как да ги наричаме.

— Ти каза: „Не и не“. Не е мъж и какво друго? Не познаваш човека?

— Точно така.

— Щом не го познаваш, тогава как така не е напосоки?

— Минутка търпение, Келър. Ще се сетиш.

— Някой, когото аз познавам.

— Какво ти казах? Сети се.

— Жена, която познавам...

Тя въздъхна, взе каната със студен чай и напълни двете чаши.

— Може да е от историята с Роджър и напрежението покрай нея, а може би просто вършиш тази работа твърде дълго време. Но

напоследък поемаш рискове и оставяш нерешени проблеми.

— Така ли?

— Не исках да казвам нищо, защото животът си е твой.

— Чакай малко. Говори конкретно, става ли? Какви рискове? Какви нерешени проблеми?

Тя протегна показалец и докосна върха на палеца му.

— Палецът ми е нерешен проблем ли? Какво трябва да направя, да го отрежа?

— Не мисля, че палецът ти е проблем. Цял живот си живял с него, беше си съвсем наред, както и самият ти, но изведнъж някаква фръцла ти казва, че е палец на убиец, и ти хукваш при друга фръцла, която ти казва, че си зодия Близнаци с изгрев тук и луна над Маями.

— Изгряващ знак в Рак, а луната ми е в Телец.

— И сигурно там също не се налага да се притесняват от урагани като в Маями. Келър, тя ти е надрънкала всички тия глупости и ти си й казал какво работиш.

— Не й казах.

— Тя разбра, като погледна палеца ти.

— И хороскопа ми. Може би го усети интуитивно. — Той изпъна гръб. — Нея ли си избрала? Луис?

— Келър...

— Ще се озорят да я намерят. Тя се е преместила, сигурно е напуснала града, защото телефонът ѝ е прекъснат. Може да е оставила адрес, а има и други начини да проследиш човек, но ти искаше да заложиш капана тук, в Ню Йорк, нали? Ако е така, можеш да забравиш за Луис Карпентър.

Тя не каза нищо. Келър я погледна и му просветна.

— Няма адрес — каза той.

— Няма.

— Мъртва е, нали?

— Или се е сляла с вселената, или се е преродила като пеперуда — отвърна тя. — Самата Луис би го погледнала така, а кои сме ние да спорим?

— Но... Какво... Кога? Как?

— Келър, звучиш като наръчник за репортери. Наистина ли искаш да знаеш? Няма ли да се чувстваш по-добре, ако просто решиш, че е било предначертано от звездите, и спреш дотук?

— Искам да знам.

— Ти беше ангажиран като съдебен заседател.

— И ти си поръчала на някого да...

— Не. Хайде да ме оставиш да ти разкажа.

— Добре.

Тя отпи малко студен чай.

— Известно време мислех над този въпрос. Има жена, която знае нещо, което не би трябвало да знае. Колко време ще мине, преди да се изпусне пред неподходящ човек? Не, не ме прекъсвай. Щеше да кажеш, че би било неетично да обсъжда клиентите си, нали? Помислих си го, но това, което хората трябва да правят, и онова, което правят в действителност, невинаги се припокрива. Ако не беше така, и двамата щяхме да се занимаваме с нещо друго. Затова ѝ се обадох и си уговорих среща с нея.

— Докато бях съдебен заседател.

— Не, много преди това. Не знам къде си бил. Вероятно у дома, в Ню Йорк, занимавал си се с колекцията си. Обадох ѝ се и си уговорих среща. Казах ѝ измислено име и дата на раждане и взех влак, а после такси до жилището ѝ. Хубаво местенце, ако си падаш по драперии, завеси от мъниста и свръхмеки мебели. Тя ме почерпи с чаша чай и обсъдихме хороскопа ми.

— Но не е бил твоят хороскоп.

— Защото си измислих датата на раждане. Усетих се, но вече се бях набутала. Трябваше да си седя и да се преструвам на впечатлена от точността ѝ, а хороскопът не беше точен и как би могъл да бъде? Можеше да е право в десетката за някой, роден на двацет и трети септември. В крайна сметка вероятно беше по-добре, че измислих рождената дата, защото така хороскопът не ме разсейваше от основната цел. Знаех, че са врели-некипели. Така можех да се съсредоточа над задачата да я накарам да говори.

— За какво?

— За теб. Казах ѝ, че веднъж съм ходила на хиромант, а тя отговори, че знае малко за хиромантията и погледна ръката ми. Разказах ѝ за моя приятелка от гимназията, която е имала необичаен палец, и още преди да се усетя, вече слушах как нейн клиент имал палец на убиец.

— Говорила е за моя палец?

— Това не означавало непременно нещо, но в този случай клиентът с палец на убиец в действителност имал много тъмна страна. Не задълбах прекалено много, но имах усещането, че ако поискам, мога да си тръгна с името и адреса ти.

— Изненадвам се. Смятах, че ще е дискретна.

— Сигурно си е мислела, че е дискретна. Спомена някои неща за хороскопа ти, но не ме питай какви бяха. Сатурн е в квадратура с Уран, тинтири-минтири. Знаеш ги как говорят. Келър, тази жена беше нерешен проблем. Имаше клиент, който си вади хляба с убийства, и тя го знаеше. Не ми отне много време да я накарам да говори за това.

— Трябваше да кажеш нещо.

— На теб?

— Естествено, че на мен. Аз щях да...

— Какво? Да се погрижиш за това?

— Разбира се.

— Келър, ти харесваше жената. Обясняваше колко майчински се държала.

— Не си спомням да съм казвал такова нещо.

— Е, аз си спомням. Сигурно можеше да го направиш, но щеше да ти е трудно, а и беше твърде рисковано. Бил си неин клиент и между вас има връзка. Така че ако нещо ще ѝ се случва, трябва да стане, докато си извън града.

— Значи се налага да извикаш някого отвън — каза той, разсъждавайки на глас. — И защо да не потърсиш Роджър? Така хем ще се погрижиш за проблема, хем ще заложиш капан на Роджър. Звучи логично. — Той вдигна поглед намръщен. — Но е прекалено късно, защото тя вече е мъртва.

— Тогава не мислех за залагане на капани. Не желяех да имам нищо общо с това, но същевременно не исках да чакам твърде дълго, защото големите уста потопяват кораби. Кой знае колко време щеше да мине, преди дебеланата да пропее пред неподходящия човек?

— Но в крайна сметка си изчакала малко.

— Не по собствено желание. Помниш ли серията от поръчки, когато ти се връщаше още на следващия ден? Или ги отменяха, или човекът се самоубиваше, или някой друг приключваше сделката вместо теб. Ти се връщаше, преди да успея да уредя нещата.

— Искала си да съм извън града, когато я очистят.

— Разбира се.

— Така ще имам алиби. Естествено, ако някой се поинтересува какво точно съм правил в Албакърки, Сейнт Луис или където и да било...

— Знам, не е кой знае какво алиби. „Ваше благородие, няма как да съм я убил, защото бях в Саусалито да убия друг човек.“ Искях да си извън града и по друга причина. Предпочитах да не знаеш за това, защото бях сигурна, че няма да ти хареса.

— Била си права.

— И продължава да не ти харесва, нали?

Той се замисли.

— Трябвало е да го направиш — реши той. — Щях да се опитам да те разубедя или да намеря друг начин, но вече е свършено и трябва да призная, че си била права. Кого използва?

— Какво значение има?

— Вероятно никакво. Когато получихме поръчката за Балтимор, си решила, че ще бъда извън града, така че си ангажирала човек да оправи Луис. После разбра, че са ме призовали за съдебен заседател, а това е дори още по-солидно алиби, затова си се придържала към първоначалния план. Който и да е бил, е свършил добра работа. „Звездите предсказаха смъртта й“ — вестниците биха тиражирали историята за убита астроложка, но не видях нищо. Използвала ли си този човек и преди?

— Веднъж. И тогава нямаше нищо във вестниците.

— Явно това е неговата запазена марка.

— Нейна.

— Моля?

— Нейната запазена марка.

— Убиецът е жена? Преди малко говорихме, че ги има само във филмите.

— Ти го каза, Келър. Аз не съм казвала нищо.

Той преповтори разговора им наум и сви рамене.

— Както и да е — рече той. — Жена, а? И си я използвала и преди?

Дот кимна, след което вдигна ръка и посочи тавана. Келър погледна нагоре и не видя нищо забележително освен полилей с една изгоряла крушка. В следващия момент загоря и ченето му увисна.

— Старецът — каза той.

— Понякога се изумявам колко бързо схващаш.

— Но тогава го направи ти, Дот. Той беше изперкал, говореше, че ще наеме някой хлапак да му помогне да си напише мемоарите. Ти ме изпрати някъде и го оправи сама.

— Изпратих те в Канзас Сити. Първият ти аукцион на марки, ако правилно си спомням.

— И си оправила и Луис? Защо, за бога?

— Бях притисната от времето — отвърна тя. — Отвори се възможност, а кой знае колко дълго щеше да стои отворена? А и не ставаше въпрос само да бъде очистена. Не трябваше да се вдига шум, за да не научиш от вестниците. И някой трябваше да прерови папките ѝ, някой, който знае какво да търси. Затова ѝ се обадох и си уговорих друга среща.

— При него беше приспивателно в какаото и задушаване с възглавница.

— Не смятах, че това ще свърши работа при нея. Мислех да я ударя по главата, да го направя да изглежда като обир с кофти обрат.

— Звучи разумно.

— Така няма как да се избегнат ченгетата, но те ще търсят крадци, а ако надушат нещо гнило, ще разровят личния ѝ живот. А на кого му трябва да ровят?

— Човек никога не знае какво ще намерят.

— Затова си седях и се преструвах на запленена от астрологичните дрънканици, изречени с такова сладко и нежно гласче, че чак да ти се доспи. От време на време правеше паузи, за да лапне от шоколадовите бонбони. „Изглеждат добре“, казах аз, и тя ми подаде чинията да си взема.

— О.

— Взех си два и изядох единия. Трябва да призная, че не беше лош, но за нищо на света не бих се тъпкала с подобни боклуци по цял

ден. Успях да пусна другия в дамската си чанта. В края на сеанса си уговорих следваща среща и когато отидох на нея, бях подготвена. Погледнах бонбоните и отново казах: „Изглеждат добре“, и когато тя ми поднесе чинията, направих като Великия Спалдини, майстора на жонгльорството.

— Върнала си бонбона, който си взела предишния път.

— И си взех нов, с едно-единствено светкавично движение. Упражнявах се пред огледалото, Келър. Ако искаш да се почувстваш като глупак, това е един от най-сигурните начини.

— Трябва да внимаваш да не вземеш този, който си оставила.

— Именно.

— Можеш да направиш жестока грешка — каза той. — Вземаш си нов в момента, в който скришом оставяш този, който си донесла. Но преди да го изядеш, започваш да се чудиш.

— Съзнанието е ужасно нещо. Знаех, че не съм объркала нещата, но въпреки това добре огледах този, който взех, търсейки издайническата дупчица.

— Използвала си спринцовка.

Тя кимна.

— Не знам защо просто не скрих бонбона и не се отървах от него. Почувствах неудържимо желание да го изям. Не видях дупчица и естествено реших, че се е запечатала, докато съм го държала. Затова си казах: „По дяволите, или е писано, или не е“, и изядох бонбона.

— С мисълта, че може да е отровен.

— Знаех, че не е, но да, мислех, че може да е. И както можеш да се сетиш, вътре имаше ядка. Бях сигурна, че е с вкус на горчиви бадеми.

— Използвала си цианид.

— Там е работата, че не — каза тя. — Използвах нещо друго. Химическото му наименование е дълго цял километър и кой изобщо знае какъв му е вкусът? Обзалагам се, че не е на горчиви бадеми, но аз реших, че усещам точно това, и можеш да си представиш какво ми мина през главата.

— И през цялото време си се преструвала, че се наслаждаваш на бонбона.

— Да, премлясвах доволно. „О, Луис, толкова са хубави.“ Гениално, защото тя, разбира се, ми предложи да си взема още.

Отговорих ѝ: „Не, не смея“. Никога в живота си не съм изричала по-голяма истина. Оставаше ми само да седя и да я чакам да вземе бонбона с късметчето.

— Не можеше ли просто да си тръгнеш?

— И да чакам природата да си свърши работата? Не, защото трябваше да претърся апартамента, забрави ли?

— О, добре.

— И бях принудена да изслушам всичко за приятеля ми и как Юпитер бил в тригон с Плутон в двайсет и втория му дом.

— Мисля, че има само дванайсет дома.

— Едно време са били толкова, но после са се намесили предприемачите.

— Никога не съм разбирал тази част, имам предвид домовете. Както и да е. Какъв приятел?

— Този, който си измислих. Красив вдовец, който се интересува от мен. Келър, трябваше да имам причина да я посетя отново. Измислих си приятел и рождената му дата, тя му направи хороскоп и провери дали е съвместим с моя.

— И беше ли?

— Щяхме да имаме проблеми и връзката ни нямаше да продължи много, но тя смяташе, че за момента си струва да я поддържам. Разбира се, той не съществува и тя не разполагаше с истинската ми рождена дата, но като изключим това, прогнозата беше право в десетката. — Тя завъртя очи. — Преструвах се, че слушам всички тези глупости, а всъщност я чаках да си хапне бонбон. Но тя беше твърде погълната от това, което ми обясняваше, и когато най-сетне спря да си поеме дъх и си взе бонбон, не уцели правилния. Което, естествено, не разбрах, докато тя не го погълна и не последва нищо.

— Боже.

— Интересното в случая е как работи съзнанието. В един момент започнах да се чувствам виновна. Тя беше мила жена и се опитваше да ми помогне. Беше жалко, че трябваше да го направя. Но когато продължи да не посяга към правилния бонбон...

— Ти ѝ се ядоса.

— Точно така! Тя ми усложняваше живота, отказваше да сътрудничи, не правеше това, което трябва. На тебе случвало ли ти се е

подобно нещо?

— Непрекъснато. Все едно те са виновни, че ти е трудно да ги убиеш.

— Идеше ми да ѝ се разкрещя. „Изяж бонбона, дебела повлекано!“ Но просто си седях и почти забравих за какво съм там. Тогава тя си взе един бонбон, отхапа и бинго.

— И?

— Беше по-зле от предишния път. Тя издаваше някакви звуци, на лицето ѝ се появи странно изражение. Размаха ръце и се замята из цялата стая. В един момент бях готова да спра всичко, ако можех. Но, естествено, не можех.

— Не можеш.

— И тогава тя престана да се мята като риба на сухо, изпусна дълга въздишка и всичко приключи. Аз не почувствах нищо, защото какъв е смисълът? Тя беше мъртва. Не чувстваше нищо, нито пък аз.

— Сигурно си искала да изчезнеш оттам на мига.

— Разбира се, но имах работа за вършене. Първо изчаках да се уверя, че е мъртва, и после тръгнах на експедиция. Намерих папка с твоето име. Вътре имаше хороскоп и бележки, от които нищо не схванах. Намерих и моята папка с името, което ѝ бях дала. Взех и двете и се отървах от тях.

— Добре.

— Прегледах и бележника ѝ с часовете. Това беше третото ми посещение, така че фигурирах три пъти. Само име, Хелън Браун, без адрес и телефонен номер, затова го оставих. Нямаше да доведе доникъде. И теб те имаше, но преди толкова много месеци, че не ми се вярваше някой да провери толкова назад. И все пак заличих името ти с маркер. Но после реших, че могат да видят какво пише отдолу, затова откъснах листа.

— Няма да навреди.

— Прегледах вещите ѝ. Усецането беше доста зловецко, затова се постарях да приключа възможно най-бързо. Намерих пари в брой в чекмеджето с бельото ѝ. Няколко хиляди долара.

— Взех ли ги?

— Мина ми през ума да го направя. Искам да кажа, че на парите не им пука откъде идват, нали така? Но в крайна сметка ги оставих

където си бяха, с изключение на петстотин долара, които преместих в дамската ѝ чанта.

— Така няма да изглежда като обир.

— Именно. Но това няма никакъв смисъл, защото кой крадец пробутва на жертвата си отровен шоколадов бонбон? Струва ми се, че не разсъждавах много ясно.

— Щом ти се е разминало, значи си разсъждавала достатъчно ясно.

— Сигурно. Оставих я там и се прибрах. Чудех се дали трябва да подам сигнал. Но операторите на 911 имат идентификатор на повикванията и знаят откъде идва всяко обаждане.

— Освен това защо да бързаш?

— Така реших и аз. Колкото по-късно открият тялото, толкова по-малка е вероятността да надушат нещо гнило.

— Лош избор на думи.

— Лош избор на... О, добре. Както и да е. Отравянето с веществото, което ѝ дадох, прилича на сърдечен удар. Всъщност причинява инфаркт, така действа. Разбира се, ако го потърсят, ще го открият, но защо да търсят? Тя имаше над двайсет килограма наднормено тегло, водеше заседнал живот, беше достатъчно стара, за да получи инфаркт...

— Колко стар трябва да си? Няма значение, разбирам какво искаше да кажеш.

— През цялото време бях с ръкавици като изискана малка дама от предградията, така че не се налагаше да се притеснявам за отпечатъци. Затръшнах вратата след себе си и се прибрах.

— Доволна от добре свършената работа.

— Е, не знам дали беше така. Прибрах се, сипах си едно силно питие и после го излях в мивката, защото за какво ми е притрябвало пиене?

— Ти никога не си била пияч.

— Така е, но този път нещо отвътре ме накара да си наляя. Това показва как съм се чувствала. Келър, седях и я гледах как умира. Никога преди не съм правила подобно нещо.

— Със стареца е било различно.

— Разликата беше от земята до небето. Той не риташе, не ръкомахаше, не издаваше звуци. Беше заспал и аз просто се погрижих

да не се събуди. А и знаеш какъв беше станал. Това беше акт на милосърдие. — Тя направи физиономия. — Със звездната госпожа не беше акт на милосърдие. Милосърдието няма нищо общо с картината, която се е запечатала в главата ми — изражението на лицето ѝ.

— Ще избледнее, Дот.

— Ъ?

— Картината в главата ти. Няма да изчезне, но ще избледнее. И това е достатъчно.

— Келър, аз съм голямо момиче. Мога да живея с това.

— Знам, но можеш да живееш и без него. Повярвай ми, ще избледнее, а ти можеш да ускориш процеса. Има едно упражнение, което можеш да правиш.

— Надявам се да не е клякане.

— Не, това е мисловно упражнение. Затвори очи. Говоря сериозно, Дот. Затвори очи.

— И?

— Извикай картината в главата ти. Луис в мекия ѝ стол...

— Тя самата изглежда мека.

— Не, не си прави шеги. Просто си представи сцената.

— Добре.

— Гледаш я отблизо и цветно.

— Нямах голям избор, Келър. Бях там, не я гледах на черно-бял телевизор.

— Остави цветовете да избледнеят.

— Ъ?

— Остави цветовете да изчезнат от картината в главата ти. Все едно настройваш цветовете на телевизора.

— Как да...

— Просто го направи.

— Като в рекламите за обувки.

— Изчезнаха ли цветовете?

— Не напълно. Но са приглушени. Опа, върнаха се.

— Накарай ги да избледнеят пак.

— Добре.

— Този път по-близо до сивото. Получава ли се?

— Горе-долу.

— Добре — каза той. — Сега се отдръпни.

— Ъ?

— Все едно гледаш през обектив и намаляваш изображението. Отдръпни се на около двайсетина метра.

— Зад мен има стена.

— Не, няма. Разполагаш с цялото пространство на света, а картината става все по-малка и все по-безцветна.

И двамата замълчаха за момент, след което тя отвори очи.

— Беше странно — каза тя.

— Всеки път, когато картината се връща в главата ти, отделяй по една-две минути и прави това, което направи току-що. Ще стигнеш до момент, в който, щом се опиташ да си представиш сцената, тя ще е в черно и бяло. Няма да можеш да я видиш цветна или пък отблизо.

— И това облекчава положението, а?

— До голяма степен.

— Ти това ли правиш, Келър?

— Правех го преди.

— Какво стана? Спря да действа?

Той поклати глава.

— В един момент вече нямах нужда да го правя.

— Закоравял си?

— Нямам представа. Мисля, че е по-скоро въпрос на навик или може би упражнението имаше дълготраен ефект. Каквото и да е било, картините вече не ме тормозят. И избледняват от само себе си. Цветовете изчезват и образите се смаяват, докато накрая не различаваш детайлите.

Другият нерешен проблем се оказа Маги.

Той сам се беше досетил за това. Докато Дот разказваше за посещението си в апартамента на Луис, Келър внезапно осъзна, че той самият е нерешен проблем, нишката, която би отвела до голямата къща в Уайт Плейнс. В този момент тъкмо посягаше към чашата си със студен чай, но я остави, все едно в нея имаше същото вещество като в последния шоколадов бонбон на Луис.

Що за нелепа реакция? Той вече беше изпил половината чай в чашата, а освен това двамата пиеха от една и съща кана. И самата идея беше безумна. Ако Дот искаше да се отърве от него, нямаше да го

направи в собствената си къща и нямаше да води такъв разговор преди това.

Не, Келър знаеше кой е другият нерешен проблем.

— Но тя не знае нищо — каза той на Дот. — Смята, че съм пенсиониран консултант и от време на време работя на свободна практика. Чат-пат отскачам до Силиконовата долина и им помагам да се справят с някои изчисления.

— Тя те прати при звездната госпожа.

— Да, но...

— И тя ти каза за убийствения ти пръст.

— Но спряхме да се виждаме. Вече не присъства в живота ми.

— Кога говори с нея за последен път?

— Предпоследният път беше преди месеци и...

— Не те попитах това, Келър.

— Вчера — отговори той, — но й се обадох, защото се опитвах да открия Луис, и реших, че Маги може да знае дали се е преместила.

— Но не е знаела.

— Каза ми, че нямам нужда от астролог, за да разбере откъде падат звездите.

— Какво означава това?

— Мисля, че ми беше ядосана. Тя скъса с мен и беше бясна, че не съм й се обадил.

— Звучи логично.

— Преди два месеца телефонът звънна — спомни си той. — Вдигнах слушалката и няколко пъти повторих „ало“, но човекът отсреща затвори.

— Най-вероятно е сбъркал номера.

— Имах чувството, че случаят не е такъв, затова набрах звезда-шест-девет. Тя вдигна и каза „ало“ няколко пъти, но този път аз не отговорих.

— С нейните камъни по нейната глава.

— Не се сещах какво да кажа. Просто затворих и после телефонът пак звънна...

— Било е неин ред.

— ... и го оставих да звъни. И това беше краят. Но едва ли е имала това предвид. Беше нещо по-скорошно — говореше за някакви съобщения, които ми била оставила, само дете не го е направила.

— Но го е направила, Келър.

— Ъ?

— Ами, да си призная, малко ми е неудобно. Когато си извън града, понякога ти проверявам съобщенията.

— Какво?

— Но само откакто Роджър се появи в живота ни. Притеснявах се за теб. Имам инстинктите на майка квачка. Една вечер, когато нямаше нищо свястно по телевизията, набрах номера ти.

— И аз не си бях вкъщи.

— Естествено, че не, беше в Албакърки или нещо такова. Секретарят се включи и чух гласа ти на запис.

— И си се просълзила.

— Да. Оставих съобщение, нещо от рода, че се надявам да си прекарваш добре. После реших, че е глупаво да ти оставям съобщения. Затова се обадох пак и го изтрих.

— Как?

— Как? Обадох се, секретарят се включи, набрах кода, и щом чух съобщението си, натиснах три и го изтрих.

— Откъде знаеш кода?

— Когато си купиш телефонен секретар, кодът е пет-пет-пет и в инструкциите ти обясняват как да го смениш.

— И аз го направих.

— С четири-четири-четири, Келър.

— Така е — съгласи се той.

— Не го налучках от първия опит, но не ми отне много време да го уцеля. Изтрих съобщението, което оставих, както и съобщение от някакъв идиот, който се опитваше да ти продаде апартамент на Бахамите. — Тя сви рамене. — Какво да ти кажа? Постепенно свикнах да навлизам в личното ти пространство. Когато беше извън града, проверявах съобщенията ти.

— Веднъж аз проверих — припомни си той — и имаше някаква глупост. Не за апартамент на Бахамите, но пак нещо също толкова примамливо. Не си направих труда да го изтрия и когато се прибрах, вече го нямаше.

— Сигурно е било някое от тези, които изтрих аз. Реших да ти спестя хабенето на нерви.

— И е имало съобщения от Маги?

— „Здрасти, аз съм. Просто си мислех за теб. Не си прави труда да се обаждаш.“ Щом не е нужно да се обаждаш, защо трябва да го чуваш? — Тя взе чашата си с чай. — Това беше първото. През следващите месеци имаше едно-две в същия дух. После, докато ти беше в Балтимор, тя остави три или четири съобщения, включително едно от рода на: „Знам, че си там и не вдигаш телефона. Моля те, не го вдигай сега, защото това само ще покаже какъв невротичен негодник си.“ Последва дълга пауза, през която сигурно чакаше да вдигнеш. Накрая те обиди и затвори.

— Как ме обиди?

— Спомням си само, че не беше комплимент. След това имаше извинение и молба да се обадиш. После друго съобщение, в което казваше да пренебрегнеш предишното. Реших, че е най-добре да пренебрегнеш всичките, и ги разкарах.

— И това е станало, докато съм бил в Балтимор.

— И в съда.

— Обаждала си се през деня, докато съм бил в съда.

— Два-три пъти.

— Само толкова?

— Всъщност всеки ден. Тогава вече само проверявах за съобщения от нея. През по-голяма част от времето нямаше такива, но не исках да говориш с нея.

— Ти вече си била решила, че тя е проблем.

— Е, беше очевидно, Келър.

— Подходяща примамка — каза той.

— Знаеш, че така или иначе трябва да я очистим. Струва ми се, че не би искал да го направиш лично, или греша?

— Аз спях с тази жена.

— И ѝ изпрати цветя, доколкото си спомням.

— Харесвах я, Дот. Имаше интересен начин на мислене.

— Тези, които избираш, винаги имат интересен начин на мислене.

— Тези, които избирам?

— Тази, както и онази с обиците, която разхождаше кучето. Можеш да ме сметнеш за мнителна, но мисля, че няма да сгреша, ако нарека и двете особнячки.

— Сигурно.

— „Искам връзката ни да е повърхностна, затова не ми изпращай повече цветя. Ще се срещаме само два пъти в месеца и ще отиваме право в леглото.“

— „И между другото имаш палец на убиец.“

— Още малко по-повърхностно, Келър, и щеше да те кара да си стоиш вкъщи и веднъж в месеца да ѝ пращаш чашка със сперма. Трябва да кажа, че тя ти направи услуга, като те държеше на разстояние. Иначе сигурно щеше да ти е по-трудно да закриеш сметката.

— Примамка — каза той.

— Явно думата те притеснява. Ако ти харесва повече, казвай „суши“. Означава същото.

— Мисля, че ще свикна с мисълта.

— Или можеш да гледаш на нещата по този начин — тя е лимонът, който съдбата ти поднесе, и ти правиш лимонада.

Като се прибра в апартамента си, Келър първо провери телефонния секретар. Натисна бутона и роботизираният глас го уведоми: „Няма нови съобщения“.

Какво означаваше това? Че никой не е оставил съобщение? Или пък че докато е пътувал, Дот се е обадила и е изтрила всички съобщения?

Реши, че първо трябва да смени кода с някой не толкова лесен като четири-четири-четири. Какъв например? Премисли няколко трицифрени комбинации, опитвайки се да намери някоя по-сложна и трудна за запомняне. Три-осем-едно? Две-девет-четири? Прецени, че ако човек се замисли, всеки код има някаква логика. И ако успееше да измисли някой наистина труден за запомняне, такъв, който никой не може да запамети, тогава как самият той щеше да го запомни?

Освен това Дот можеше да го налучка, пробвайки произволни цифри. Колко бяха възможните комбинации? Май си спомняше от часовете по математика в гимназията, че съществува формула за изчисление, но тя, както огромна част от математическите му познания, отдавна се бе изпарила от паметта му.

Седна зад бюрото, взе молив и осъзна, че не му е нужна формула. Числата започваха от нула-нула-нула и завършваха с девет-

девет-девет. Хиляда комбинации, ето колко бяха. Десет по десет по десет — това беше формулата, ако изобщо формулите са от значение. Хиляда звучи много, но като се замислиш, в крайна сметка не е толкова много.

Преди години Келър бе изпълнил една поръчка за стареца, която включваше куфарче за документи. От години не се беше сецал за това, но сега си спомни, че куфарчето беше заключено не с ключ, а с трицифрен код, от онези тройни циферблати, които трябва да завъртиш в правилната последователност, за да отвориш куфарчето. Той обаче преряза кожения капак с градинарска ножица, но сега му хрумна, че е можел да отвори куфарчето, без да го съсипва. Щеше да му отнеме повече време, но не и цяла вечност.

Да речем два часа. Сигурно и по-малко. Ако действаш методично, лесно можеш да изпробваш десет-петнайсет комбинации в минута. Десет в минута означаваше сто минути, а това правеше колко? Час и четирийсет минути?

С градинарската ножица стана за секунди. Разбира се, отне му малко време да я намери, а преди това безуспешно се опита да среже капака с кухненски нож. Но не това беше важното. Хиляда комбинации нямаше да костват много време, поне не с ключалка на куфарче или с телефонен секретар. Набираш номера и оставяш секретарят да се включи, след което за трийсет секунди, докато тече съобщението, пробваш колкото можеш трицифрени кода. После се обаждаш пак и повтаряш същото. Може да се наложи да се обадиш много пъти, но какво от това? Няма да оставяш съобщения. А дори и да го направиш, рано или късно ще улучиш правилната комбинация и ще ги изтриеш.

Така че смяната на комбинацията нямаше да помогне. А и как щеше да се почувства Дот, ако се обади и набере четири-четири-четири и нищо не се случи? Щеше да е като шамар в лицето, при това без особена полза, защото Дот можеше да пробва различни комбинации, докато разбие кода.

Разбира се, той можеше да я уведоми предварително. „Осъзнах, че всеки може да направи това, което ти си направила, затова промених кода.“ Тя щеше да отговори, че идеята е добра. И ако попиташе какъв е новият код, той щеше да каже, че е толкова незапомнящ се, че той самият не го помни. „Но го имам записан“, и така щеше да приключи въпроса.

И ако тя искаше, щеше да се сдобие с новия код. Както и да го погледнеше, той не можеше да ѝ попречи да преслушва телефонния му секретар. Освен ако...

Е, можеше да смени номера на телефона си. Да вземе нов, някой, който не е включен в указателя. Със седем цифри, което прави десет милиона комбинации. Това ще отнеме цяла вечност и ще струва цяло състояние, защото междувременно ще се натъкнеш на девет милиона погрешни номера.

Но ако вземеше нов номер, нямаше да има съобщения, които да пази. Защото никой нямаше да може да му се обади. Включително Дот, която най-често го търсеше по телефона.

Може би трябваше да остави нещата така. Вероятно Дот е била права да провери телефонния му секретар, точно както е била права да провери астроложката. Той харесваше Луис, тя беше мила жена, но щом е била готова да се раздрънка, веднага щом някой спомене палец на убиец, това определено я правеше нерешен проблем.

И Дот го беше решила.

Само като си представи. Дот слиза от влака с ръкавици и шапчица, украсена с цветя. Тя не спомена за шапка и беше трудно да си я представи, но някак си двата аксесоара си отиваха. Ръкавици и шапка. И отровен шоколадов бонбон в дамската ѝ чанта. Свършва работата и се прибира у дома.

Боже.

Но ако не го беше направила? Ако му беше казала и го беше оставила сам да се оправя с бъркотията, която е забъркал? Можеше ли той да се погрижи за Луис?

Вероятно. Човек прави това, което трябва да направи. През годините веднъж-два пъти бе допускарал грешката да опознае човека, когото трябва да ликвидира. Например онзи тип в Роузбърг, Орегон, който беше включен в програмата за защита на свидетелите и работеше като печатар. Келър го хареса. Допадна му и градът, даже си мислеше да се премести там. Но накрая човек прави каквото трябва. Взимаш се в ръце и свършваш работата.

Вече беше забравил името на мъжа. И двете имена — истинското и новото, което му бяха дали федералните. Беше забравил и как изглежда. Не можеше да си го представи.

Кое то беше чудесно. Така трябваше да бъде.

Той си представи Луис — седнала в креслото си с купичка шоколадови бонбони до нея. Но чертите вече се размиваха в главата му, цветовете избледняваха и клоняха към сиво.

Добре.

Келър остави чашата си и след секунди сервитьорът отново я напълни с кафе. Чудеше се колко дълго може да седи на чаша кафе и явно отговорът беше завинаги, защото непрекъснато пълнеха чашата ти. Как очаквах да си тръгнеш, докато все още имаш кафе пред себе си?

Той остави кафето да изстине и се загледа през прозореца. Кафенето се намиреше на ъгъла на „Кросби“ и „Блийкър“ и от мястото си Келър виждаше входа на Маги. Наблюдението беше малко като да гледаш как изсъхва боя. Никой не влезе и не излезе от входа и само няколко души минаха покрай него, тъй като в тази отсечка на „Кросби стрийт“ нямаше почти никакви пешеходци.

Келър пийна още малко кафе и пак му напълниха чашата. Когато вдигна поглед, от блока на Маги излезе мъж. Беше нисък, слаб и жилест, с телосложение на жокей. Беше облечен с износено кожено яке и носеше метална кутия за инструменти.

Мъжът стигна до ъгъла, влезе в кафенето и се запъти право към масата на Келър.

— Пай — каза той.

— Повечето хора казват „фасулско“ — отвърна Келър.

— Ъ? О, там горе ли? Да, беше фасулско, но аз искам парче пай. Всъщност... — той се протегна към менюто — искам нещо по-сериозно. Какво е хубаво тук?

— За пръв път сядам в това заведение.

— Да, но сега си тук. Какво си взе?

— Кафе.

— Само това?

Той направи знак на сервитьорката, поръча си чийзбургер с пържени картофи и попита какъв пай предлагат. Изборът беше труден, но той се спря на „Бостън Крийм“.

— Ето — каза мъжът, като привърши с поръчката, и остави три ключа на масата пред Келър. — Този е за входа. Горе смених и двете

ключалки. Светлият ключ е за горната, а тъмният — за долната. Горният се завърта един път по часовниковата стрелка, а долният — веднъж на обратно. Нищо сложно, но ще останеш разочарован.

— Защо?

— Няма нищо за крадене. Не че съм огледал добре, само свърших работа, но не можех да не забележа, че няма никакви мебели. Никакви столове, никакви маси, никакви килими. Нищо, въздух, нула. Не че са се изнесли, защото на дъската имаше забодени листчета, а в гардеробите — дрехи. Но няма мебели. Знаеш ли нещо за тези хора?

— Мисля, че мъжът е архитект.

— О! — възкликна мъжът. — Защо не каза? Те никога нямат мебели. Обичат празното пространство. И трябва да призная, че в апартамента има доста пространство. Едно голямо общо помещение и вътре няма абсолютно нищо друго освен пространство.

— Но трябва да има легло — каза Келър.

— Има бюро — рече мъжът. — Вградено. Както и няколко лавици за книги, също вградени. Що се отнася до легло, давай, намери го и се изтегни на него. Аз не видях такова.

— О.

— Всичко е бяло, включително подът. Трябва да е архитект. Доста практично, а? Бял под в този град? — Той остави чийзбургера, взе си от пая и после пак захапа чийзбургера. — Аз ям всичко наведнъж — поясни мъжът, сякаш се оправдаваше. — Цялото ми семейство е така. Ще влезеш там, нали?

— Къде?

— В апартамента, ателието. Бялото пространство. Е, вече имаш достъп. Светлият ключ е за горната ключалка, но и да ги объркаш, какъв е проблемът? Ако единият ключ не става, опитваш другия. — Той си взе пържен картоф. — Ключовете са твои веднага щом ги платиш.

— О, добре — каза Келър и му подаде плик.

Дребният ключар остави вилицата, за да отвори плика и да преброи банкнотите вътре.

— Винаги броя, за да не се окаже, че са повече или по-малко. От опит съм забелязал, че са по-малко в около една трета от случаите, а колко често според теб се случва обратното?

— Никога.

— Бинго — каза мъжът. — Този път бройката излиза. Много благодаря.

— Няма защо — отвърна Келър и взе ключовете. — И благодаря за помощта.

— Това ми е работата. Аз съм професионален ключар, на разположение съм дващсет и четири часа в денонощието. Хората си губят ключовете и аз ги пускам да си влязат вкъщи. Ако пък никога не са имали ключове, струва малко повечко. — Той се ухили. — Ти май бързаш. Няма защо да висиш, докато свърша. Може да пробвам ореховия пай, да видя дали е толкова вкусен колкото „Бостън Крийм“. Ти върви, аз ще платя сметката. И бездруго имаш само кафе. Не забравяй, светлият ключ е за горната ключалка.

— И го завъртам по часовниковата стрелка.

— Аха. — Той си взе още един картоф. — Искаш ли съвет? Носи слънчеви очила.

Блокът представляваше малък склад, превърнат в жилищна сграда. Всичките пет етажа бяха заети от ателиета. Скулпторът на приземния етаж живееше със съпругата си в Парк Слоуп и според Маги използваше апартамента на „Кросби стрийт“ само за работа. Думите ѝ бяха:

— Той прави масивни статуи на стилизирани човешки фигури, които тежат цял тон. Добре че е на приземния етаж. Отнема му цяла вечност да завърши една работа, но никога не продава нищо, така че това е без значение.

— Никога не продава нищо?

— Аз дълги години бях художничка и не съм продала нищо. Не е нужно да продаваш, за да си човек на изкуството. Всъщност май е по-лесно, ако не го правиш.

На третия и четвъртия етаж живееха художници. Келър нямаше представа как изглеждат творбите им и дали се продават, но знаеше, че Маги обитава най-горния етаж и че архитектът на втория етаж е някъде в Европа и няма да се върне още няколко месеца.

Келър отключи с новите ключове и се озова в огромна бяла стая. Както беше казал ключарят, подът, стените и таванът бяха бели, а също и вграденото бюро и етажерките за книги. В двата края на ателието

имаше прозорци. Тези в задната част бяха боядисани в бяло — както дограмата, така и стъклата — а онези в предната част не се виждаха, защото бяха скрити от вътрешни жалузи.

От осветената белота на стаята човек можеше да го заболи глава. Келър изгаси лампите и помещението потъна в мрак. Повдигна леко един от жалузите, за да влезе малко дневна светлина. Така определено беше по-добре.

Откри, че има мебели, и разбра защо ключарят ги е пропуснал. Бели кубове, някои от които покрити с бели декоративни възглавници, служеха за столове, а в голяма бяла кутия на стената имаше съвременно легло. Някои от кубичните табуретки бяха неподвижни, но имаше и такива, които се местят, и той отнесе една до предния прозорец и седна на нея.

— Не знам дали забеляза, но книгите на лавиците също са бели — каза Дот. — Не са били такива, но някой ги е подвързал в бяло фолио.

— Знам.

— Тук като нищо можеш да станеш далтонист с откачалката горе, която носи само черно, и с този особняк, при който всичко е бяло.

— От другата страна на улицата има някой.

— Къде? — Тя застана до него при прозореца и надзърна през отвора между жалузите. — О, ето го. До входа, с анорак и бейзболна шапка.

— Забелязах го преди няколко минути. Просто си стои там.

— Със сигурност не чака автобус, нито пък се надява да спре такси. Чака някого. Имаш ли бинокъл?

— Мислех, че ти си взела.

— Ето го. Той може да погледне нагоре и да забележи отблясъците, ако изобщо има такива. Не виждам лицето. Ето, погледни ти.

Той погледна през бинокъла и нагласи фокуса. Лицето на мъжа беше в сянка и не се виждаше добре.

— Е, Келър? Този тип ли видя в Бостън?

— Така и не го видях като хората. Дори не знам дали мъжът, когото видях, е същият, който се опита да ме убие.

— И уби шлифера ти погрешка.

— Но този тип стои тук по някаква причина. Или е Роджър, или не е.

— Това важи за всеки, Келър.

— Знаеш какво искам да кажа. Тук е или за да свърши работата горе, или да оправи човека, който трябва да свърши работата горе.

Който и да беше, стоеше точно от другата страна на тясната уличка. Келър си помисли, че ако имаше пистолет, можеше да застреля кучия син и после да отидат отсреща и да го погледнат отблизо.

— Има още един — каза той. — Виждаш ли?

— Къде?

— Идва откъм ъгъла.

— Просто минувач — каза тя, — но по тази улица рядко минават хора, нали? Какво ще кажеш за този тип, Келър? Изглежда ли ти познат?

Келър го проследи с бинокъла. Мъжът не беше в сянка, но носеше дълго палто, широкопола шапка, шал и очила и единственото, което можеше да се каже със сигурност, бе, че няма мустак. Беше висок, но същото важеше и за кибика до входа.

— Обръща се — каза той. — Мисля, че търси някакъв адрес.

— И виж кой идва.

— Какво, онзи на входа ли? Той не е помръднал.

— Кой идва по улицата, Келър. Тази, която си мисля, ли е? Цялата в черно. Каква изненада.

Беше Маги, на път към къщи. Тя се задаваше отляво, мъжът с шапката и шала идваше отдясно, а мъжът с анорака стоеше отсреща и се спотайваше.

— Колко удобно — отбеляза Дот. — Всички излязоха на сцената едновременно. Искаш ли да слезеш и да ги представиш, Келър?

— Той пресича улицата. Отива право към нея.

— Той още стои пред входа. О, този с шапката и шала. Мислиш, че ще го направи още сега?

— Как? Трябва да изглежда като инцидент.

— Може да я блъсне пред камион. Сигурно все някога оттук ще мине боклукчийски камион. Или може просто да иска да я погледне отблизо. Не, спира я.

На Келър му се прииска да извика. Нямахте да го направи, но какво трябваше да стори? Просто да си седи и да гледа как убиват жената?

— Разговарят — прошепна Дот. — Ако прозорецът беше отворен, щяхме да ги чуем.

— Не го отваряй.

— Няма. От този ъгъл виждам само горната част на главите им. И двамата носят шапки.

— Какво значение има?

— Не знам. Може да ѝ е приятел.

— Може.

— Може да го заведе горе. Може да го направи дори и да е непознат. Така за него ще е още по-лесно да свърши работата и после Роджър ще го причака от другата страна на улицата и ще се заеме с него. Опа, фалшива тревога.

Маги влизаше в блока. Мъжът с шапката се беше отдалечил от нея и пресичаше улицата, запътвайки се вдясно от мъжа пред входа. Измина петнайсет-двайсет метра до друга тъмна сграда и застана пред вратата.

— Искаше да го упъти — обясни Дот. — Тя го насочи натам и той я послуша. Виждаш ли? Чака някой да му отвори. Сега влиза.

— А онзи, дето се спотайва отсреща, мъжът с анорака? Няма го пред входа.

— Ето го два входа по-надолу — каза тя. — Отива към ъгъла. Кафенето още работи. Може да е гладен.

— Ключарят хареса пая „Бостън Крийм“.

— И аз не бих отказала парче пай. Това чакане гълта много сили.

Около полунощ Дот отнесе куфара си в банята и излезе от там, облечена в бархетна нощница и с чехли. Тя се затрудни със сгъваемото легло, но когато Келър се надигна да ѝ се притече на помощ, го възпря.

— Изчакай да те сменя. Нали не искаме да изпускаме улицата от поглед нито за миг?

— Навън не се случва нищо.

— Колко време е необходимо да пресечеш улицата и да се шмугнеш в блока? Добре, вече можеш да свалиш леглото.

Келър знаеше, че е права. Тя дойде с него именно затова — за да може поне един да наблюдава през цялото време. Можеха да се редуват да поспят и единият да остане на пост, докато другият излезе за кафе и сандвичи или да огледа района.

Освен това беше хубаво да имаш компания. В началото усещането беше странно, защото това беше работа, а досега винаги бе работил сам. Но все пак този път беше по-различно, тъй като работата му рядко беше толкова пасивен процес. Той често прекарваше доста време в чакане, но по принцип знаеше кого чака и трябваше да подбере момента, в който да прекрати чакането и да премине към действие. Щом се налагаше да прекара неопределен период от време в седене до прозорец и надзъртане през двусантиметров отвор между жалюзите, не пречеше да има някой, с когото да си говори.

Тя си легна. По-рано вечерта беше включила нощна лампа — бяла, разбира се, с бял лампион — но сега я изгаси и единствената светлина в помещението идваше от полуоткрехнатата врата на банята.

— В момента, в който се измориш, ме събуди и аз ще поема — заръча тя.

Докато Дот спеше, той държеше улицата под око. Беше трудно да мисли само за това, което вършеше. Когато се взираш достатъчно дълго и чакаш нещо в полезрението ти да се промени, а нищо подобно не се случва, мисълта ти започва да блуждае. Келър се замисли за стражите по време на война, които са били наказвани, задето са заспали на поста си. Като че ли са искали.

Сигурно за да ги мотивират, каза си той. Може би заплахата от екзекуция им е помагала да се преборят с умората. Въпреки това му се струваше, че най-сигурният начин да задремеш, е да се опитваш да стоиш буден. Той самият например колкото повече се стараше да не заспи, докато седи пред телевизора и сънливо зяпа някой следобеден мач, толкова по-вероятно бе да се унесе. Замисляше се за нещо незначително и докато се усети, „Джайънтс“ се мъчеха да спечелят две минути преди края на мача.

Това сега беше различно. Не му се налагаше да полага кой знае какво усилие да си държи очите отворени. Но скачаше от мисъл на мисъл и му беше трудно да следи какво се случва отвън. Особено като се има предвид, че не се случваше нищо. Типът с анорака беше

изчезнал, а мъжът с шапката и шала така и не се върна. Тогава какъв беше смисълът?

Той си даде сметка, че бяха допуснали грешка. Когато Дот възложи поръчката, трябваше да уточни, че изискването е да бъде изпълнена в работно време. От понеделник до петък, между девет и пет. Така всички замесени — убиецът, Роджър и самият Келър — щяха да си почиват през останалото време.

А сега трябваше да са непрекъснато нащрек. Всички, с изключение на убиеца. Той можеше да се прибере в хотелската си стая когато си поиска или да убие няколко часа с някой филм. Това беше едно от хубавите неща на тази работа — сам си определяш графика. Ню Йорк изобилстваше от развлечения и време за тях. Ако мъжът искаше да гледа „Котките“, да речем, можеше да го направи без никакъв проблем.

Но това не важеше за Роджър, който трябваше да е в готовност двайсет и четири часа в денонощието. Както и за Келър, който трябваше да идентифицира двамата мъже и след убийството да реагира моментално — да се залепи за убиеца и да чака Роджър да направи следващия си ход.

В далечния край на „Кросби стрийт“ се появи кола. Тя премина улицата, без да ускори или да намали, след това зави зад ъгъла и изчезна. Отсреща, на един прозорец на най-горния етаж, проблесна цигара.

Ура.

След няколко часа Келър реши да събуди Дот, но не можеше да измисли как да го направи, без да напусне поста си. Не му се щеше да вика и същевременно не искаше да откъсва очи от улицата. Слава богу, около четири и половина тя се събуди сама и му каза да си ляга. Не й се наложи да го убеждава.

— Мъжът ето там — посочи Дот. — Онзи, който стои до кофите за боклук и яде сандвич.

— Мисля, че е хотдог.

— Благодаря, че ми каза, Келър. Това е много важна информация. Той ли е мъжът с шапката и шала?

— Не носи шапка.

— Нито шал. Както и дълго палто, в този ред на мисли. Но възможно ли е да е същият?

— Този, който помоли Маги да го упъти.

— И после пресече улицата и влезе в блока, а сега стои два входа по-нататък и яде не просто някакъв си сандвич, а хотдог. Същият ли е?

— Не знам.

— Е, много ми помогна.

— Случи се онази вечер, а и той беше доста навлечен.

— Шапка, палто и шал.

— Най-добре се виждаше главата му. По-точно горната част от шапката му. През останалото време виждах само каквото се подаваше между шапката и шала.

— Келър, според мен е същият.

— Мъжът, когото аз видях — продължи той, — беше гладко избръснат. Всъщност това е единственото, което мога да кажа за него. Беше бял и нямаше мустак. Този е мустакат.

— Дай ми бинокъла.

— Не си ли видяла мустака?

— Видях го. Просто искам да погледна отблизо. Това не е най-страхотният бинокъл в света, нали?

— Не е и най-лошият.

— Не е. Добре, хотдог е и вероятно не е най-страхотният хотдог в света, като гледам колко бавно го яде. Мустакът може да е фалшив.

— Както и хотдогът.

— Ъ? О, шегуваш се. Много остроумно. Келър, мисля, че мустакът е фалшив.

— Защо му е да слага фалшив мустак?

— Не знам.

— Може да си е пуснал мустак, докато ние стоим затворени тук.

— Може да е майстор на дегизирането. Ако искаш вярвай, но той изяде хотдога. Чудя се дали ще запали цигара.

— Защо да го прави?

— Така правят пушачите. Не ме питай защо. Повечето хора, които висят отвън, са пушачи, на които им е забранено да пушат в офисите си. Той не пали цигара.

— Нито лула — отбеляза Келър.

— Влиза в онзи блок. Същия, в който влезе онази вечер.

— Преди да си пусне мустак.
— Или да го залепи.
— Онзи мъж изчака някой да му отвори. Този тип използва ключ.
— Е, и?
— Какво общо имат тогава? Това, че и двамата не носят чадър?
— Имат еднаква походка — каза тя.
— Така ли?
— На мен ми изглежда същата.
— Ляво, дясно, ляво, дясно...
— Гледай прозореца, Келър. На четвъртия етаж, втория отляво.
— Гледам го.
— Виж дали през следващите пет минути там ще светне лампа.
Той седеше и чакаше. Прозорецът остана тъмен.
— Удивително — каза той. — Направо не е за вярване. Лампата не светна. Тъмният прозорец си остана тъмен. Права беше.
— Той седи на тъмно.
— Може дневната светлина да му е достатъчна.
— Ако включи осветлението, ще го видим.
— Ще видим, че прави какво?
— Че стои на прозореца. От този ъгъл, без включена лампа, не можем да го видим.
— Дот, какво те кара да мислиш, че е там?
— Там е.
— Защо този прозорец?
— Защото беше там снощи и предишната вечер.
— На включена лампа?
— Не, стоеше на тъмно.
— Тогава откъде знаеш...
— И пушеше.
Той се замисли.
— Проблясваше цигара — спомни си той.
— Точно така.
— Забелязах я веднъж или два пъти. Спомням си, че я видях онази нощ. Може би и снощи.
— Аз я виждах от време на време и двете нощи.
— Не си ми споменала.
— Ти спеше, Келър.

— Предполагам, че и ти си спяла, когато аз я забелязах. Не е лесно да я видиш. Ако имаше с кого да си говоря, сигурно изобщо нямаше да ѝ обърна внимание. Ето! Някой току-що запали цигара.

— Той.

— Всеки път ли е на този прозорец?

— Аха.

— Значи е човек, който живее там и страда от безсъние. И често стои до прозореца.

— И пуши.

— Апартаментът си е негов. Или ателието, или офисът, или каквото и да било. Щом иска да пуши, негова работа.

— И лицето си е негово — добави тя. — Може да си лепне мустак когато си пожелае.

— Ако е същият мъж и просто живее там, или има мустак, или няма.

— Така мисля и аз, Келър.

— Може да има и да го обръсне. Но не може да няма и след два дена да има. — Той сбърчи вежди. — Ако е същият мъж.

— Да предположим, че е.

— Добре.

— Трябва да е единият от тях.

— Нашият човек или Роджър.

— Именно.

— Щеше да е доста по-лесно, ако знаехме кой е — каза той.

— Ние само чакаме и...

— И гледаме какво става. Това правим. И нищо не се случва.

— Ами, ако имаш по-добра идея... Това не е ли твоята приятелка?

— Маги? Къде?

— Ей там.

— Тя е. Как се озова там?

Тя беше от другата страна на улицата и се отдалечаваше. Келър изчака дали някой няма да изскочи изневиделица и да я нападне, но нищо такова не се случи.

— Трябва да е излязла, докато гледахме светещата цигара отсреща. Какво носи тя, раница ли? Може да заминава някъде за уикенда.

— Само това ни трябва.

— Стои на ъгъла. Спира такси. Къде мислиш, че отива?

— Чети по устните ѝ, виж какво казва на шофьора.

— Господин Мустак още ли седи на прозореца? Не виждам огънчето на цигарата. Не, връщам си думите. Там е, значи сигурно я е видял, че отива някъде.

— Както и ние — каза той. — И какво от това?

— Значи той няма да я проследи. Ами другият?

Мъжът с анорака се появяваше периодично. Келър го забеляза тази сутрин в кафенето на ъгъла. Той беше отишъл да вземе закуска за него и Дот и мъжът седеше на един висок стол на бара и нагъваше салам с яйца.

— Салам с яйца — каза Келър. — Не съм го виждал от сутринта.

— Може да е отишъл на кино.

— Или стои до друг прозорец без запалена цигара, която да го издава. Мислиш ли, че тя наистина замина за уикенда?

— Кой знае?

— Мъжът с мустака трябва да е част от играта — заключи Келър.

— Как иначе си обясняваш мустака? Имам предвид, че веднъж го има, веднъж го няма.

— Или човекът има някаква нова и интересна форма на невроза, или е в играта — предположи Дот. — Освен това нали спря приятелката ти на улицата, за да го упъти? И тя му посочи сградата.

— Ако живее тук, щеше да си знае адреса.

— Искаше да я види отблизо — каза тя. — Търсеше възможност да я огледа добре.

— Защо?

— Вероятно за да я идентифицира. Ти не го ли правиш? Не проверяваш ли самоличността на обекта, преди да свършиш работата?

— Правя го от разстояние — отговори той. — Ако се приближиш и говориш с човека, нещата се усложняват.

— Започваш да си мислиш, че го познаваш.

— А *не* го познаваш. Не в истинския смисъл на думата. Единствената причина да присъства в живота ти е, че в джоба си имаш договор с неговото име. Работата ви е събрала, но накрая трябва да пуснеш куршума и да приключиш сделката.

— И е по-лесно, ако стоиш на разстояние.

— Така смятам, но може би този тип разсъждава различно. Може да му харесва идеята да говори с нея, знаейки, че ще я очисти.

— Болен мозък — каза Дот.

— Е, психическото здраве не е задължително условие в длъжностната характеристика.

— Така е.

— А и кой казва, че той е човекът, който ще я очисти? Може да е Роджър, а другият да я убие.

— Аноракът.

— Тази дума ми напомня за анорексия — каза той. — Единият от тях е Роджър, а другият е нашият убиец. Ще ми се да знаехме кой кой е.

— Де да беше така — отвърна Дот.

— Щеше да е много по-просто, нали? Вместо да чакаме, можем просто да отида и да го очистя. Щом Роджър е извън играта, можем да отзовем другия и всеки да си ходи по живо по здраво.

— Не можем да отзовем нашия човек, Келър. Той пак ще има работа за вършене, защото приятелката ти е проблем.

Той замълча за момент и после каза:

— Можеш да престанеш да я наричаш приятелката ми.

— Съжалявам.

— За да не усложняваме нещата, нали разбираш?

— Няма да се повтори.

— И все пак щеше да е добре да знаем кой кой е, защото щях да се оправя с Роджър и да се ометем. А другият тип щеше да свърши това, за което е дошъл, без да се налага да се навъртаме наоколо и да го гледаме как се подготвя.

— Аха. Имаш ли предчувствие?

— За това кой кой е? Имам две предчувствия и съм абсолютно сигурен, че едното е вярно.

— Това стеснява периметъра.

— Единият вариант е мъжът с мустака да е Роджър и затова постоянно стои до прозореца и пафка „Марлборо Лайт“. Иначе защо му е притрябвал наблюдателен пост? Ако е тук, за да изпълни поръчката, достатъчно е да направи съвсем малко разузнаване. Но ако е Роджър и чака да отстрани убиеца, трябва да го държи под око, за да разбере, когато извърши убийството.

— Има логика.

— Но, от друга страна — продължи той, — защо е тази история с мустака? Защо променя външния си вид?

— За да не го познаят.

— Кой ще го познае? Маги ли? Тя го видя веднъж, когато я спря на улицата, но надали ще го види повече. Другият убиец? Той не знае нищо за Роджър. Тук е, за да изпълни поръчка, и няма причина да очаква усложнения.

— Значи единият вариант е да е Роджър, а другият — да не е — заключи тя.

— Именно.

— Хрумна ми нещо — каза Келър.

— Искаш ли да го споделиш?

— Вместо да чакаме, мога просто да оправя и двамата, а? Защото може да си киснем тук вечно. Маги я няма и бог знае кога ще се върне. Никой не може да предприеме нищо, докато тя отсъства. Освен ако нашият убиец не се е закачил за нея, но не би го направил, нали?

— Казах му две неща — отвърна тя. — Трябва да стане в ателието ѝ и да изглежда като инцидент.

— Значи няма да стане, докато Маги не се върне, но на нас за какво ни е тя? Пресичам улицата, изкачвам четири етажа и очиствам мъжа с мустака. После слизам, проверявам няколко входа, докато попадна на онзи с анорака, и го оправям.

— Убиваш и двамцата и оставяш Господ да ги разпредели.

— Може никога да не разберем кой кой е — констатира той. — Но какво значение има? Работата е там, че ще убия невинен човек.

— Как го реши?

— Типът, когото си наела, идва в Ню Йорк да свърши работа и става жертва на хората, които са го наели.

— Той е тук, за да убие една жена, Келър. Не мислиш ли, че преувеличаваш, като го наричаш невинен?

— Знаеш какво имам предвид. Ще го убия без никаква причина.

— Представи си, че някой те е наел да го убиеш.

— Тогава ще имам причина.

— А така нямаш.

— Не, не е същото. Но така или иначе само си губим времето, като говорим за това. Мисълта ми е, че не знаем дали изборът е сведен само до тези двамата. Може някой друг да е Роджър, някой, когото дори не сме забелязали още.

— Възможно е.

— Затова ще е лудост да ги очистим и двамата. Както и да е, беше само хрумване.

— Келър, и на мен ми мина същото през главата.

— Наистина ли?

— И същите възражения, плюс още едно. Ако очистим и двамата, остава проблемът с мацката. Приятелката ти... О, съжалявам, щях да престана да я наричам така.

— Да.

— Вероятно можем да преглътнем това, ако се наложи — каза тя. — Но смятам, че засега трябва да се придържаме към първоначалния план. Само ми се ще да знаех, че ще се наложи да чакаме толкова. Щях да наглася нещата по друг начин.

— Келър!

Той сънуваше и копнееше отново да се потопи в съня, но Дот повтори името му и той се разсъни и стана от леглото.

— Бързо — подкани го Дот.

Присъедини се към нея до прозореца тъкмо навреме, за да види как някаква жена се подпира на такси, докато придружителят ѝ брои банкноти и плаща на шофьора. Таксито потегли и двамата застанаха наред „Кросби стрийт“. Жената беше Маги, но кой беше мъжът?

Беше облечен в джинси и износено кожено яке и за миг Келър реши, че е ключарят, но този тип беше по-едър. Естествено, помисли си той, съществуваше вероятност дребният човечец да е сложил някой и друг килограм отгоре. Паят „Бостън Крийм“ можеше да се справи с тази задача, но щеше ли да го направи и по-висок? Може би ако стъпи върху него...

Маги притегли мъжа в обятията си и Келър си помисли, че може би не е редно да ги гледа.

— Най-новата ѝ повърхностна връзка — сухо отбеляза Дот. — Май не сме го виждали досега, а? Какво ще кажеш?

— Не ми изглежда познат.

— Но явно се опознава с нея. Ръката му там ли е, където си мисля?

— Струва ми се, че ще го заведе у тях.

— Разбрах това, когато таксито си замина. Макар че за миг си помислих, че ще го направят наред улицата. Не, не казвам нищо. Заслушай се! Ето!

— Какво?

— В асансьора са. Доста е шумен, а? И бавен. Сега спря, трябва да са пред апартамента ѝ. Видя ли лицето му?

— Не.

— И аз. Но тя сигурно вече седи върху него. Вземи бинокъла. Виждаш ли някой от нашите хора? Мустакът или аноракът?

— Не.

— Виждаш ли цигара на обичайния прозорец?

— Не.

— Възможно ли е мъжът, с когото беше тя, да е някой от двамата ни познайници?

— Не знам. Не мисля. Тя излезе, отиде до ъгъла и хвана такси. Оттогава не сме ги виждали и двамата.

— Видяхме Мустака. Видяхме ли Анорака? Не си спомням.

— Мислиш, че единият е разбрал къде отива, сблизихи са се там и се е прибрал с нея?

— Трудната част е била да разбере къде отива. Никой не ѝ се лепна на улицата, а тя веднага хвана такси. Не виждам как може да са я проследили.

— Вероятно е просто някой тип, когото е забърсала.

— Срецнала го е на парти и си го влачи вкъщи. Ти така се забърка с нея, нали?

— Запознахме се на откриване на изложба.

— Дървета — каза тя. — Спомням си. Може този да е господин Хубав бар. Може тя да го е забърсала съвсем случайно, а той да се окаже психопат и да я убие.

— Да.

— Келър, кажи ми, че не може да се случи.

— Може, но не разчитай на това.

— Но, ако стане... Той току-що запали цигара.

— Как, по дяволите... О, отсреща.

— Ти кого си помисли, че имам предвид?

— Психопатът горе. Но ако Мустака упорито се мъчи да си докара емфизем, значи не може да е бил с нея в таксито.

— Правилно.

— Но може да е Анорака. Ще ми се да можем да го видим.

— Единствената причина да виждаме Мустака е, че той пуши. И само предполагаме, че е той. Може да е нагласил светлинка, която да се включва периодично.

— Само за да ни заблуди.

— Точно така. Келър, никой няма да ѝ спретне инцидент, докато си има компания. Като си допуши цигарата, и Мустака ще стигне до

същото заключение. После ще легне да спи. Басирам се, че Анорака спи от часове. Защо не се върнеш в леглото?

— Не искам. Легни ти, ако искаш.

— Не съм изморена. Би трябвало да съм, но не съм. Гладен ли си?

— Не.

— Защото има малко пица.

— Не съм гладен.

Той остана до прозореца и се замисли за съня си. Рядко помнеше сънища, но когато Дот го събуди, беше по средата на този и още си го спомняше ясно. Беше купил нечия колекция от марки — взе я евтино — и откриваше в нея съкровища — ценни и желани марки, които не знаеше, че съдържа. Натъкваше се на изненада след изненада, подреждаше откритията в албумите си и вече беше намерил марки, които струваха много повече, отколкото бе платил за цялата колекция. А имаше още чудеса, които чакаха да бъдат открити, и...

— Келър!

— Беше много странно — каза той. — Припомнях си съня си и изведнъж отново се озовах в него.

— Е, сега буден ли си? Защото това е асансьорът.

— Качва се или слиза?

— Всички асансьори правят това — качват се и слизат. Не мога да кажа какво прави сега, мога само да кажа, че се движи. Но тъй като последно беше на най-горния етаж...

— Мислиш, че той си тръгва. Но може някой да го е извикал отдолу и след малко да го чуем да се качва.

— Почти четири сутринта е, Келър.

— Е, и?

— Късно е някой да се прибира.

— Или пък да излиза — добави той. — Това са хора на изкуството, Дот. Не спазват работно време. Те...

Тя го потупа по рамото да замълчи и посочи навън. Един мъж с кожено яке излезе от входа и отиде до бордюра на тротоара. Беше същият, когото видяха преди няколко часа да плаща на шофьора и после да попада в обятията на Маги. Но дали го бяха виждали преди това? С анорак, да речем?

— Нашият човек е — изстреля Келър.

— Роджър?

— Не, мъжът, когото наехме. Виж, оглежда се за такси.

— Тогава по-добре да отиде на ъгъла. По тази улица минава само камионът за боклука, а той вече се отчете за тази нощ.

— Там е работата, този тип не познава квартала. Забърсал я е, дошъл е в апартамента ѝ с нея и я е убил. Тя е мъртва, а той се прибира. Как ще го проследя? Отказа се от таксито, тръгва пеша. Ако го изпусна и ако Роджър го хване...

— Харлан!

Келър спря по средата на изречението, точно в мига, в който мъжът отвън замръзна на място.

— Тя говори доста добре за мъртво момиче — отбеляза Дот. — Мисля, че той се казва Харлан.

— Забрави това — извика Маги.

Нещо прелетя във въздуха и се приземи в краката на мъжа. Той се наведе и го взе.

— Благодаря! — извика Харлан и го пхна в задния джоб на панталона си.

— Портфейлът му — рече Дот. — Забравил си е портфейла.

— Защо изобщо го е вадил?

— Може да е изпаднал, когато се е събул набързо — предположи Дот. — А може вътре да е имало нещо, което да му трябва. Нещо, което мъжете често носят в портфейла си.

— О.

— Значи цялата история е точно каквато изглеждаше. Тя го е забърсала, довела го е вкъщи и после го е изпратила да си ходи. Заспивай.

— Вече се разсъних.

— Какво сънуваше между другото?

— Колекцията си от марки.

— Ти я сънуваш?

— Очевидно.

— Е, сигурно можеш да се унесеш, докато броиш марки, изхвърчащи от пощенски пликове. Тя вероятно вече си е легнала, а той се прибира у дома. Защо не му е разрешила да остане през нощта?

— Откъде да знам?

— Просто вода разговор, Келър. Ние сме единствените будни хора на земята в този час и реших, че можем да си поговорим. Мислех...

— Не сме единствените будни хора.

— Може би си прав, но... — Тя спря и погледна накъдето сочеше той. — Със сигурност си прав, освен ако нашият човек не се е научил да пуши, докато спи. Ето го, пафка.

— Още е буден и наблюдава улицата.

— Мисля, че и ние трябва да направим същото — каза тя. — Според мен нещо ще се случи.

Първото, което се случи, бе, че мъжът от прозореца на четвъртия етаж изпуши цигарата си. Няколко минути по-късно той излезе от сградата. Носеше шапка и шал и не се виждаше дали има мустак.

— С ръкавици е — забеляза Дот. — И не защото е студено.

— Не иска да оставя отпечатъци.

— Ако просто отива за още един хотдог, вероятно не би му пукало. Ето го, идва.

Той пресече улицата към техния блок и влезе във входа.

— Успях да видя лицето — каза Дот. — Мустака го няма.

— Забелязах.

— Не чувам асансьора.

— Сигурно се качва по стълбите.

— Посред нощ е. Дали тя ще го пусне?

— Той ще измисли нещо.

— Представи си, че тя не се хване. Каква е ключалката на вратата й?

— Не си спомням.

— Не си спомняш?

— Бил съм там само няколко пъти и не мислех, че някога ще ми се наложи да вляза с взлом. Защо да обръщам внимание на ключалката?

— Чудя се колко време ще му отнеме.

— Не много.

— Трябва да изглежда като инцидент.

— Не е трудно.

— Дали ще си тръгне веднага? При астроложката аз не се ометох на секундата.

— Претърсвала си апартамента.

— Налагаше се.

— Той трябва само да го нагласи да изглежда като инцидент и да си тръгне. А и е професионалист, ще се измъкне колкото се може по-бързо. Нямам време за губене.

— Къде отиваш?

— Навън — каза той. — Искам да съм на улицата, когато той се появи.

— Вероятно Роджър наблюдава сградата. Ще те види, че излизаш.

— Нищо не мога да направя. Ако той излезе пръв, как ще го проследя?

— Внимавай — предупреди го тя.

Дори Роджър да беше навън с анорака си, Келър не го видя. Огледа се, като се стараеше да не се набива много на очи, след което зае позиция в един вход между блока на Маги и кафенето на ъгъла. Лампата на Маги светеше. Значи мъжът с шапката и шала беше вътре с нея. Разбира се, тя би могла да чете книга или да прави бижута, но най-вероятно мъжът беше вътре с нея.

Всъщност сигурно вече беше мъртва. В мига, в който той е застанал на прага ѝ, продължителността на живота ѝ рязко се бе скъсила. Не му се налагаше да проверява дали това е мишената, защото вече знаеше как изглежда — още първата вечер беше говорил с нея на улицата. Така че просто щеше да свърши работата. Да речем, щеше да увие шала си около врата ѝ и да го направи бързо и тихо.

Е, можеше и да не е шалът. Щеше да е трудно да го направи така и да изглежда като инцидент. Но имаше много други начини, всичките експедитивни, безшумни и смъртоносни.

Освен ако не беше от хората, които предпочитат да действат бавно. Келър знаеше, че в бранша има такива. Не бяха много, но все пак имаше няколко. Беше чувал за тях.

Осъзна, че си спомня разни неща за Маги. Начинът, по който накланяше глава. Други дребни чаровни неща у нея.

Няма друг начин, помисли си той. Нищо не можеше да се направи.

Той си я представи. Изглеждаше сладка, палава и привлекателна. Реши да приложи номера, на който беше научил Дот. Приглуши цветовете и постепенно намали контраста, докато всичко стана сиво. После смали картината и я отдалечи, после пак, докато образът съвсем се смали.

Виждаше го само като неясно петно, наистина незабележимо малко. И в този момент лампата на Маги изгасна.

Келър издиша. До този момент не си беше дал сметка, че е затаил дъх. За миг изпита смъртно усещане за загуба, но то отстъпи място на вълнението. Чакането най-сетне бе приключило. Време беше да пристъпи към действие.

Отстъпи назад и продължи да наблюдава входната врата в очакване на убиеца. Но нещо го накара да вдигне поглед и на прозореца на последния етаж видя слабо червено огънче, което просветваше, когато мъжът дърпаше от цигарата.

Човекът бе решил да изпуши една цигара и да огледа обстановката от прозореца. Дали усещаше, че отвън го чакат? Според Келър онзи не можеше да го види оттам, но Роджър? Дали беше наблизо? Дали убиецът го виждаше?

И дали Роджър е забелязал огънчето на цигарата?

Когато излезе от блока, убиецът пушеше. Според Келър беше същата цигара. Тя беше улика и не би я оставил след себе си. Хвърли я на тротоара и при удара във въздуха затанцуваха искри.

Мъжът се огледа наляво и надясно и пое към Келър. В този момент Келър излезе от убежището си и тръгна пред него. Зави на ъгъла и спря такси. Качи се отпред до шофьора, който го погледна и попита накъде да кара. Келър не отговори. Изчака убиеца да се появи и го посочи на шофьора.

— Виждаш ли онзи мъж?

— С шапката?

— Същият. Ще хване такси и ние ще го последваме.

— Това някакъв номер ли е?

— Моля?

— Нецо като „Скрита камера“? Е, имам новина за теб. Не се опитва да хване такси. Върви.

— Карай след него.

— Да карам след човек, който върви?

— Бавно — каза Келър. — Не се приближавай много.

Мъжът вървеше с бърза крачка в източна посока. Келър го последва с таксито, като се опитваше да не обръща внимание на шофьора. Мъжът мина три преки, зави и се насочи на север по улица с еднопосочно движение на юг.

— Мамка му — изруга Келър и плати на шофьора.

Слезе и огледа района. Опитваше се да разбере дали някой следи него или мъжа. Не видя никого, но това не означаваше, че нямат опашка.

Подминаха още две преки. Убиецът на Маги се движеше от лявата страна на улицата, а Келър — от дясната. На кръстовището с улица в западна посока с доста натоварен трафик мъжът спря до бордюра и вдигна ръка. Келър направи същото и хвана таксито, което

мъжът се опитваше да спре. Този път се качи на задната седалка, наведе се напред и посочи мъжа на шофьора.

— Той се опита да ме спре — каза шофьорът, — но ти го изпревари. Искаш ли да го кача?

Келър беше изкушен, но само за миг.

— Не. Искам да изчакаш тук и когато той хване такси, да го последваш.

— С добър бакшиш, става ли?

— Петдесет кинта.

— Плюс каквото показва апаратът?

— Сключваш изгодна сделка — каза Келър. — Тръгваме. Не, задръж. Чакай малко.

Едно такси спря, но след кратка размяна на реплики потегли.

— Може би не е харесал как изглежда твоят човек — предположи шофьорът.

— Защо? Облечен е прилично.

— Тогава може твоят човек да не е харесал шофьора. Или таксито да е мръсно, някой пиан да е повърнал вътре.

— Може да е поискал да го закара на летището — разсъждаваше Келър на глас.

— Не — възрази шофьорът. — Сигурно отива в Бруклин. Спира още едно. Е, днес му върви. Качва се.

— Не го изпускай — нареди Келър, — но не се приближавай много до него.

— Става.

Келър седеше приведен напред и не изпускаше от поглед таксито с убицеца. След малко попита:

— Защо не на летището?

— Няма багаж.

— Може да пътува без багаж.

— Мислиш, че отива на летището?

— Възможно е.

— Случайно да знаеш кое летище?

— Мога да стесня избора до три.

— За „Ла Гуардия“ и „Кенеди“ няма проблеми, но за „Нюарк“ ще включа апарата на двойна тарифа.

— Включи го — отвърна Келър.

— За извън града.

— Плюс петдесетте, за които се договорихме.

— Плюс петдесетте и таксата за тунела.

Келър мълчеше, впери поглед в таксито пред тях, и шофьорът прие това за възражение срещу цената.

— Ако искаш евтино возене до „Нюарк“, можеш да вземеш автобус от „Порт Оторити“. Ще те закара за десет-дванайсет долара. Никакви бакшиши и такси, но не посочвай никакъв си задник с шапка и не очаквай шофьорът да го проследи.

Келър му каза, че парите не са проблем. Но явно и бездруго не отиваха към „Нюарк“. Сега се намираха на Осмо авеню, насочиха се към горната част на града и подминаха отбивките за тунелите „Холанд“ и „Линкълн“. Ако убиецът се беше запътил към някое от другите две летища, какво правеше таксито му толкова далеч на запад?

— Пристигнахме — съобщи шофьорът, след което намали и спря. — Хотел „Удли“, европейски дух в сърцето на Ню Йорк. Нали ти казах, че няма да отиде на летището без багаж?

— Точно това каза — потвърди Келър.

— След малко ще излезе с куфар в ръка. Или най-вероятно ще го тегли. Куфарите на колелца превземат света.

— Плаща на таксито.

— И?

— Може би има друга идея — каза Келър и извади от портфейла си три банкноти от двайсет долара и една десетачка. Таксиметровият шофьор изглеждаше доволен — имаше за какво, помисли си Келър — но явно предпочиташе да се навърта наоколо до края на операцията.

— Ще излезе след пет минути и ще ти се иска да си ме накарал да изчакам — каза той.

Келър реши, че вероятно е прав, но въпреки това слезе от таксито и влезе във фойето на хотела.

Намери стол, откъдето можеше да наблюдава двата входа и асансьорите, но тъкмо се беше настанил, когато усети, че някой проявява интерес към него. Озърна се и улови погледа на рецепциониста.

След няколко часа, помисли си Келър, човек като него, добре облечен и с приличен вид, можеше да седи цял час с вестник, без да

привлече никакво внимание. Но в този час, когато небето още беше тъмно, а градът спеше, той се набиваше на очи.

Той отиде до рецепцията, извади портфейла си и го отвори, все едно показва значка.

— Интересува ме мъжът, който току-що влезе. Носеше шапка.

— Да ви призная — каза служителят, — имах предчувствие за него.

— Къде отиде?

— В стаята си. Е, в нечия стая. Отиде направо към асансьора. Не спря на рецепцията да си вземе ключа.

— Случайно да знаете номера на стаята?

— Не съм го виждал преди. Не съм бил на смяна, когато се е регистрирал. Ако се е регистрирал. — Той се наведе напред и сниши глас. — А какво е направил?

Уби моя приятелка, помисли си Келър.

— Просто ще поседна — каза той. — Не знам колко ще се забави, но не искам да го изпусна. Продавате ли вестници? Трябва ми един, за да не привличам вниманието, докато седя.

Вестниците още не бяха пристигнали, но служителят успя да намери вчерашен „Таймс“. Келър не предложи да го плати, защото реши, че един полицай не би го направил. Седна с вестника и се опита да изглежда заинтригуван от него.

В началото нямаше никакво движение, но когато се зазори, асансьорът се отваряше на всеки няколко минути и отвътре излизаха хора, които се насочваха към рецепцията. Някои имаха изтерзан вид, други изглеждаха напълно разсънени, но никой не приличаше на мъжа, който се отби у Маги. Келър държеше под око и главния вход на хотела и от време на време излизаше на улицата да огледа набързо. Единия път зърна мъж с шапка и анорак, който влезе в хранителен магазин отсреща.

Роджър, помисли си той, и се опита да застане на такова място, че да вижда входа на магазина и в същото време да наблюдава фоайето на хотела. Очите му се стрелкаха отляво надясно и обратно, сякаш гледаше тенис мач. След малко мъжът с анорака излезе от магазина с по една найлонова торбичка във всяка ръка. На Келър му беше достатъчен един поглед, за да се убеди, че това не е мъжът, когото беше видял на „Кросби стрийт“. Този тип беше по-нисък и набит, с

голям корем. Келър подозираше какво съдържат торбичките — стекове кутийки бира.

Той се върна във фойето и отново седна с вестника. И само след минути едва не изпусна мъжа с шапката.

Защото този път кучият син не носеше шапка. От асансьора слязоха четирима мъже — всичките без шапки, облечени в костюми с вратовръзки и с куфарчета в ръка. Единият отиде на рецепцията, а другите трима се отправиха към улицата. Келър заби поглед във вестника и в следващия миг внезапно вдигна глава. Не беше познал мъжа, но позна походката. Излезе след него и го видя да се качва в първото такси на стоянката. Мъжът не носеше шапка, пак имаше мустак, а косата му беше руса и рошава.

Беше се привел, за да влезе в таксито, и Келър беше толкова близо до него, че можеше да се протегне и да го докосне. Обзе го мимолетен порив да направи точно това — да го завърти, да го сграбчи за вратовръзката и да го удуши с нея. Изненада се от този импулс, но, разбира се, не му се подчини, нито той му попречи да чуе какво казва мъжът на шофьора.

Келър изчака таксито да потегли и се качи в следващото. Пъхна се отзад и се настани удобно.

— Летище „Нюарк“ — каза той. — „Континентал Еърлайнс“.

„Нюарк“ служеше за разпределителен център на „Континентал“ и авиокомпанията разполагаше с отделен терминал, който ползваше заедно с партньорите си. На Келър му допаднаше идеята за партньорски авиолинии, които се сближават като герои във филм за мъжко приятелство и си имат общи тайни правила. Не му харесваше обаче броят на гейтовете на „Континентал“. Не видя мъжа в общата зона и предположи, че той вече си е взел билета и се е запътил към гейта.

Но кой гейт? Имаше десетки, а Келър не можеше да извика човека по високоговорителя. Трябваше да обиколи гейт по гейт, докато го намери.

При проверката за сигурност жената пред него постоянно задействаше металния детектор и забавянето, макар и само от няколко секунди, го подлуди. Помисли си, че допусна грешка, като не накара шофьора да следва таксито. Изобщо не биваше да изпуска мъжа от

поглед. Разбира се, така беше по-лесно, а и имаше опасност да изгубят таксито в тунела, но сега се луташе от гейт на гейт и оглеждаше пътниците, като се стараеше да се придвижва колкото се може по-бързо, без да привлича внимание. Къде, по дяволите, беше кучият син?

И за малко не го изпусна отново. Защото той вече не беше рус, а с къса тъмна коса, и мустака го нямаше. Беше си махнал вратовръзката, така че Келър можеше да забрави за душенето с нея. А вместо сако носеше анорак.

Анорак! Но този беше черен, а не кафеникав като на Роджър. Пък и той не беше Роджър, за бога. И все пак всеки път щом Келър го видеше, мъжът изглеждаше различно. Дали сега беше той? Можеше ли да е сигурен?

Мъжът седеше в чакалнята и чакаше полет за Джаксънвил. Куфарчето беше у него и Келър се зачуди какво ли има вътре. Досега мъжът се беше разделил с шапка, дълго палто, руса перука, шал, сако и вратовръзка. Куфарчето не можеше да побере всичко това, следователно той бе зарязал различни вещи по пътя. Според Келър тези мерки бяха твърде пресилени за доста елементарна задача. Мъжът беше нает да убие жена в апартамент на „Кросби стрийт“ с указания да изглежда като инцидент. Прекара много време в оглеждане на района, стоеше до прозорец от отсрещната страна на улицата и изпуши цял стек цигари, и...

Ето какво носеше в куфарчето. Цигари. Множество кутии, заключи Келър. И не можеше да изпуши нито една на летището и в самолета. А полетът му беше чак след час и половина. Горкият мръсник щеше да си гризе ноктите, докато стигне до Джаксънвил.

Там ли живееше? Джаксънвил? Дот не знаеше нищо за него, нае го чрез посредник. А като се имаше предвид какъв потаен тип е, беше ясно защо и посредникът не знаеше къде живее. Където и да беше, Келър бе готов да се обзаложи, че не е Джаксънвил. Всичките му досегашни действия подсказваха, че ще смени три самолета, преди да стъпи окончателно на твърда земя.

Може би, мислеше си той, мъжът знаеше нещо. Може би самият Келър беше твърде небрежен в работата си. По принцип се качваше на самолета, изпълняваше задачата и хващаше обратен полет към вкъщи. Напоследък беше малко по-предпазлив, но само защото се притесняваше от Роджър. Но този смешник не знаеше за Роджър и със

сигурност не подозираше, че е примамка, която да прилъже Роджър да излезе на светло. Това означаваше, че мъжът взима подобни мерки през цялото време и Келър трябваше да признае, че е впечатлен.

Убиецът можеше да не знае за Роджър, но Келър знаеше. И когато се бяха засекли в кафенето на ъгъла, бе успял да огледа добре лицето му.

Потърси го с поглед.

Отваряше си очите и за бейзболна шапка и кафеникав анорак, но в действителност не очакваше да види този екип отново. Това беше уличната дегизировка на Роджър, която трябваше да го направи незабележим в тъмен вход. За летището би предпочел вратовръзка и сако.

Разбира се, убиецът беше избрал анорак за летището. Така че, кой знае, Роджър можеше да се появи в палячовски костюм или рицарски доспехи. Келър се увери, че той не е в чакалнята за полета до Джаксънвил, както и че не се спотайва наоколо.

Дали Роджър беше изпуснал убиеца? Отдавна минаваше полунощ, когато последното завоевание на Маги си тръгна от апартамента ѝ и убиецът се отби да заеме мястото му. Качи се по стъпалата, вероятно е взимал по две наведнъж, изгарящ от нетърпение. Човек би си помислил, че от толкова много пушене ще се задъха, докато стигне догоре, но не и това копеле, не и с целия този адреналин в кръвта му. После той е почукал и Маги е отворила вратата. Може би е проверила кой е, но не е видяла нищо, защото ръката му е била на шпионката. Попитала е кой е, но не е разбрала, защото онзи нарочно е отговорил приглушено. Хрумнало ѝ е, че не бива да отваря, мисълта е прехвърчала само за миг през главата ѝ, но не, сигурно приятелят ѝ се е върнал за нещо, което е забравил, нещо друго освен портфейла, или пък е дошъл, защото не може да ѝ се насити и иска да я има още веднъж. И тогава тя е отключила, мъжът е блъснал вратата и е нахлул вътре. Едната му ръка с ръкавица е покрила устата ѝ, а другата е сграбчила гърлото ѝ...

Стой!

Келър се съвзе. Напомни си, че въпросът не е как убиецът е проникнал в апартамента ѝ, нито как е реагирала тя, нито нещо друго в този дух. Той размишляваше дали Роджър е видял какво става, или се е бил покрил някъде да поспи.

Реши, че няма как да разбере, освен ако не се натъкне на негодника. Можеше само да стои и да чака да обявят полета за Джаксънвил. Веднъж качеше ли се на самолета, убиецът на Маги беше въвн от опасност. Тогава Келър можеше да заключи, че Роджър е изпуснал нишката някъде по трасето, а това започваше да изглежда все по-вероятно. Ако е спял по време на убийството, не е разбрал, че то вече е извършено.

Тогава какво щеше да направи? Според Келър щеше да се появи на „Кросби стрийт“ и да намери друг вход, в който да дебне и да чака нещо да се случи. Всъщност, ако Келър се върнеше сега или веднага щом самолетът за Джаксънвил излети, имаше голям шанс да намери Роджър на улицата и този път щеше да е сигурен, че това наистина е той. Нямахше да му се налага да го чака да предприеме нещо и можеше направо да премине към действие. „Случайно да знаете колко е часът?“ „Разбира се, сега е... ааагххх!“ Щеше да го очисти на място и да затвори тази страница.

Но рано или късно някой щеше да повика полиция в апартамента на „Кросби стрийт“ и Келър можеше да забрави да намери Роджър в квартала. Онзи щеше да разбере, че е изпуснал шанса си и да се омете оттам. Така че Келър трябваше да се върне веднага и да се надява, че ще го спипа, преди да се появят ченгетата.

Въпреки това той реши да изчака самолета за Джаксънвил да излети. Това, че не виждаше Роджър, не означаваше, че той не е дошъл на летището. Ако беше на негово място, щеше ли да виси в чакалнята, докато минутите пълзят? В никакъв случай. Щеше да се появи с билет в ръка в последния момент и да се качи на самолета точно преди да потегли.

Затова Келър реши да не мърда от мястото си. Щеше да следи за пътници, пристигащи в последния момент, и ако Роджър изникнеше...

Тогава какво? Ако се появеше, Роджър щеше да има билет и бордна карта, щеше да се качи на самолета и тогава какво, по дяволите, щеше да прави Келър?

Или пък Роджър можеше да действа суперхитро — възможност, която изобщо не беше за подценяване. Може би беше забелязал убиеца по-рано и го бе проследил до „Удли“. Колко би се затруднил находчив тип като Роджър да се вмъкне в хотелската стая на мъжа? И да речем,

че е намерил там билет и е разбрал докъде ще пътува жертвата му и кой полет ще вземе.

Роджър нямаше ли да се изкуши да хване по-ранен полет, за да чака мъжа на летището в Джаксънвил, когато той пристигне?

Според Келър имаше само един начин да провери това.

Билетите за туристическа класа бяха свършили, но имаше две останали места в първа класа. Първо качиха пътниците от първа класа, както и хората със специални нужди и малките деца, които пътуваха сами. Не беше задължително да се качиш преди останалите и можеше да изчакаш, но Келър не виждаше никакъв смисъл да го прави. Той беше на третия ред. Ако Роджър беше там, ако се качеше сега или в последния момент, щеше да мине покрай Келър, за да си заеме мястото.

Освен ако не възнамеряваше да управлява самолета или не се беше дегизирал като стюардеса.

Пътниците започнаха да влизат в самолета и Келър ги оглеждаше един по един, докато минаваха покрай него. Очите му се ококориха, когато се появи мъжът с черния анорак, но си напомни, че не бива да се изненадва от присъствието на убиеца на Маги. Вече знаеше, че той ще е в самолета, и затова самият той беше там.

Но донякъде се изненада, когато установи, че мъжът също лети в първа класа, при това толкова близо до него, че можеше да се протегне и да го докосне. Келър седеше на място 3-Б, до пътеката, а убиецът на Маги беше на 2-Е, на предния ред, от другата страна на пътеката.

Ами ако се бяха случили един до друг? И ако мъжът се окажеше словоохотлив?

Изглеждаше невероятно, но човек никога не знае. Съседката на Келър беше жена на средна възраст и вече беше погълната от четивото, което си носеше. Книгата беше достатъчно дебела да прекара с нея няколко околосоветски полета. Жената явно предпочиташе да избегне разговора с Келър и той на свой ред на драго сърце я пренебрегна.

Самолетът потегли навреме. В първа класа остана едно свободно място, но Роджър не се появи в последния момент да го заеме. Келър се облегна на широката, удобна седалка, изтегна крака и се отпусна.

Не му беше за пръв път да пътува в първа класа. По принцип я избягваше, защото цената беше абсурдна, а и какъв беше смисълът? Имаш по-широка седалка, повече място за краката и по-хубаво ядене, а питиета са безплатни. Голяма работа. Всички пристигат по едно и също време.

А и така не се ли набиваш на очи? Стюардесите ти обръщат повече внимание, така че вероятността да те запомнят не е ли по-голяма?

Келър непрекъснато поглеждаше към другата страна на пътеката и преценяваше мъжа на 2-Е. Дали копелето винаги летеше в първа класа? Според Келър можеше да си го позволи, защото от една поръчка се изкарваха достатъчно пари за високи разходи. Не си спомняше колко се бяха договорили да платят на този майстор на дегизирането за убийството на Маги, даже не беше сигурен дали Дот бе споменала някаква цифра, но най-вероятно беше колкото получаваше Келър, а това бе напълно достатъчно да си купи много самолетни билети.

Кучият син обичаше да харчи, а? Купуваше си шапки, шалове, сака и ги зарязваше. Не беше ли опасно да захвърляш непотребните си дрехи насам-натам? Може би не, реши Келър. Ако си купуваш нови вещи и се отърваваш от тях, когато вече не са ти необходими, няма да има следи от пране, нищо, което да води към теб. Освен това не оставяш нищо на местопрестъплението. Ако някой намери шапката или сакото ти на улицата, няма да ги прати тутакси в лабораторията по съдебна медицина. Просто ще бъдат изхвърлени в боклука или ще се озоват в магазин за дрехи втора употреба.

Където този тип никога нямаше да ги види отново. Защото не беше от хората, които влизат в магазини за втора употреба, нали така?

Мъжът не колекционираше марки.

Келър се усмихна при тази си мисъл и реши, че заприличва на Шерлок Холмс. Мъжът летеше в първа класа, купуваше си и изхвърляше огромни количества дрехи, харчеше, като че ли не знае какво да прави с парите си. Следователно не беше колекционер. Един колекционер на марки винаги знае какво да прави с парите. Купува си марки. Когато трябваше да избира между туристическа или първа класа, Келър не можеше да не си направи бърза сметка и да не превърне разликата в потенциални филателни покупки. В този случай например сумата, която беше доплатил за първа класа, щеше да стигне

за две много ценни марки от канадска серия, пусната през 1898 г. по случай юбилея на кралица Виктория. Ако можеше да избира, би предпочел не толкова удобната седалка и марките. Докато за убиеца от другата страна на пътеката единственото приложение на марките бе да ги лепне на пощенски плик.

Келър отново го погледна и видя, че си е сложил черна копринена маска за спане. Главата му беше облежната назад, а ръцете лежаха отпуснати в скута му. Беше убил невинна жена и сега спеше като агънце.

Келър осъзна нещо — радваше се, че негодникът не е колекционер на марки.

Когато сервираха храната, мъжът от другата страна на пътеката демонстрира добър апетит. Убийството на „Кросби стрийт“ не го беше отвратило от храната. Келър, който също беше освирепял от глад, не можеше да го вини за това. Всъщност дали някога бе имал проблеми с яденето след поръчка?

Не си спомняше такъв случай.

А и храната, която им сервираха, със сигурност беше по-добра от това, с което се задоволяваха селяндурите в задната част на самолета. Даже им дадоха истински стъклени чаши, порцеланови чинии и сребърни прибори вместо пластмасовите боклуци, които получаваха в туристическия салон. Е, не сребърни, помисли си той, въпреки че ги наричаха така. „Неръждаемо“, прочете той на гърба на вилцата.

Неръждаемо. Без петна. Дали в ателието на Маги имаше кървави петна? Дали беше пролял кръвта й? Трябваше да изглежда като инцидент, но съществуваха всякакви инциденти и при някои от тях целостта на кожата се нарушаваше.

Какво значение имаше? Защо изобщо мислеше за това?

Хвърли поглед към другата страна на пътеката. Убиецът беше омел храната и сега отпиваше вино. В първа класа предлагаха на всеки половин бутилка вино, червено или бяло, и убиецът на Маги беше предпочел червено. Преди ядене също беше изпил едно питие — уиски с лед. Защо не? Беше си свършил работата, пътуваше към дома и нямаше никакво основание да смята, че трябва да е нащрек. Не подозираше за съществуването на Роджър.

Келър, който не беше почитател на виното, го отказа, а преди ядене изпи чаша портокалов сок. Знаеше, че това не му дава морално превъзходство над мъжа, но точно това изпитваше, докато го наблюдаваше как премлясва над кървавочервеното вино.

В Джаксънвил Келър успя да слезе пръв от самолета. Тръгна към чакалнята и се огледа за Роджър. Търсеше кафеникав анорак и бейзболна шапка, но в същото време се оглеждаше и за лицето, което беше видял в кафенето.

Никаква следа от мъжа.

Келър се престори, че изучава монитора със списъка на предстоящите полети, докато убиецът се появи. След това го проследи до един от гейтовете на „Делта Еърлайнс“, откъдето след по-малко от час излиташе самолет за Атланта.

Сърцето на Келър се сви, когато мъжът отиде на гишето и показа билета си на служителката. От Ню Йорк до Атланта имаше много директни полети, така че пътуването през Джаксънвил беше заобиколен маршрут, явно избран с цел да отклони евентуален преследвач. Тази предпазна мярка излизаше доста скъпо, ако летиш в първа класа, помисли си той. Колкото и да плащаха на копелето, сумата трябваше доста да се разтегне, за да покрие допълнителните разходи, които той трупаше.

И Келър беше сигурен, че Атланта няма да е последната спирка. Там беше разпределителният център на „Делта“ и убиецът най-вероятно щеше да слезе от самолета и да се метне на друг. Кой знае къде щеше да приключи това пътуване?

Проследяването му до Джаксънвил беше доста лесно, но оттук нататък нямаше да е толкова просто. Имаше вероятност всички места за полета до Атланта, включително и за първа класа, да са продадени. Дори и Келър да успееше да си вземе билет, той не можеше да се надява да се качи на самолета, без да привлече вниманието на мъжа. Щом човекът взимаше всички тези предпазни мерки, непременно щеше да се оглежда за познато лице. Където и да седнеше Келър, в първа класа или на последния ред в туристическия салон, беше твърде възможно да бъде забелязан.

Тогава? Където и да се намираше Роджър, той явно бе изгубил следата. Щом не се беше появил досега, нямаше да дебне в чакалня в Атланта или в Де Мойн, или в Киъкък, или където решише да отиде господин Без шапка и шал. Имаше малка вероятност някак си да е узнал името и адреса на убиеца, както очевидно беше станало с някои от предишните му жертви. Това би обяснило изчезването му — сега се е прибрал у дома и след седмица или месец щеше да посети убиеца в дома му и да го премахне на спокойствие.

Келър не можеше да му попречи. Какво трябваше да направи? Да преследва убиеца напред-назад из страната, докато най-после кацне в гнездото си? Дори да имаше някакъв начин да го направи, какво следваше? Представи си как се укрива на задната веранда на убиеца и търпеливо чака Роджър да се появи.

Каза си, че е време да се откаже. Трябваше да разбере кога е следващият полет до Ню Йорк и да си купи билет. Този път за туристическа класа, защото вече беше похарчил достатъчно пари за удобна седалка. Имаше по-добри начини да си пилее парите.

И като се сети за тях — дали в Джаксънвил се намираха търговци на марки? Каталогът не беше у него, но винаги носеше няколко списъка в портфейла си, за да може да посочи кои марки му трябват. Можеше да прегледа „Жълти страници“ и да посети някой и друг търговец, преди да хване обратния полет за Ню Йорк. Нямаше смисъл пътуването да излиза на пълна загуба.

Тогава какво чакаше?

Каквото и да чакаше, то го задържеше при изхода на полета до Атланта. Още беше там, когато убиецът на Маги отиде до гишето, проведе кратък разговор със служителката и тръгна в посоката, която тя му показва.

Къде отиваше? Не в мъжката тоалетна, защото тя се намираше точно срещу изхода и беше ясно обозначена.

О, добре.

Келър го последва и спря до вестникарската будка да си купи цигари. Ако се окажеше, че греши и мъжът не се беше насочил натам, накъдето си мислеше той, значи се беше набутал с един пакет „Уинстън“. Но не, имаше табела за стая за пушене и мъжът отиваше точно там.

Келър забави крачка и изчака обекта да се настани. Когато отвори вратата и влезе, той вече пушеше. Помещението беше остъклено, а обзавеждането се свеждаше до двойна редица канапета и множество метални пепелници. Убиецът се намираше в единия край на стаята, а две жени, които едва се виждаха сред облаците дим, бяха доближили глави и си бърбреха в другия край. И пушеха, разбира се. Никой не би дошъл в тази смрадлива стаичка за друго, освен да пуши.

Келър извади една цигара от пакета и я сложи между устните си. Приблужи се към мъжа, като се потупваше по джобовете и бъркна в горното джобче на сакото си.

— Извинете, имате ли огънче? — И когато в очите на мъжа проблесна искрица, че го е познал, Келър добави: — Хей, не те ли видях на полета от „Нюарк“? По дяволите, не знам къде съм дянал кибрита си.

Мъжът бъркна в джоба си и извади запалка. Келър се наведе към пламъчето.

30

— Келър, кълна се, бях убедена, че си мъртъв.

— Мъртъв? Току-що говорих с теб по телефона.

— Преди това. Е, недей да стърчиш там. Влез. Какво, по дяволите, стана с теб? Когато те видях за последно, вървеше на север по „Кросби стрийт“. Къде беше последните четири дена?

— В Джаксънвил.

— Джаксънвил, Флорида?

— Това е единственият Джаксънвил, за който знам.

— Убедена съм, че има един в Северна Каролина, а вероятно има и други, но на кого му пука? За бога, какво си правил в Джаксънвил, Флорида?

— Нищо.

— Нищо?

— Ходих на кино. Отбих се при няколко търговци на марки. Гледах телевизия в стаята в мотела.

— Обади ли се на брокер на недвижими имоти? Огледа ли някоя и друга къща?

— Не.

— Е, и това е нещо. Не искам да звуча все едно съм ти майка, но защо не се обади?

Той се замисли.

— Срамувах се.

— Срамувал си се?

— Така мисля.

— От какво?

— От себе си.

Тя завъртя очи.

— Келър, приличам ли ти на зъболекарка?

— Зъболекарка?

— Тогава защо всеки разговор с теб трябва да напомня вадене на зъби? Естествено, че си се срамувал от себе си. Човек не може да се

срамува от друг. За какво си се срамувал от себе си?

Защо увърташе? Той си пое дъх.

— Срамувах се от себе си заради това, което направих. Дот, аз убих човек.

— Убил си човек.

— Да.

— Искаш ли да поседнеш? Да ти донеса ли нещо за пиене?

— Не, добре съм.

— Но си убил човек.

— В Джаксънвил.

— Келър, това ти е работата. Помниш ли? Цял живот правиш това. Е, може би не цял живот, сигурно като дете не си го правил, но...

— Това беше различно, Дот.

— Какво му беше различното?

— Не трябваше да го убивам.

— По принцип не трябва да убиваш никого — на това учат децата в неделното училище. Против правилата е. Но, Келър, ти не живееш по тези правила от доста време.

— Наруших собствените си правила — отвърна той. — Убих човек, когото не трябваше да убивам.

— Кого?

— Даже не му знам името.

— Това ли те притеснява? Че не му знаеш името?

— Дот, убих нашия човек. Убих мъжа, когото наехме. Той дойде в Ню Йорк да изпълни поръчка, която ние му възложихме, и направи всичко както трябва. А аз го проследих от Ню Йорк до Джаксънвил и го убих хладнокръвно.

— Хладнокръвно — повтори тя.

— Или може би топлокръвно. Не знам.

— Ела в кухнята, ще ти направя чай. Искам да ми разкажеш всичко.

— Е, това е в общи линии — заключи той. — И една от причините да остана толкова време в Джаксънвил бе, че исках да разбера защо го направих.

— И?

— И още не съм разбрал. Можех да прекарам там цял месец и надали щях да го проумея.

— Сигурно имаш някаква идея.

— Ами, бях объркан. От колко месеца ни притеснява Роджър? Целта ни беше да го накараме да излезе на светло и така и стана, но той ни се изплъзна. Или е надушил какво става, или е изпуснал мъжа, който уби Маги. Но и в двата случая аз изгубих шанса си с Роджър.

— И трябваше просто да убиеш някого.

Той се замисли и поклати глава.

— Не. Трябваше да е точно този мъж.

— Защо?

— Това е лудост. Бях му ядосан, Дот.

— Защото уби приятелката ти.

— Звучи безумно, нали? Той е дръпнал спусъка, само дето не е било спусък, защото не би използвал пистолет, ако трябва да изглежда като инцидент. Случайно да знаеш как го е направил?

— Удавяне.

— Удавяне? В ателие на петия етаж в Манхатън?

— Във ваната й.

— И е изглеждало като инцидент?

— Не приличаше на друго. Или е припаднала, или се е подхлъзнала, изгубила е равновесие и си е ударила главата в ръба на ваната. Потопила се е и си е поела дълбоко дъх.

— Вода в белите дробове?

— Така казват.

— Удавил я е. Мръсен кучи син. Поне е била в безсъзнание, когато се е случило.

— Може би.

— Как би могъл да го направи, ако първо не я докара до безсъзнание?

— Вече е твърде късно да го питаме, но ако първо я халоса, за да изпадне в безсъзнание, после трябва да я съблече и да я сложи във ваната. Така може да остави следи, които не се връзват със сцената, която трябва да докара.

— Какво друго би могъл да направи?

— Ти как би го направил, Келър?

Той се намръщи и премисли ситуацията.

— Щях да насоча пистолет към нея. Или нож, все едно. Щях да я накарам да се съблече, да напълни ваната и да влезе вътре.

— И после да ѝ натиснеш главата във водата?

— Най-лесното е да ѝ вдигнеш краката. Вдигаш ги и главата се потапя.

— А ако жертвата се съпротивлява?

— Няма никаква полза за самия него. Може само да разплиска малко вода.

— Грешно местоимение.

— Е, добре де.

— Спомням си една твоя поръчка отпреди няколко години, но не ме питай къде. Един мъж се удави.

— В Солт Лейк Сити.

— Така ли го направи? Насочил си пистолет към него?

— Той беше във ваната, когато влязох. Беше задрямал. Аз имах пистолет и смятах да го застрелям, но той си дремеше във ваната.

— И ти му вдигна краката?

— Бях чул за това или може да съм го чел някъде, не помня. Искан да проверя дали действа.

— И подейства?

— Без проблеми. Той се събуди, но не можеше да направи нищо. При това беше едър, силен мъж. Аз подсуших разплисканата вода около ваната. Сигурно и нашият убиец е направил същото на „Кросби стрийт“. Забърсал е пода с кърпа.

— Оставил е кранчето да тече.

— И какво, ваната е преляла? Ако е преляла, не може да се прецени дали е имало борба.

— И?

— И какво друго постига така? — Той се замисли. — Ами, ще изглежда, сякаш се е случило, докато ваната се е пълнела. Маги се е подхлъзнала, като е влизала вътре, изгубила е съзнание и се е удавила, преди да успее да се свести.

— Или ще решат, че е от наркотиците. Влязла е във ваната, докато тя се е пълнела, и е изгубила съзнание от взетите наркотици.

— Какви наркотици?

— Тя беше човек на изкуството, нали така? Живееше в Сохо?

— Нохо.

— Ъ?

— Сохо е южно от „Хюстън стрийт“ — обясни той. — Оттам идва наименованието. Тя живееше на две преки северно от „Хюстън“, тоест в Нохо^[1].

— Благодаря за урока по география, Келър. Виж, тя просто е отишла в бар, забърсала е жребец и се е позабавлявала с него. Бих казала, че има голяма вероятност междувременно да се е подкрепила с малко химия. Но това няма значение. Отклоняваме се от темата. Къде ще отиде водата?

— Водата?

— Водата. Къде ще отиде?

— По пода — отговори той.

— А после?

— О.

— Аха. Съседите отдолу тропали по вратата ѝ и когато никой не им отворил, звъннали на ченгетата. Това е начин да уведомиш клиента, че работата е свършена. Не е нужно да чакаш миризмата да стигне до съседите. Трябва да си помислил за това в Солт Лейк Сити.

— Тогава беше без значение. Освен това той живееше в къща в предградията. Ако ваната прелее, водата ще отиде в мазето.

Дот кимна.

— Може да тече дни наред, преди някой да забележи.

— Предполагам.

— Да изхабиш толкова много вода. Навсякъде е разсипия, но в Солт Лейк Сити — съвсем. Той е в пустинята, нали?

— Така е.

— Добре де, на кого му пука? Водата все отнякъде изтича. Как стигнахме до това между другото? О, да, интересуваше се как е умряла.

— Искях да убия мъжа, който я уби. И в това няма логика, Дот. Ако погледнеш нещата от определен ъгъл, аз съм този, който я уби.

— Ако не се беше забъркал с нея...

— Връзката е по-директна. Аз бях клиентът, аз поръчах убийството ѝ.

— Е, ако трябва да сме съвсем точни, аз бях тази, която го поръча и го нагласи.

— Може би дълбоко в себе си ти бях ядосан — каза той. — Както и на себе си. Но усещането беше различно. Дот, седях си в самолета и мразех човека. Него и перуката му, и фалшивия му мустак, и дегизировките му. Той свърши каквото исках, работата, за която му плащаме, а аз го мразех заради това.

— Май схващам — каза тя.

— А другият, Роджър, ни се изплъзна. Подложихме се на всичко това, а Роджър просто го е проспал или каквото там е правил и проблемът с него още си стои. Може да се е криел на „Кросби стрийт“, когато съседите са извикали полицията, може да ги е видял как изнасят тялото ѝ. Не взех на прицел Роджър, а това копеле, което мразех. И му видях сметката. — Той поклати глава. — Роджър вече се е прибрал и проклина късмета си. Няма представа, че аз му свърших мръсната работа.

— Как го направи, Келър?

— Последвах го в стаичката за пушене и го наръгах.

— Наръга го?

— Наведох се, за да ми запали цигарата, и забих нож в гърдите му.

— Нож.

— Точно така.

— Как го прекара през проверката на летището?

— Той си беше там.

Тя го изгледа.

— Наложих се да летя в първа класа, където ти сервират като в ресторант. Ленена салфетка, порцеланова чаша и чиния и метални прибори. Когато се нахраних, мушнах ножа в джоба си.

— Вече си възнамерявал да го направиш.

— Порази ме мисълта, че така можеш да се въоръжиш, след като си минал през металния детектор. Тогава все още съществуваше някаква вероятност да заваря Роджър в Джаксънвил.

— И щеше да го нападнеш с ножа за масло.

— Не беше нож за масло.

— Не, бил е като онзи, с който Дейви Крокет е убил мечка.

— Имаше назъбено острие — обясни той. — Можеш да режеш месо с него.

— Боже мой! — възкликна Дот. — И всеки може да разполага с такова смъртоносно оръжие? Човек би си помислил, че ще вземат пръстови отпечатъци, преди да ги раздадат.

— Ами, свърши чудесна работа. Мушна се между ребрата и се заби в сърцето. Кучият син нямаше да умре по-бързо, ако бях използвал трийсетсантиметров „Боуи“. Две жени си дърдореха в другия край на стаята и не забелязаха нищо.

— И ти си се отървал от ножа.

— И от цигарите.

— И прекара няколко дни в Джаксънвил, потънал в размисли за случилото се.

— Точно така.

— Не завъртя един телефон.

— Мислех си да го направя.

— Е, това все пак е нещо. Ако мислите имаха крила, щях да ги чуя как пърхат. Но вместо това реших, че си мъртъв.

— Съжалявам, Дот.

— Предположих, че Роджър е пипнал и теб, и убиеца. Помислих си, че копелето е направило хеттрик.

— При хеттрика головете са три — поясни той.

— Знам, Келър. Старецът беше хокеен запаляно, не помниш ли? Знаеше имената на всички играчи на „Рейнджърс“. Гледах с него хокейни мачове.

— Не знаех, че си била запалена по хокея.

— Не бях. Мразех го. Но знам какво е хеттрик. Три гола в един мач, отбелязани от един и същ играч.

— Правилно.

— Така че си помислих, че Роджър е направил хеттрик.

— Роджър беше вън от играта. Висеше във входа с пръст в задника, а аз очистих убиеца вместо него. Но дори да беше станало така, както си си представяла, пак нямаше да е хеттрик. Ако беше убил мен и убиеца, това прави двама. Кой е третият?

— Приятелката ти.

— Моята... имаш предвид Маги?

— Именно. Май не трябваше да я наричам твоя приятелка. Все забравям.

— Не я уби Роджър.

— Сигурен ли си?

Той я зяпаше и се опитваше да разчете изражението ѝ.

— Дот, видяхме какво стана. Тя заведе някакъв мъж в жилището си и той си тръгна, нашият убиец се качи и той си тръгна. Малко покъсно художникът от четвъртия етаж е видял да тече вода от тавана.

— Да.

— Мъжът, който тя заведе у дома си. Ако беше Роджър... Но не може да е бил, защото го видяхме. А и тя беше още жива, когато той си тръгна. Помниш ли? Забрави си ключовете и тя му ги хвърли от прозореца.

— Портфейла.

— Все едно. Роджър не направи нищо. Само се криеше във входа и ядеше в кафенето. И май това е единствената полза от цялата работа, Дот. Защото го видях добре. Тогава не знаех кой кой е, но сега знам и ще го позная, когато го видя отново.

— Мъжът с шапката и анорака.

— Да, Роджър.

— Ще го познаеш, ако го видиш пак.

— Абсолютно.

— Може би, но никога няма да разберем. Защото няма да го видиш повече.

— Какво искаш да кажеш?

— Келър, по-добре седни.

— Аз съм седнал. Седя от двайсет минути.

— Да. Това е добре. И не ставай сега. Стой си на мястото.

И добре че седеше. Не знаеше дали краката му ще се подкосят от това, което щеше да му каже тя, но и не беше сигурен, че думите ѝ няма да му повлияят така. Знаеше само, че беше трудно за вярване.

— Той е бил Роджър — каза Келър.

— Да.

— Мъжът с шапката и шала. Мъжът, който седеше от другата страна на улицата и пушеше цигара след цигара.

— Повечето пушачи правят така, Келър. Пушат ги една след друга, а не всичките наведнъж.

— Мъжът, който се качи в апартамента на Маги. Ако е бил Роджър, защо той уби Маги? Това не беше негова работа. Той отказа поръчката, не помниш ли? И дебнеше да отстрани конкуренцията.

— Точно така.

— Наблюдаваше блока, чакаше убиеца да действа. Да не би да е решил, че онзи тип, когото тя заведе в къщата си, е бил убиецът? Не, трябва да е видял това, на което станахме свидетели ние — как тя хвърля портфейла от прозореца. Знаел е, че е жива, когато се качи горе.

— И е знаел, че е мъртва, когато си тръгна.

— Така че вече не е можел да вземе на прицел мъжа, който имаше поръчка за нея. Затова си е изхвърлил шапката и се е прибрал.

— А ти си го последвал.

— Защо ще си тръгва от Ню Йорк, без да убие човека, когото е дошъл да отстрани? И защо да върши работата на убиеца вместо него? Какво се е опитвал да постигне? Да го засрами и да го накара да се самоубие? Това може да действа в Япония, но...

— Вече го е бил направил, Келър.

— Кое?

— Убил е убиеца. И между другото, можем да спрем да го наричаме така. Казвал се е Маркърс Алънби или поне е бил регистриран под това име.

— Къде?

— В „Удли“ — отговори тя. — А в портфейла му е имало документи за самоличност с различни имена. Алънби не е било сред тях. Обесил се е с чаршаф. Снимката в „Поуст“ беше доста впечатляваща. Шапката и аноракът липсваха, но беше същият тип.

— Значи Роджър е удавил Маги и после е отишъл в „Удли“, в стаята на Алънби... Алънби?

— Все някак трябва да го наричаме.

— Разбил е вратата, окачил му е въжето на врата и си е тръгнал.

— Мисля, че първо е отишъл в „Удли“. Проследил е Алънби дотам и се е вмъкнал в стаята, като се е представил за ченге или служител на хотела. Тази част едва ли го е затруднила особено. После е хванал Алънби неподготвен.

— И го е убил? Тогава защо се върна в хотела след убийството на Маги?

— Може да е оставил Алънби вързан — предположи тя. — И после, след като я е убил и е пуснал кранчето да тече, за да се установи часът на смъртта, се е върнал в „Удли“. Махнал е табелката „Не безпокойте“, влязъл е с ключа, който е взел от Алънби при предишното си посещение, обесил е нещастника с чаршаф от собственото му легло и е написал бележката.

— Каква бележка?

— Не ти ли казах? Бележка върху лист с емблемата на хотела. „Повече не мога да правя това. Господи, прости ми.“

— С почерка на Алънби?

— Как може да се разбере?

Той кимна.

— Удавянето изглежда като инцидент — каза той. — Но клиентът, който възложи поръчката...

— Тоест ние.

— ... знае, че е убийство, и ще реши, че на Алънби му е дошло в повече. Съвестта му го е накарала да сложи край на всичко. Значи Роджър или е оставил Алънби жив, докато очисти Маги...

— Което е рисковано.

— ... или го е убил първия път, като е преценил, че никой няма да намери тялото. А и какво, ако го открият? Но като се е върнал, е можел да телефонира от стаята на мъртвия мъж и по записите от обажданията да се установи часът на смъртта, независимо какво показват резултатите от аутопсията.

Келър се намръщи.

— Твърде сложно е. Прекалено много неща могат да се объркат.

— Е, той си беше сложен тип.

— Като говорим за сложно, ти не спомена ли, че го е обесил с чаршаф? Така правят затворниците. Но ще се обесиш ли с чаршаф, ако имаш други неща на разположение?

— Келър, аз изобщо няма да се обеса.

— Но чаршаф. Защо не колан?

— Може Алънби да е носел тиранти. Или това да е било част от играта на Роджър.

— Той обичаше игричките — съгласи се Келър. — Цялата работа беше игра, нали? Имам предвид да преследваш хора от твоя занаят из цялата страна. Целта е да си увеличиш доходите, но дали наистина ги

увеличаваш? В действителност хабиш много време и енергия и харчиш купища пари за самолетни билети.

— Лош професионален ход, казваш.

— Но го е карал да се чувства по-умен от нас. По-умен от всички. Непрекъснато се преоблича, лепи си мустаци и ги маха. Целият този скапан маскарад. Можеш да го очакваш от някой кретен от ЦРУ, но един професионалист би ли си губил времето с това?

— Той не беше безгрешен, Келър. Уби двойката в Луисвил, която се озова в предишната ти стая, и гръмна мъжа в Бостън, който ти открадна шлифера.

— Имах късмет.

— А той беше прекалено хитър и това му направи лоша услуга. Предполагам, че лесно е забелязал Алънби. Както и ние. Алънби не се притесняваше, че може да го види някой друг освен жертвата. И сигурно в един момент на Роджър му е писнало да чака. Разбирам го. На нас самите ни втръсна, доколкото си спомням. Ти даже се чудеше дали да не убиеш и двамата и да приключим с тази история.

— Спомням си.

— След като е разпознал Алънби, защо да чака? Можел е да го проследи и да го очисти. И го е направил в хотелската му стая.

— Не е било нужно да убива Маги — отбеляза Келър.

— Но поръчката винаги се изпълнява, не помниш ли? Това беше запазената марка на Роджър. Изчакваше убиецът да си свърши работата и след това го отстраняваше. Този път убиецът напусна играта преждевременно, затова Роджър е решил, че той самият трябва да изпълни поръчката. Сигурно е смятал, че това означава да си професионалист.

— Сигурно.

— И това го уби.

Келър се умълча за известно време. Дот продължи да говори, обсъждаше станалото, а той остави думите да се леят около него, без да възприема всичко, което тя казваше. Той отмъсти за Маги — цел, която по онова време му изглеждаше важна — по причини, които сега му се струваха безсмислени. Опита се да си я представи и осъзна, че образът ѝ вече избледняваше, смаляваше се, губеше цвят и пълнота. Избледняваше в миналото, избледняваше като всичко останало.

И Роджър го нямаше. Келър месеци наред беше нащрек, преследван от убиец без лице, а сега заплахата беше отстранена. При това от самия него. Нямаше представа, че прави точно това, но така или иначе го направи.

— Ако бях постъпил както трябва, той щеше да се измъкне — отбеляза той.

— Роджър.

— Аха. Щях да се обърна и да си тръгна, убеден, че Роджър няма да се появи. Щях да оставя истинския Роджър да се изплъзне от кукичката и нямаше да научим нищо повече за него. Нито името му, нито къде живее. Нямаше да знаем нищичко.

— И още не знаем — изтъкна тя.

— Но вече не ни е нужно.

— Така е.

— Посредникът, който ни осигури Алънби, казва, че му дължим остатъка.

— Какво получи той? Половината предварително?

— Да, останалото — при свършена работа. Твърди, че поръчката е изпълнена. Жената е мъртва и смъртта ѝ е регистрирана като инцидент. Така че трябва да сме доволни, нали? Ако Алънби е получил угризения на съвестта и е решил да се самоубие, какво общо има това с нас? Той си е заминал, без да прецака работата на „Кросби стрийт“, така че ние получихме каквото сме поръчали.

— Какво му каза?

— Не му обясних какво се е случило в действителност.

— Не, естествено, че не.

— Смяташе, че съм възложила задачата от името на клиент и че клиентът трябва да плати. Казах му, че съм съгласна, но и двамата знаехме, че парите няма да отидат при Алънби, защото той не е жив.

— Ще ги прибере посредникът.

— Разбира се. Затова казах: „Виж, твоят човек се самоуби. Много жалко, защото свърши добра работа“.

— Единственото, което направи, е да виси пред входа.

— Остави ме да довърша, става ли? Казах: „Той свърши добра работа, но е мъртъв и ти няма да му платиш, а аз няма да върна парите на моя клиент. Затова какво ще кажеш да си ги разделим?“. И му изпратих половината от остатъка, който дължахме.

— Изглежда справедливо.

— Не съм сигурна, че справедливостта има нещо общо с това, но и двамата с него няма да се тръшнем от угризения. Келър, вече сме във от опасност. Нерешените проблеми са решени и Роджър е мъртъв. Осъзнаваш ли го?

— Започвам да го осъзнавам.

— Постъпил си правилно, воден от погрешни подбуди. Това е за предпочитане пред обратния случай.

— Сигурно.

— Онази жена не е била причината да го убиеш. Така си си казал, но не е било заради това.

— Така ли?

— Да. Бъди честен, Келър. Не ти пука за нея, нали?

— Не и сега.

— Никога не ти е пукало.

— Може би.

— Усетил си нещо в този тип. Не си знаел, че е Роджър, наистина си смятал, че е нашият човек, но си доловил някаква вибрация. И не си го харесал.

— Мразех копелето.

— А какви чувства изпитваш към него сега?

— Сега? — Той се замисли. — Него го няма. Няма какво да чувствам.

— Както винаги, нали?

— Абсолютно.

— Сигурно е от палеца ти.

— Ъ?

— Палецът ти на убиец, Келър. Може би ти дава добри инстинкти или просто ти носи късмет. Но и в двата случая трябва да го запазиш.

Той погледна палеца си. Когато научи за специалното му свойство, изобщо не искаше да го погледне. Струваше му се странен.

Сега му изглеждаше съвсем наред. Може би не беше като на другите хора. Всъщност даже не беше като другия му палец. Но изглеждаше на място. Изглеждаше подходящ за него.

— Купи ли си марки в Джаксънвил?

— Няколко.

— Залепи ли ги вече в албумите си?
— Не се лепят — каза той. — Ако ги залепиш, ще се съсипят.
— Веднъж ми каза какво правиш. Закачваш ги, нали така?
— Да.
— Все едно закачваш палто, само че е различно. Закачи ли ги вече?
— Не, нямаше кога.
— Значи имаш марки, които чакат да бъдат закачени. И сигурно докато те нямаше, се е натрупала поща.
— Обичайните неща.
— Списания и каталози, обзалагам се. И как се нарича онази процедура, при която ти изпращат марки и ти си избираш?
— Подбор.
— Дошли ли са такива предложения?
— Имаше доставка, да. От една жена в Мейн.
— Тя ще си остане в Мейн, нали? Няма да хукнеш на гости.
— Много ясно, че не.
— Значи можеш да се прибереш и да се позанимаваш с марките си.
— Мога. Сигурно това и ще направя.
— Струва ми се, че идеята е добра. И се грижи за палеца си. Обличай го добре и го пази от течение. Защото Алънби и Роджър са мъртви, както и всички хора, които добрият стар Роджър изхвърли от бизнеса. Което означава, че редиците в твоя бранш доста са оредели. А, Келър, не виждам работата да намалява.
— Така е — съгласи се той и докосна палеца си. — Не, не мисля, че има за какво да се притесняваме.

[1] Сохо и Нохо са съкращения от South of Houston и North of Houston южно и северно от „Хюстън“ (англ. ез.). — Бел.ред. ↑

Издание:

Автор: Лорънс Блок

Заглавие: Убийства по списък

Преводач: Илиана Петрова

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: Инвестпрес АД

Редактор: Петя Петрова

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 978-954-733-670-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13002>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.